

Επαναστατικό Κομμουνιστικό Μανιφέστο

**Πρόγραμμα της Επαναστατικής
Κομμουνιστικής Διεθνούς Τάσης**

Περιεχόμενα

Πρόλογος	3
Εισαγωγή	6
I. Ο κόσμος μέσα στον οποίο ζούμε	9
II. Μια νέα ιστορική περίοδος επαναστατικού χαρακτήρα	14
III. Ο κόσμος για τον οποίο πολεμάμε	18
IV. Η ηγεσία που έχουμε και η ηγεσία που χρειαζόμαστε.....	22
Ο αγώνας για τα συνδικάτα ...31... Αλλαγές στην εργατική τάξη ...33... Επιτροπές δράσης – εργοστασιακές επιτροπές- Συμβούλια ...35... Τα κινήματα δημοκρατικής διαμαρτυρίας ... 37	
V. Το Πρόγραμμα της Επανάστασης	39
Ένα πρόγραμμα δράσης για να σωθεί η ανθρωπότητα από τη δυστυχία του καπιταλισμού ... 42	
Διαγράψτε τα χρέη! Απαλλοτριώστε τις τράπεζες και τους κερδοσκόπους!...42... Ενάντια στις περικοπές μισθών, την εργασιακή ανασφάλεια και την ανεργία!...42... Πολεμήστε τον πληθωρισμό! Προσαρμογή των μισθών στον πληθωρισμό! Επιτροπές ελέγχου των τιμών!...45...Προάσπιση των δημόσιων υπηρεσιών! Πολεμήστε την ιδιωτικοποίηση!...45...Τέλος στο “επιχειρησιακό απόρρητο”! Εργατικός έλεγχος! Δημόσιο πρόγραμμα εργασίας!...46...Καμιά διαίρεση – Ενωμένος αγώνας, ανεξάρτητα από εθνικότητα και τόπο!...48...Όχι άλλες φοροαπαλλαγές για τους πλούσιους! Απαλλοτριώστε τους μεγιστάνες του πλούτου!...49...Ενάντια στις επιθέσεις στην παιδεία! Εκπαίδευση για όλους κάτω από τον έλεγχο της εργατικής τάξης και νεολαίας!...50...Επαναστατικός αγώνας για δημοκρατία...52...Ελευθερώστε τους καταπιεσμένους λαούς από την μέγγενη των τραπεζών και των επιχειρήσεων!...54...Υποστηρίξτε τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα των καταπιεζόμενων λαών!...55...Πόλεμος ενάντια στην υπερεκμετάλλευση και την εθνική καταπίεση των μεταναστών!...58...Πόλεμος στον φασισμό...59...Σώστε τον πλανήτη μας από την καπιταλιστική κλιματική καταστροφή!...60...Δουλειές και στέγη για τους φτωχούς στις φτωχογειτονιές των αστικών κέντρων!...62...Η γη στους αγρότες! Οργανώστε τους εργάτες γης!...64...Ενωμένος αγώνας για την απελευθέρωση των γυναικών!...66...Μάχη ενάντια στην σεξουαλική καταπίεση της εκκλησίας και τους κράτους!...68...Τέλος στην καταπίεση των νέων ανθρώπων!...69...Κάτω ο μιλιταρισμός και ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος! ...70... Ο εξοπλισμός της εργατικής τάξης και στους των καταπιεσμένων...73...Εργατική κυβέρνηση, βασισμένη στους φτωχούς αγρότες και στους φτωχούς των πόλεων...74...Από την ένοπλη εξέγερση στην δικτατορία του προλεταριάτου και προς τον σοσιαλισμό!...76	

Πρόλογος

Δεν λείπουν στην εποχή μας οι διαμαρτυρίες, οι αγώνες και οι εξεγέρσεις ενάντια στην κοινωνική αδικία, το έλλειμμα δημοκρατίας και την εθνική καταπίεση. Η Αραβική Επανάσταση από τις αρχές του 2011, οι γενικές απεργίες στην νότια Ευρώπη, οι μαζικές διαδηλώσεις στην Νότια Ασία, καθώς και στην Νιγηρία και την Χιλή, οι εθνικοαπελευθερωτικοί αγώνες στο Αφγανιστάν, την Παλαιστίνη, και το Κίνημα Occury στην Βόρεια Αμερική και στην Ευρώπη είναι μόνο τα πιο σημαντικά παραδείγματα της διεθνούς ανόδου της ταξικής πάλης. Αυτά τα κινήματα μπορεί να είναι εντυπωσιακά και γεμάτα ηρωισμό, ταυτόχρονα όμως πάσχουν από διάχυτη ιδεολογική σύγχυση και κακή οργάνωση. Αυτό αφενός αντανακλά την αυθόρμητη φύση τους. Αφετέρου, δείχνει επίσης τις ολέθριες συνέπειες δεκαετιών ηγεμονίας στους εργάτες και τα κινήματα αντίστασης, δυνάμεων οι οποίες είναι εχθρικές προς στα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Παραδείγματα τέτοιων δυνάμεων συμπεριλαμβάνουν τον μικροαστικό εθνικισμό, τον Ισλαμισμό, την σοσιαλδημοκρατία, τον σταλινισμό, τον αναρχισμό και τον κεντρισμό.

Γι' αυτό τον λόγο, όλα αυτά τα σπουδαία κινήματα ταξικής πάλης και αντίστασης δεν κατάφεραν να καταγράψουν καμιά διαρκή επιτυχία. Αντίθετα, ο καπιταλισμός, καθώς παρακμάζει, παρασύρει την ανθρωπότητα ακόμη βαθύτερα στην καταστροφή.

Το κύριο πρόβλημα, επομένως, είναι ότι η εργατική τάξη και οι καταπιεσμένοι στερούνται πάνω απ' όλα μιας επαναστατικής πρωτοπορίας, η οποία να έχει ένα κοινό πρόγραμμα και μια ενωμένη, παγκόσμια οργάνωση. Η δήλωση του Τρότσκι στο *Μεταβατικό Πρόγραμμα* το 1938 ότι – *“Η ιστορική κρίση της ανθρωπότητας ανάγεται στην κρίση της επαναστατικής ηγεσίας”* – έχει επομένως σήμερα ακόμα μεγαλύτερη επικαιρότητα απ' ότι στην εποχή του.

Αυτή η έλλειψη επαναστατικού κόμματος της πρωτοπορίας είναι τρομερή απειλή για τα νέα κινήματα ταξικής πάλης και αντίστασης. Διάφορες πολιτικές δυνάμεις και ιδεολογίες - οι Ισλαμιστές, οι μικροαστοί δημοκράτες και πασιφιστές, ανοιχτά ή συγκαλυμμένα τσιράκια της τάδε ή της δείνα μπερλιαριστικής δύναμης, ρεφορμιστές γραφειοκράτες, ανοιχτοί ή συγκαλυμμένοι αναρχικοί, ψευδο-σοσιαλιστικές τάσεις- συμμετέχουν σε αυτά τα κινήματα και τις επαναστάσεις με σκοπό να επεκτείνουν την επιρροή τους. Αυτό κάνει την επίτευξη του στόχου αυτών των κινήματων πιο δύσκολη, πράγμα το οποίο με την σειρά του αυξάνει τον κίνδυνο οι αστικές δυνάμεις και οι γραφειοκράτες να προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν τους αγώνες των μαζών για δικούς τους σκοπούς.

Για να αποτραπεί μια τέτοια εξέλιξη και για να οδηγηθούν τα μελλοντικά επαναστατικά κινήματα στην επιτυχή ανατροπή της καπιταλιστικής κυρίαρχης τάξης, απαιτείται η δημιουργία ενός νέου διεθνούς κόμματος σοσια-

λιστικής επανάστασης – της *Πέμπτης Διεθνούς των Εργατών*. Η βάση για αυτό το νέο μόρφωμα πρέπει να είναι ένα συνεκτικό πρόγραμμα που να αντλεί από τα διδάγματα παλιότερων και σύγχρονων ταξικών αγώνων και να εξαγάγει τα απαραίτητα συμπεράσματα.

* * *

Το πρόγραμμα που παρουσιάζεται εδώ είναι η πολιτική πλατφόρμα της οργάνωσής μας – της *Επαναστατικής Κομμουνιστικής Διεθνούς Τάσης* (RCIT). Ταυτόχρονα είναι η πρότασή μας για την προγραμματική βάση της μελλοντικής *Πέμπτης Διεθνούς των Εργατών* και αντίστοιχα των οργανώσεων εκείνων που δημιουργούνται ως ένα βήμα προς την μελλοντική Διεθνή. Αυτό σημαίνει ότι το πρόγραμμά μας είναι «η τελευταία λέξη»; Ασφαλώς όχι. «Τελευταία λέξη» δεν υπάρχει καθώς ο κόσμος δεν σταματά ποτέ να κινείται. Καθώς η κοινωνία συνεχώς αναπτύσσεται, οι εργάτες και οι καταπιεσμένοι συνεχώς μαζεύουν νέες εμπειρίες, οπότε ένα πρόγραμμα, από την ίδια την φύση του, πρέπει να συνεχίσει να εξελίσσεται. Πρέπει να αντανακλά και να συμπεριλαμβάνει τις νέες εξελίξεις, τις νέες εμπειρίες και τα νέα διδάγματα. Αν αυτό δεν συμβαίνει, τότε εκφυλίζεται σε ένα άψυχο δόγμα.

Το πρόγραμμά μας θεμελιώνεται πάνω στην μεθοδολογία των σημαντικότερων προγραμμάτων του επαναστατικού εργατικού κινήματος– ιδιαίτερα το *Κομμουνιστικό Μανιφέστο* του 1848, το *Πρόγραμμα των Μπολσεβίκων* του 1919 και το *Μεταβατικό Πρόγραμμα* της Τέταρτης Διεθνούς του 1938. Συνεχίζει επίσης την επαναστατική παράδοση των προγραμμάτων της οργάνωσης από την οποία προερχόμαστε, το MRCI/LRCI/LFI.

* * *

Το πρόγραμμα αυτό είναι το αποτέλεσμα των πολιτικών εμπειριών και των πορισμάτων του RCIT. Το RCIT βασίζεται στις παραδόσεις των τεσσάρων επαναστατικών διεθνών κινήματων των εργατών– που συνδέονται με τα ονόματα των Μαξ, Ένγκελς, Λένιν, Τρότσκι και Λούξεμπουργκ. Αυτή η κόκκινη κλωστή επαναστατικής συνέχειας εκτείνεται από την δεκαετία του 1840 έως την φάση του κεντρίστικου εκφυλισμού της Τέταρτης Διεθνούς το 1948-51. Στην συνέχεια κόπηκε. Συνεχίζεται μόνο από τις αρχές της δεκαετίας του 1980 και έκτοτε μέσω της δουλειάς μιας μικρής ομάδας Μαξιστών επαναστατών στο *Κίνημα για μια Επαναστατική Κομμουνιστική Διεθνή* (MRCI) (το οποίο αργότερα μετονομάστηκε σε LRCI και τελικά σε *Λίγκα για την Πέμπτη Διεθνή* (LFI)).

Μεταξύ των ιδρυτικών στελεχών του RCIT συγκαταλέγονται αγωνιστές που για χρόνια ή και δεκαετίες έπαιξαν ηγετικό ρόλο στο LRCI/LFI. Ο πολιτικός εκφυλισμός του LFI οδήγησε σε μια σειρά γραφειοκρατικών διαγραφών και διασπάσεων, από τις οποίες αναδύθηκαν τελικά το 2011 επαναστατικές οργανώσεις στη Σρι Λάνκα, το Πακιστάν, την Αυστρία και τις Ηνωμένες

Πολιτείες. Μετά από μια περίοδο συνεργασίας, και αφού ανέπτυξαν μια κοινή αντίληψη της επαναστατικής θεωρίας και πράξης, οι οργανώσεις αυτές ένωσαν τις δυνάμεις τους στη βάση αυτού του προγράμματος για να σχηματίσουν μια διεθνή τάση πάνω σε μια δημοκρατική συγκεντρωτική βάση. Αφού η πλειοψηφία του LFI αποδείχτηκε ανίκανη να ανταποκριθεί στις προκλήσεις της νέας ιστορικής περιόδου, εναπόκειται σε μας να συνεχίσουμε το νήμα της επαναστατικής συνέχειας.

* * *

Το δικό μας πρόγραμμα ως *Μπολσεβίκων-Κομμουνιστών* είναι η κωδικοποίηση, σύνοψη και γενίκευση των διδαγμάτων παλιότερων ταξικών αγώνων και των επιτυχημένων και αποτυχημένων προσπαθειών να χτιστεί ένα παγκόσμιο επαναστατικό κόμμα.

Όπως επισημάναμε προηγουμένως, δεν θεωρούμε το πρόγραμμά μας ως την «τελευταία λέξη». Πολλές εμπειρίες επαναστατικών κινήματων ανά τον κόσμο δεν ήταν δυνατόν να βρουν την αντανάκλασή τους σ' αυτό, εξαιτίας της περιορισμένης παρουσίας σε ορισμένες χώρες, καθώς το RCIT αυτή την στιγμή είναι μια μικρή διεθνής οργάνωση με αγωνιστές στην Ασία, την Ευρώπη και την Βόρεια Αμερική. Έχουμε επομένως πλήρη επίγνωση των περιορισμών του προγράμματος μας.

Ωστόσο, η επίγνωση αυτής της αδυναμίας δεν είναι λόγος να είμαστε απαισιόδοξοι. Με την απελπισία, δεν ξεπερνιούνται ποτέ τα εμπόδια. Είμαστε καλά προετοιμασμένοι για το δύσβατο μονοπάτι του επαναστατικού αγώνα αφού μπορούμε να βασιστούμε στις πολιτικές εμπειρίες των προκατόχων μας αλλά και των δικών μας στελεχών που μετρούν χρόνια και δεκαετίες εμπειρίας ως μέρος της εργατικής τάξης. Η ρεαλιστική εκτίμηση των δυνατών και των αδύνατων σημείων μας μας επιτρέπει να δούμε καθαρά τις προκλήσεις που βρίσκονται μπροστά μας. Σκοπεύουμε να διευρύνουμε τις διεθνείς μας δραστηριότητες και να βαθύνουμε τις ρίζες μας στην εργατική τάξη και στους καταπιεσμένους. Κατ' αυτόν τον τρόπο, στην συνέχεια, ήδη κάνουμε κτήμα μας τους όρους για μια δυναμική ανάπτυξη του προγράμματός μας.

Επομένως, στρεφόμαστε στους πολλούς αγωνιστές και στις οργανώσεις που όπως κι εμείς, συμμετέχουν στην ταξική πάλη και στα κινήματα αντίστασης ενάντια στην καπιταλιστική κυριαρχία. Ας πολεμήσουμε μαζί ενάντια στην καπιταλιστική κυρίαρχη τάξη για μια διεθνή σοσιαλιστική επανάσταση! Διαβάστε το πρόγραμμά μας και επικοινωνήστε μαζί μας για να ανταλλάξουμε απόψεις σε προγραμματικά ζητήματα. Ας χτίσουμε μαζί την μελλοντική *Πέμπτη Διεθνή των Εργατών* σε επαναστατική βάση! Ελάτε μαζί μας στο RCIT!

Michael Pröbsting, Shujat Liaqat
Φεβρουάριος 2012

Το Επαναστατικό Κομμουνιστικό Μανιφέστο

Πρόγραμμα της Επαναστατικής
Κομμουνιστικής Διεθνούς Τάσης

Εισαγωγή

Ο κόσμος παραπαίει από την μια κρίση στην άλλη και από την μια καταστροφή στην άλλη. Είναι διάχυτη η γενικότερη αντίληψη ότι αυτό το σύστημα δεν έχει κανένα μέλλον να προσφέρει. Πράγματι, το σύστημα μέσα στο οποίο ζούμε- ο καπιταλισμός, βρίσκεται σε θανάσιμη αγωνία. Οι ίδιοι οι κυρίαρχοι δεν ξέρουν με ποιο τρόπο να βγουν από αυτήν την κρίση. Φορτώνουν τις συνέπειες της κρίσης στις πλάτες της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού- τους εργάτες και τους καταπιεσμένους.

Φαινομενικά κανείς δεν μπορεί να τους σταματήσει. Είναι καλά οργανωμένοι και προχωρούν σθεναρά με τα σχέδια τους επειδή η κυρίαρχη τάξη είναι καλά οργανωμένη. Με την βοήθεια του ισχυρού κρατικού μηχανισμού τους, επιβάλλουν τις αποφάσεις τους. Σε περίπτωση που εγείρεται αντίσταση, κινητοποιούν την αστυνομία τους, το δικαστικό σύστημα και τα ΜΜΕ. Επίσης, στέλνουν στρατεύματα στο εξωτερικό για να επεκτείνουν τις σφαίρες επιρροής τους. Ο καπιταλισμός – με ή χωρίς κοινοβουλευτική δημοκρατία – είναι η δικτατορία μιας μικρής μειοψηφίας, της τάξης των καπιταλιστών. Από τις αρχές του 21ου αιώνα, έχουμε γίνει μάρτυρες ηρωικών επαναστάσεων και μεγάλων κινημάτων αντίστασης: η Αραβική επανάσταση, πολλές γενικές απεργίες στην Ευρώπη ενάντια στην οικονομική κρίση και την κρίση χρέους, οι ταραχές για την τροφή σε πολλές φτωχές χώρες, η ένοπλη αντίσταση σε αρκετές ισλαμικές χώρες ενάντια στις δυνάμεις κατοχής των ΗΠΑ, ΕΕ και του πιστού ακολούθου τους, του Ισραήλ, οι μαζικές εξεγέρσεις στην Ταϊλάνδη ενάντια στον στρατό, η εξέγερση των φτωχών στην Βρετανία, μαζικές απεργίες και εξεγέρσεις αγροτών στην Κίνα και την Ινδία, οι μαζικές εξεγέρσεις στην Αργεντινή, στην Βενεζουέλα και άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής, ο απελευθερωτικός αγώνας των Ταμίλ στη Σρι Λάνκα και το διεθνές Κίνημα Occupy, κα. .

Παρόλα αυτά, η κυρίαρχη τάξη είναι ακόμα στην εξουσία και το μέλλον μας γίνεται ολοένα και πιο ζοφερό. Ο καπιταλισμός δεν μας προσφέρει παρά μόνο ένα μέλλον χωρίς ελπίδα- μια φρίκη δίχως τέλος. Είτε εμείς τσακίζουμε την δύναμή τους και ανοίγουμε την πόρτα για ένα σοσιαλιστικό μέλλον, είτε εκείνοι καταστρέφουν τα θεμέλια του ανθρώπινου πολιτισμού. “Σοσι-

αλισμός ή βαρβαρότητα” ” Αυτή είναι η εναλλακτική.

Γιατί δεν έχουμε καταφέρει μέχρι τώρα να σταματήσουμε τους κυρίαρχους; Διότι, σε αντίθεση με αυτούς που κατέχουν την εξουσία, εμείς- οι εργάτες και οι καταπιεσμένοι, δεν έχουμε οργάνωση που να εξυπηρετεί τα συμφέροντά μας και το μέλλον μας. Στερούμαστε ηγεσίας η οποία να μάχεται για ένα πρόγραμμα για την απελευθέρωσή μας. Μέχρι τώρα, επικεφαλής των σωματείων, των κομμάτων που υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύουν τον εργαζόμενο πληθυσμό και των αυθόρμητων κινημάτων διαμαρτυρίας, είναι μόνο μη επαναστατικές δυνάμεις (για παράδειγμα, σοσιαλδημοκράτες, σταλινικοί, γραφειοκράτες συνδικαλιστές, μικροαστοί δημοκράτες και κεντριστές). Συνήθως πρόκειται είτε για υψηλά αμειβόμενους υπηρέτες της αστικής τάξης, που είναι πάντα πρόθυμοι να ξεπουλήσουν την βάση τους, ή είναι καλοπροαίρετοι ονειροπόλοι που δεν έχουν πρόγραμμα, στρατηγική και σχέδιο και δεν αντιλαμβάνονται την αναγκαιότητα του να αποκτήσουν μια τέτοια ατζέντα. Όμως αυτό ακριβώς είναι που χρειάζεται για να οδηγηθούν νικηφόρα εκατομμύρια στον αγώνα για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων.

Το μεγαλύτερο, πιο σημαντικό πρόβλημα είναι η έλλειψη οργανωμένης πρωτοπορίας, που να μπορεί να οδηγήσει τον απελευθερωτικό αγώνα της εργατικής τάξης στην ανατροπή του καπιταλισμού και την κατάκτηση της εξουσίας. Τέτοια ηγεσία μπορεί να είναι μόνο ένα επαναστατικό κόμμα μάχης των εργατών το οποίο να έχει βαθιές ρίζες σε πολλές χώρες και να είναι διεθνώς ενωμένο.

Το κλειδί επομένως για την απελευθέρωση είναι να χτιστεί άμεσα μια τέτοια οργάνωση. Μια τέτοια διαδικασία διαμόρφωσης δεν «προκύπτει», αλλά μάλλον φτιάχνεται. Φτιάχνεται από εμάς, μέσω της δικής μας και της δικής σας συμβολής. Και η παραμικρή δραστηριότητα που εξυπηρετεί την δημιουργία ενός επαναστατικού κόμματος της πρωτοπορίας είναι σημαντική.

Η *Επαναστατική Κομμουνιστική Διεθνής Τάση (RCIT)* είναι μια διεθνής οργάνωση που μάχεται για την καταστροφή παγκοσμίως της καπιταλιστικής σκλαβιάς. Στόχος μας είναι να χτίσουμε ένα επαναστατικό κόμμα της πρωτοπορίας πάνω στην βάση ενός προγράμματος που είναι κατάλληλο για τα καθήκοντα του αγώνα.

Το πρόγραμμά μας επομένως δείχνει την διέξοδο από τη δυστυχία με την οποία ο καπιταλισμός, στην θανάσιμη αγωνία του, καταστρέφει την ανθρωπότητα. Δεν απευθύνεται ούτε στους πολιτικούς του αστικού συστήματος ούτε στους γραφειοκράτες μέσα στο εργατικό κίνημα, οι οποίοι τους υπηρετούν. Το πρόγραμμά μας στοχεύει σε κείνους που μπορούν να φέρουν τον κόσμο τα πάνω κάτω και να ανοίξουν την πόρτα για την ελευθερία της ανθρωπότητας.

Είναι η δική μας τάξη, εμείς, οι εργάτες, η νεολαία, οι γυναίκες και οι με-

τανάστες: από ΜΑΣ εξαρτάται αν θα ξεμπερδεύουμε με αυτό το σύστημα και θα κερδίσουμε για μας ένα μέλλον που να αξίζει να ζήσουμε. ΕΜΕΙΣ αποφασίζουμε εάν θα παραμείνουμε σκλάβοι της τάξης των καπιταλιστών ή αν θα αποτινάξουμε τις αλυσίδες μας! Εμείς αποφασίζουμε εάν μπορούμε να χτίσουμε ένα επαναστατικό κόμμα της πρωτοπορίας έγκαιρα ή αν η καταδικασμένη τάξη των καπιταλιστών μας παρασύρει στην άβυσσο. Αν δεν θέλεις να στέκεσαι απαθής σε αυτόν τον αγώνα, τότε πρέπει να αποφασίσεις ο ίδιος να συμμετάσχεις στον επαναστατικό αγώνα για απελευθέρωση, τότε πρέπει να αποφασίσεις ο ίδιος να συμμετάσχεις στο χτίσιμο του επαναστατικού κόμματος της πρωτοπορίας- στρατεύσου στο RCIT! Το RCIT είναι η διεθνής οργάνωση που γνωρίζει το μονοπάτι της επανάστασης χωρίς δισταγμό, χωρίς παρέκκλιση από αυτό και που έχει την θέληση να το πάει μέχρι τέλους. Έλα μαζί μας!

Δεν υπάρχει μέλλον χωρίς τον σοσιαλισμό!

Δεν υπάρχει σοσιαλισμός χωρίς επανάσταση!

Δεν υπάρχει επανάσταση χωρίς επαναστατικό κόμμα!

I. Ο κόσμος μέσα στον οποίο ζούμε

Για να περπατήσουμε το μονοπάτι της επανάστασης, πρέπει να εκτιμήσουμε την παγκόσμια πολιτική κατάσταση και όλα τα καθήκοντα με τα οποία ερχόμαστε αντιμέτωποι. Χωρίς ένα πολιτικό μπούσουλα, είναι αδύνατο να κατανοήσουμε το χάος του καπιταλισμού που βρίσκεται σε σήψη. Το πρόγραμμα των Μπολσεβίκων- Κομμουνιστών λειτουργεί ως τέτοιος μπούσουλας.

Ρεφορμιστές διαφόρων αποχρώσεων (αριστεροί Σοσιαλδημοκράτες, η ΑΤ-ΤΑΚ, το Μπολιβαριανό κίνημα, ο σταλινισμός, κλπ.) ισχυρίζονται ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές ευθύνονται για την χειρότερη κρίση του καπιταλισμού από το 1929. Είναι χαρακτηριστικό για τα μη επαναστατικά ρεύματα να θεωρούν μια συγκεκριμένη μορφή του συστήματος ως το πρόβλημα και όχι το σύστημα αυτό καθαυτό. Επομένως, ως λύση προτείνουν την μεταρρύθμιση της οικονομικής και δημοσιονομικής πολιτικής μέσω της ρύθμισης των χρηματο-οικονομικών αγορών και μιας επενδυτικής πολιτικής που να διευθύνεται από το κράτος. Όμως αυτό είναι μια ψευδαίσθηση. Η αιτία της κρίσης έγκειται όχι στις νεοφιλελεύθερες κυβερνητικές πολιτικές (που προσανατολίζονται στην χρηματο-οικονομική αγορά), αλλά στις αναπόδραστες εγγενείς αντιφάσεις του καπιταλισμού. Ο καπιταλισμός είναι ένα φονικό κτήνος που δεν γίνεται να μετατραπεί σε χορτοφάγο σκυλάκι.

Ο καπιταλισμός είναι σε περίοδο παρακμής. Καταρρέει γιατί έχει φθαρεί από τις ίδιες τις αντιφάσεις του. Αυτή η αποσύνθεση οδηγεί στην εκτόνωση αυτών των εντάσεων μέσω οικονομικών, πολιτικών, κοινωνικών και στρατιωτικών εκρήξεων. Η βαθύτερη εξέλιξη πίσω από αυτό είναι η εξής: οι παραγωγικές δυνάμεις (ανθρώπινη δύναμη, μηχανήματα και εξοπλισμός κλπ καθώς και τα προϊόντα τους) είναι τόσο προηγμένα που συγκρούονται με αυξανόμενη σφοδρότητα με τα όρια του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής που στενεύουν συνεχώς. Η ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής δίνει τη δυνατότητα στους καπιταλιστές να διευθύνουν την παραγωγή στις επιχειρήσεις τους με μοναδικό σκοπό την αύξηση του κέρδους. Κατά συνέπεια, κάθε καπιταλιστής, ανεξαρτήτως προσωπικότητας έχει ως στόχο να βγάλει κέρδος για τον εαυτό του και όχι να εργαστεί για την ευημερία ολόκληρης της κοινωνίας. Διαφορετικά δεν θα παραμείνει καπιταλιστής.

Οι επιχειρηματίες, οι οποίοι βρίσκονται σε διαρκή ανταγωνισμό μεταξύ τους, έχουν σκοπό να αυξήσουν το κέρδος τους κυρίως γλιτώνοντας χρήματα από τα κόστη. Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος είναι να γλιτώσουν χρήματα εις βάρος μας, εις βάρος των εργατών: ενώ αυξάνουν το άγχος στην εργασία και τις ώρες εργασίας, προσπαθούν επίσης να αυξήσουν το κέρδος τους αυξάνοντας την παραγωγικότητα κάθε μεμονωμένου εργάτη με την αυξανόμενη χρήση μηχανών.

Η αυξανόμενη μάζα κεφαλαίου, επομένως συνυπάρχει και είναι συνυφασμένη με την φθίνουσα χρήση ανθρώπινης εργασίας. Έτσι, αυξάνεται η εξάρτηση των εργατών από τους καπιταλιστές και έτσι αυξάνεται η εκμετάλλευσή τους. Αντί να χρησιμοποιούν την αυξημένη παραγωγικότητα για την άνοδο της ευημερίας όλων των ανθρώπων, την χρησιμοποιούν ενάντια στις μάζες των εργατών. Αυτή η αυξημένη παραγωγικότητα, στις συνθήκες του καπιταλισμού οδηγεί την πλειοψηφία των ανθρώπων όχι σε μια καλύτερη ζωή αλλά στην αύξηση της ανεργίας και της εκμετάλλευσης. Γίνεται όλο και πιο δύσκολο να πουληθεί η συνεχώς αυξανόμενη ποσότητα εμπορευμάτων κερδοφόρα (υπερπαραγωγή). Και το κεφάλαιο που έχει συσσωρευτεί μπορεί να επενδυθεί όλο και λιγότερο κερδοφόρα (υπερσυσσώρευση). Το κέρδος αυξάνεται κατ' αναλογία με τους μισθούς των εργατών (αυξάνοντας το ποσοστό της υπεραξίας) αλλά μειώνεται κατ' αναλογία του συνολικού απασχολούμενου κεφαλαίου (πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους). Με λίγα λόγια, ο καπιταλιστής πρέπει να καταβάλλει όλο και μεγαλύτερη μερίδα των εξόδων του για να αποκτήσει περισσότερα μηχανήματα, γη, πρώτες ύλες κλπ, προσπαθεί να μειώσει το κόστος των μισθών μας και τελικά αντιμετωπίζει ένα φθίνον ποσοστό κέρδους. Παρόλο που οι καπιταλιστές προσπαθούν να ξεφύγουν από αυτό κάνοντας outsourcing όλο και περισσότερων εργοστασίων σε χώρες με συνθήκες ιδιαίτερα χαμηλών μισθών (ο λεγόμενος Τρίτος Κόσμος, δηλαδή οι χώρες με καθεστώς ημιαποικίας), η πρακτική αυτή δεν μπορεί μακροπρόθεσμα να σταματήσει την πτώση του ποσοστού κέρδους. Επομένως, συνεχώς αυξανόμενες ποσότητες κεφαλαίου μετακινούνται από το πεδίο της παραγωγής στην σφαίρα της κερδοσκοπίας και της "βιομηχανίας χρέους". Αυτό έχει σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα όλο και πιο σκληρές οικονομικές κρίσεις, κερδοσκοπικές φούσκες, κυβερνητικές πτωχεύσεις και εταιρικές χρεοκοπίες. Ο καπιταλισμός είναι ένα ετοιμοθάνατο σύστημα, γιατί η ουσία του, ολόκληρη η λογική του ωθεί προς την διάρρηξη των εσωτερικών του αντιφάσεων.

Μια άλλη έκφραση των εγγενών αντιφάσεων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής είναι το όλο και πιο εμφανές γεγονός ότι οι παραγωγικές δυνάμεις έχουν φτάσει τα όρια των εθνών- κρατών. Η παγκοσμιοποίηση δείχνει ότι οι σύγχρονες παραγωγικές δυνάμεις μπορούν να αναπτυχθούν μόνο σε ένα παγκόσμιο πλαίσιο.

Στην κορυφή της ταξικής κοινωνίας, κι ενώ οι αντιφάσεις που σημειώνονται οξύνονται όλο και περισσότερο, υψώνεται, σαν χταπόδι, ένας τερατώδης κρατικός μηχανισμός, που διαχειρίζεται προς το συμφέρον της καπιταλιστικής τάξης τις πολιτικές της υποθέσεις και καταπιέζει το προλεταριάτο (την εργατική τάξη) και τις λαϊκές μάζες. Αυτή η κρατική μηχανή – ένας αληθινός Λεβιάθαν της μπουρζουαζίας (ένα τέρας της κυρίαρχης τάξης), είναι συγχωνευμένη με το κεφάλαιο με πολλούς τρόπους. Παρά τον φιλελεύθερο μύθο, το κράτος στις ιμπεριαλιστικές χώρες ελέγχει 40-50% του ετήσιου εθνικού εισοδήματος (μέσω των φόρων κλπ) και το διαχειρίζεται

προς το συμφέρον των καπιταλιστών. Το εθνικό χρέος που αυξάνεται δραματικά είναι στην πραγματικότητα μια τρομερή πηγή εισοδήματος (μέσω τόκων κλπ.) για το χρηματιστικό κεφάλαιο (τράπεζες, χρηματιστήρια κλπ.). Ταυτόχρονα, ο μηχανισμός άμεσης καταστολής (στρατός, αστυνομία, δικαιοσύνη, ιδιωτικές εταιρίες ασφάλειας κλπ) γίνεται όλο και μεγαλύτερος. Στις ΗΠΑ, για παράδειγμα, η αναλογία μισθωτών προς τους ενόπλους (στρατός, αξιωματούχοι ασφαλείας του κρατικού ή του ιδιωτικού τομέα) είναι ήδη 25:1. Στην Αίγυπτο, υπάρχουν 2 500 000 ένοπλες δυνάμεις ασφαλείας, ενώ συγκριτικά οι εργαζόμενοι είναι 26 000 000. Εν ολίγοις, ο καπιταλισμός τον 21^ο αιώνα είναι κρατικο-μονοπωλιακός καπιταλισμός. Το κράτος επιβλέπει την κοινωνία, ρυθμίζει την οικονομία και κατανέμει τα έσοδα από την φορολογία. Το κράτος στον καπιταλισμό είναι όργανο των καπιταλιστών, είναι δικός τους μηχανισμός και στην εποχή μας, περισσότερο από ποτέ, τον χρησιμοποιούν για έλεγχο και καταστολή.

Η ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και ο κατακερματισμός του κόσμου σε έθνη- κράτη που ανταγωνίζονται μεταξύ τους, αποτελούν ανυπέροβλητα εμπόδια της καπιταλιστικής παραγωγής. Και αυτό επίσης παρεμποδίζει και επιβραδύνει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Αυτές οι αντιφάσεις οδηγούν στην επιτάχυνση της διαδικασίας μονοπώλησης. Λιγότερες και όλο και μεγαλύτερες εταιρίες κυριαρχούν στην παγκόσμια αγορά. Οι 500 κορυφαίες πολυεθνικές εταιρίες σήμερα ελέγχουν το 53 % της παγκόσμιας οικονομίας. Μια μονοπωλιακή εταιρία σαν την Apple στον κλάδο της πληροφορικής, έχει σήμερα περισσότερα διαθέσιμα κεφάλαια από την κυβέρνηση της πλουσιότερης χώρας στον κόσμο- των ΗΠΑ. Μια ισχυρή μειοψηφία υπερπλουσίων – 147 δισεκατομμυριούχοι, κατέχουν περισσότερο από το συνολικό εισόδημα της μισής ανθρωπότητας.

Μια παρόμοια διαδικασία λαμβάνει χώρα σε κρατικό επίπεδο. Βιώνουμε την εντατικοποίηση του ανταγωνισμού μεταξύ των εθνών- κρατών (ή συμμαχιών εθνών- κρατών, όπως η ΕΕ). Τα κυρίαρχα έθνη- κράτη, οι ιμπεριαλιστικές χώρες (όπως οι ΗΠΑ, οι πλουσιότερες χώρες της ΕΕ, η Κίνα, η Ιαπωνία, η Ρωσία κλπ), υποτάσσουν και λεηλατούν τα συγκριτικά πιο αδύναμα έθνη- κράτη, τις ημιαποικίες (Αφρική, Μέση Ανατολή, Λατινική Αμερική, Νότια Ασία κλπ). Μόνο κατά την περίοδο 1995-2010 το ιμπεριαλιστικό μονοπωλιακό κεφάλαιο ξεζούμισε τις χώρες με καθεστώς ημιαποικίας υφαρπάζοντας τους επίσημα 6.500 δις δολάρια. Ταυτόχρονα, οι Μεγάλες Δυνάμεις όλο και περισσότερο διεξάγουν άμεσους και έμμεσους πολέμους με σκοπό την καθυστόαση των ημιαποικιακών λαών. Σε σύνδεση με τα παραπάνω, μέσω του ανταγωνισμού μεταξύ των ιμπεριαλιστικών χωρών (πρώτα και κύρια μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων, των ΗΠΑ, της ΕΕ, της Ιαπωνίας και της νέας ιμπεριαλιστικής δύναμης, της Κίνας), οι Μεγάλες Δυνάμεις διπλασιάζουν και τριπλασιάζουν τις στρατιωτικές τους προσπάθειες για να προετοιμαστούν για επικείμενους περιφερειακούς και παγκόσμιους πολέμους (συμπεριλαμβανομένου ενός πυρηνικού πολέμου).

Ήδη, άμεσα ή έμμεσα ηγούνται αποικιακών πολέμων (Ιράκ, Αφγανιστάν, Σομαλία, Λίβανος, κλπ.) για να επεκτείνουν τις σφαίρες επιρροής και ασφαλείας τους. Οι καπιταλιστές μπορούν να αποκτήσουν τον τεράστιο κοινωνικό πλούτο που έχει δημιουργηθεί από τον εργαζόμενο λαό μέσω της εργασίας ή που προκύπτει από τις φυσικές συνθήκες. Πώς; Λόγω της ιδιοκτησίας των καπιταλιστών στα μέσα παραγωγής- εργοστάσια, υποδομές, γη- και του ελέγχου που ασκούν πάνω στο κράτος. Η εργατική τάξη (που επίσης ονομάζεται προλεταριάτο) είναι επομένως η τάξη των μισθωτών εργαζομένων οι οποίοι ζουν πουλώντας την εργατική τους δύναμη και δεν κατέχουν μέσα παραγωγής. Η καπιταλιστική τάξη τους εκμεταλλεύεται. Η εκβιαστικά αποσπώμενη πλεονάζουσα εργασία που απορρέει από αυτή την εκμετάλλευση αποτελεί την βάση για τα κέρδη τους και για τα εισοδήματα των μεσαίων στρωμάτων, η ύπαρξη των οποίων είναι αναγκαία για την διατήρηση του καπιταλιστικού συστήματος (αστυνομία, στρατός, μικροί προϊστάμενοι, κλάδοι εκπαιδευτικών και διανοούμενων κλπ). Υπάρχουν εντός της εργατικής τάξης ανώτερα στρώματα (εργατική αριστοκρατία) που απολαμβάνουν διάφορα προνόμια από την καπιταλιστική τάξη. Από την άλλη μεριά, υπάρχουν διάφορα χαμηλότερα στρώματα που καταπιέζονται ιδιαίτερα και συχνά γίνονται αντικείμενο υπερεκμετάλλευσης (μετανάστες, γυναίκες κλπ.)

Επομένως, οι συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης για τις ευρύτερες μάζες είναι φτώχεια, πόλεμος και δυστυχία. Κάθε μέρα πεθαίνουν 100 000 άνθρωποι από την πείνα ή τις συνέπειές της. Περισσότεροι από 210 εκατομμύρια άνθρωποι είναι αυτή την στιγμή επισήμως άνεργοι. Ο μισός παγκόσμιος πληθυσμός ζει μέσα στην φτώχεια και πρέπει να επιβιώσει με λιγότερα από \$ 2 την μέρα. Ακόμη και στην πλουσιότερη χώρα, στις ΗΠΑ, το ένα τρίτο του πληθυσμού ζει στο όριο ή κάτω από το όριο της φτώχειας. Και αυτό δεν συμβαίνει επειδή όλοι οι φτωχοί δεν έχουν δουλειές. Πολλοί από αυτούς έχουν πράγματι δουλειά και παρόλα αυτά είναι απελπιστικά φτωχοί- αυτή είναι η πραγματικότητα για την πλειοψηφία αυτών των ανθρώπων.

Αυτή η δυστυχία δεν πλήττει μόνο την εργατική τάξη αλλά και τους μικροαστούς. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τους μικρο-αγρότες που καλλιεργούν την δική τους γη (συνήα ως οικογενειακή επιχείρηση). Αυτό όμως μόλις και μετά βίας επαρκεί για να διασφαλίσει την επιβίωσή τους και έχουν τα επιπρόσθετα βάρη της καταβολής ενοικίου, των τιμών σπόρων που ανεβαίνουν και των μειούμενων εσόδων τους από τα αγαθά που παράγουν. Παρόλο που η εργατική τάξη είναι αυτή που στη μάχη ενάντια στην εκμετάλλευση αναλαμβάνει τον ηγετικό ρόλο, είναι ωστόσο απαραίτητο να έχει στενή συμμαχία με την αγροτιά στον απελευθερωτικό αγώνα.

Όλο και περισσότερο, ο καπιταλισμός βάζει σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξη του ανθρώπινου πολιτισμού. Με την υπερθέρμανση του πλανήτη, την κλιματική αλλαγή, την επέκταση μη ασφαλών εργοστασίων πυρηνικής ενέργειας, την καταστροφή των τροπικών δασών, προκαλούνται όλο και

περισσότερο επικίνδυνες καταστροφές. Ολόκληρες λωρίδες γης σύντομα θα καταστούν μη κατοικήσιμες.

Η κυριαρχία των μονοπωλίων και των Μεγάλων Δυνάμεων είναι χαρακτηριστική της εποχής στην οποία ζούμε- της εποχής του *ιμπεριαλισμού*. Αυτό εντείνεται ιδιαίτερα στην παρούσα ιστορική περίοδο. Κατά παρόμοιο τρόπο, τώρα οξύνονται η κρίση και οι αντιφάσεις, που χαρακτηρίζουν την *ιμπεριαλιστική* εποχή.

II. Μια νέα ιστορική περίοδος επαναστατικού χαρακτήρα

Αυτές οι αντιφάσεις του καπιταλισμού έχουν ενταθεί δραματικά πρόσφατα και έχουν ανοίξει μια νέα ιστορική περίοδο- μια περίοδο συνολικής υπαρξιακής κρίσης του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Στις αρχές της δεκαετίας του 1990, η κυρίαρχη τάξη μπορούσε να συγκαλύψει την ευπάθεια του συστήματος στην κρίση χάρη στις ιστορικές ήττες του προλεταριάτου, που προκλήθηκαν από την καταστροφή των Σταλινικών εκφυλισμένων εργατικών κρατών (πρώην ΕΣΣΔ, Ανατολική Ευρώπη και Κίνα). Όμως ήδη στις αρχές της δεκαετίας του 2000, οι αντιφάσεις της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης και του ιμπεριαλιστικού πολέμου κατά της τρομοκρατίας οδηγούν σε αυξανόμενη παγκόσμια πολιτική αστάθεια. Υπήρξε μια προεπαναστατική ανάπτυξη που τελικά στα τέλη της δεκαετίας 2000 μετατράπηκε σε μια νέα ιστορική περίοδο επαναστατικού χαρακτήρα. Η παρούσα κρίση επομένως δεν είναι σύμπτωση, αλλά νομοτελειακή αναγκαιότητα του καταδικασμένου καπιταλισμού.

Η ευαλωτότητα του καπιταλισμού στην κρίση έχει μετατραπεί στην προϋίουσα παρακμή του. Η φάση επιβράδυνσης της αναπτυξιακής δυναμικής της καπιταλιστικής παγκόσμιας οικονομίας έχει αντικατασταθεί από ανοιχτή στασιμότητα (συνολικά δεν υπάρχει ανάπτυξη) των παραγωγικών δυνάμεων.

Οι όλο και πιο αβάσταχτες εγγενείς αντιφάσεις του καπιταλισμού σημαίνουν ότι αυτό το σύστημα στο άμεσο διάστημα και με άμεσο τρόπο υπονομεύει τα θεμέλια της συνεχιζόμενης ύπαρξης του ανθρώπινου πολιτισμού.

Μπορούμε χωρίς υπερβολή να πούμε ότι ο καπιταλισμός που παρακμάζει δεν έβαλε ποτέ πριν σε τέτοιο βαθμό την ανθρωπότητα μπροστά στο δίλημμα σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα. Αυτό γιατί στην παρούσα ιστορική περίοδο συναντώνται τρεις εξελικτικές γραμμές:

* Καταρχάς, ο καπιταλισμός δεν έχει ποτέ πριν αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις σε τόσο υψηλό επίπεδο. Η βάση για την εδραίωση του παγκόσμιου σοσιαλισμού είναι μεγαλύτερη από ποτέ

* Δεύτερον, ο καπιταλισμός ποτέ πριν στην ιστορία του δεν έχει δημιουργήσει επικίνδυνες καταστροφικές δυνάμεις σε τέτοιο βαθμό

* Τρίτον, ο καπιταλισμός βρίσκεται σε μια ιστορικά βαθιά κρίση, οι αντιφάσεις έχουν συσσωρευτεί τόσο πολύ που το σύστημα συνολικά βρίσκεται σε πτωτική καμπύλη ανάπτυξης.

Ως αποτέλεσμα, τεράστιοι κίνδυνοι απειλούν την ανθρωπότητα, συμπεριλαμβανομένων της φτωχοποίησης, των (πυρηνικών) πολέμων και περιβαλλοντικών καταστροφών. Το δίλημμα “σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα” – που διατυπώθηκε από την επαναστάτρια Ρόζα Λούξεμπουργκ – εκφράζει ποιες απειλές αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα: υπάρχει ο κίνδυνος ιστορικής

παλινδρόμησης, κοινωνικής οπισθοδρόμησης λόγω των περιβαλλοντικών καταστροφών, των πολέμων που ενδέχεται να φτάσουν να πάρουν ως και την μορφή πυρηνικού πολέμου, λιμού κλπ που προκαλεί ο καπιταλισμός.

Έπεται ότι είναι αδύνατον για την κυρίαρχη τάξη να διατηρήσει την κυριαρχία της με αμετάβλητη μορφή. Για να εκμεταλλεύονται την εργατική τάξη και τις καταπιεσμένες μάζες ακόμη περισσότερο, πρέπει να αντικαταστήσουν το προηγούμενο πολιτικό καθεστώς με ένα καθεστώς πιο ανοιχτό και πιο βάνουσο. Επομένως, τα δημοκρατικά δικαιώματα υπονομεύονται συστηματικά ή ακόμη και καταργούνται. Η επέκταση του αστυνομικού κράτους, βοναπαρτίστικες δομές (ο κρατικός μηχανισμός υπόκειται όλο και λιγότερο σε επίσημο δημοκρατικό έλεγχο από το Κοινοβούλιο) έως και πραξικοπήματα είναι όλο και περισσότερο στην ημερήσια διάταξη.

Η κατάπτωση του καπιταλισμού εκφράζεται αναπόφευκτα στην επιταχυνόμενη παρακμή της υπεροχής του ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ. Μετά την ήττα τους στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, η διοίκηση των ΗΠΑ τώρα ανακοινώνει *“Τον Ειρηνικό Αιώνα της Αμερικής”* (Hillary Clinton), με άλλα λόγια, την πάλη για υπεροχή στην Ασία.

Ταυτόχρονα, η νέα ιμπεριαλιστική υπερδύναμη, η Κίνα, βιώνει δραματική άνοδο. Το Πεκίνο αυτή την στιγμή ελέγχει 10% της παγκόσμιας βιομηχανικής παραγωγής και είναι ο πέμπτος μεγαλύτερος παγκοσμίως ξένος επενδυτής. Αυτό δημιουργεί ένταση των ανταγωνισμών μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων.

Το ίδιο συμβαίνει και στην Ευρώπη, όπου η κρίση του καπιταλισμού αφενός αυξάνει τον ανταγωνισμό μεταξύ των κρατών και βάζει σε κίνδυνο ακόμη και την ενότητα της ΕΕ, αφετέρου, αυξάνει την αναγκαιότητα μιας ιμπεριαλιστικής συνομοσπονδίας κρατών στην Ευρώπη υπό την ηγεμονία μιας ή δύο μεγαλύτερων δυνάμεων (όπως η Γερμανία ή η Γαλλία). Αυτές οι κινητήριες δυνάμεις που ασκούνται σε αντίθετες κατευθύνσεις διασφαλίζουν ότι ακόμη και στην Ευρώπη θα υπάρξουν αναπόφευκτα οξύτατα επαναστατικά ξεσπάσματα.

Προκειμένου να διατηρήσει τη δύναμή της ενώπιον της θανάσιμης αγωνίας του καπιταλισμού, η καπιταλιστική τάξη είναι αναγκασμένη να καταφύγει στα μέσα και τις μεθόδους που προκαλούν διαρκώς νέες συγκρούσεις μεταξύ των τάξεων και, ακόμη κι αν η αστική τάξη επιτυγχάνει τους στόχους της, υπονομεύουν το σύστημα κυριαρχίας της μακροπρόθεσμα. Αυτό εγγυάται τη θεμελιώδη και μακράς διαρκείας αστάθεια στην παγκόσμια κατάσταση.

Δεδομένης αυτής της ιστορικής κρίσης του συστήματος, η κυρίαρχη τάξη των αφεντικών επιχειρήσεων, των τραπεζιτών και των πολιτικών τους πασχίζει με κάθε τρόπο να σώσει τα κέρδη της και την εξουσία της. Πατώντας πάνω στο σώμα των εργατών και των καταπιεσμένων που έχει την δύναμη δισεκατομμυρίων ανθρώπων, η κυρίαρχη τάξη ελπίζει να ανυψωθεί ως άλλος βαρόνος Μινχάουζεν και να βγει από το τέλμα εις βάρος τους. Το τί-

μημα για αυτήν την απελπισμένη, ανηλεή πάλη για διατήρηση της εξουσίας πρέπει να το πληρώσουμε εμείς- οι εργάτες και οι καταπιεσμένοι. Αυτό οξύνει την φτώχεια και την δυστυχία των καταπιεσμένων τάξεων πέρα από τα συνήθη επίπεδα.

Όσο αναπόφευκτη όμως είναι η παρακμή του καπιταλισμού και οι σφοδροί πυρετώδεις σπασμοί του, άλλο τόσο είναι αναπόφευκτη η αντίσταση και η ταξική πάλη εναντίον του. Επομένως, αυξάνονται οι μαζικές διαμαρτυρίες, οι αυθόρμητες εξεγέρσεις και οι επαναστατικές αναταραχές. Αυτή η επαναστατική ανησυχία έχει γραπώσει όχι μόνο την εργατική τάξη και τα κατώτερα στρώματα, αλλά όλο και περισσότερο και τις μεσαίες τάξεις. Η νέα περίοδος διαφέρει από τις προηγούμενες όχι λόγω του γεγονότος ότι δεν υπήρξαν επαναστατικές καταστάσεις σε διάφορες χώρες. Αλλά στην παρούσα ιστορική περίοδο, προκύπτουν συχνότερα επαναστατικές εξελίξεις και μπορούν να εξαπλωθούν εύκολα και γρήγορα σαν πυρκαγιά σε άλλες χώρες ή ολόκληρες περιοχές. Η Αραβική επανάσταση από το 2011, η επαναστατική διαδικασία στην Ελλάδα, η εξέγερση του Αυγούστου των φτωχών στην Βρετανία ή το παγκόσμιο κίνημα Occupy κλπ, όλες αυτές οι εξελίξεις μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα, επιβεβαιώνουν την εκτίμηση των Μπολσεβίκων-Κομμουνιστών ότι η ιστορική κρίση του καπιταλισμού έχει ανοίξει μια επαναστατική περίοδο. Η επικαιρότητα της επανάστασης είναι στην ημερήσια διάταξη. Όχι μόνο στη μια ή την άλλη χώρα, αλλά σε όλο τον κόσμο.

Η ιδιομορφία της επαναστατικής περιόδου της ιστορίας δεν είναι ότι υπάρχει μια γραμμική ριζοσπαστικοποίηση των μαζών, μια μόνιμη επαναστατική κατάσταση ή μια συνεχής κίνηση των μαζών προς τα αριστερά. Αυτό που χαρακτηρίζει την παγκόσμια κατάσταση είναι μάλλον ότι τα θεμέλια του καπιταλισμού έχουν χάσει την σχετική τους ισορροπία, πράγμα το οποίο προκαλεί οξείες κρίσεις, καταστροφές, πολέμους, απότομες στροφές και κατ' αυτόν τον τρόπο προκαλεί ξαφνικές αναταραχές και απώλεια κάθε σταθερότητας.

Αν λέμε ότι ο παρακμάζων καπιταλισμός ποτέ πριν δεν έχει εκθέσει την ανθρωπότητα σε τέτοιο βαθμό ενώπιον του διλήμματος “Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα”, αυτό οδηγεί και σε ένα άλλο συμπέρασμα: ποτέ πριν η εργατική τάξη δεν έπασχε σε τέτοιο βαθμό από την έλλειψη ενός επαναστατικού κόμματος μάχης ικανού να δείξει το δρόμο στον σοσιαλισμό.

Η κυρίαρχη τάξη μπορούσε να κρατηθεί στην εξουσία μέχρι τώρα όχι εξαιτίας της δύναμής της ούτε εξαιτίας της έλλειψης μαχητικής ετοιμότητας της εργατικής τάξης. Η αιτία βρίσκεται μάλλον στο γεγονός ότι το προλεταριάτο και οι καταπιεσμένοι δεν έχουν μια επαναστατική πρωτοπορία. Αντίθετα, επικεφαλής του εργατικού κινήματος είναι ρεφορμιστές γραφειοκράτες που προδίδουν και ξεπουλάνε τον αγώνα των μαζών με τις πολιτικές τους για να πλουτίσουν οι ίδιοι. Είτε εκτελούν τις διαταγές άμεσα ως υποχείρια της τάξης των καπιταλιστών είτε τους βοηθούν έμμεσα ως

πιστοί ακόλουθοι με το να καθοδηγούν το προλεταριάτο με στρατηγικές πάλης που αναπόφευκτα καταλήγουν στην ήττα. .

Η πιθανή παρατεινόμενη φύση της παρούσας ιστορικής περιόδου απορρέει επίσης απ' αυτή την κατάσταση. Εξαιτίας της έλλειψης ενός επαναστατικού κόμματος μάχης στην βάση ενός μπολσεβίκικου προγράμματος, το προλεταριάτο και οι μάζες μάλλον στην αρχή θα υποστούν επώδυνες εμπειρίες και πικρές ήττες. Το καθήκον είναι να αντλήσουμε τα απαραίτητα διδάγματα από αυτή την εμπειρία και να σφουρηλατήσουμε ένα τέτοιο κόμμα στην φωτιά των μαχών.

Οι μάζες εξουθενώνονται μακροπρόθεσμα και χάνουν την πίστη τους στην πιθανότητα της νίκης. Ταυτόχρονα, η κυρίαρχη τάξη αναβαθμίζει το οπλοστάσιό της για την αποφασιστική αντεπίθεση και προετοιμάζει την δημιουργία ανοιχτών ή ημι- ανοιχτών δικτατοριών. Με φόντο μια βαθιά οικονομική και κοινωνική κρίση, σε περίπτωση συνεχιζόμενων αποτυχιών του εργατικού κινήματος, είναι αναπόφευκτη η ενδυνάμωση του λυσσασμένου εθνικισμού και του φασισμού. Το κύριο ζήτημα της ταξικής πάλης κατά την επαναστατική περίοδο είναι το εξής: *Θα τους συντρίψουμε ή θα μας συντρίψουν.* Μόνο το χτίσιμο έγκαιρα ενός επαναστατικού κόμματος των εργατών που να βασίζεται σε ένα Μπολσεβίκικο, άρα σε ένα με συνέπεια επαναστατικό πρόγραμμα, μπορεί να διασφαλίσει ότι η αποφασιστική πάλη των μαζών θα τελειώσει με νίκη, δηλαδή με την κατάκτηση της εξουσίας από το προλεταριάτο και όχι με βαριά ήττα.

III. Ο κόσμος για τον οποίο πολεμάμε

Θα μπορούσαμε όλοι να ζούμε καλά και να προσβλέπουμε σε ένα ασφαλές κι ειρηνικό μέλλον αν ανατρέψουμε την δικτατορία της τάξης των καπιταλιστών διεθνώς και εγκαθιδρύσουμε μια παγκόσμια ομοσπονδία σοσιαλιστικών εργατικών και αγροτικών δημοκρατιών. Η δυστυχία στην οποία οδηγεί την ανθρωπότητα ο καπιταλισμός, δεν είναι ούτε θεόσταλη ούτε αναπόφευκτη. Η ανθρωπότητα έχει εναλλακτική λύση και αυτή είναι απλά να πάρει την τύχη της στα χέρια της. Δεν πρέπει μια μικρή μειοψηφία να καταπιέζει και να εκμεταλλεύεται τη μεγάλη πλειοψηφία, όπως κάνει η κυρίαρχη τάξη. Εμείς λέμε αρκετά, φτάνει πια με τις μορφές ταξικής κυριαρχίας- εξάλειψη κάθε μορφής εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Αντίθετα, η διαχείριση όλων των πτυχών της κοινωνίας από την ίδια την κοινωνία είναι αυτό που απαιτείται- χωρίς ένα αποκομμένο κρατικό μηχανισμό που κυριαρχεί πάνω από την κοινωνία. Αυτό σημαίνει κομμουνισμός και τίποτα άλλο.

Αυτός ο στόχος βέβαια δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσα σε μια μέρα. Το βάρος που έχουν επιβάλλει στην ανθρωπότητα χιλιάδες χρόνια ταξικής κοινωνίας είναι τεράστιο. Αλλά η παγκόσμια οικοδόμηση του σοσιαλισμού για τον 21^ο αιώνα μπορεί να φέρει την ανθρωπότητα πιο κοντά σ' αυτόν τον στόχο και να επιφέρει τρομερές βελτιώσεις στη ζωή της μεγάλης πλειοψηφίας γρήγορα και άμεσα.

Στο σοσιαλισμό του 21^{ου} Αιώνα, οι αποφάσεις λαμβάνονται από τα κάτω προς τα πάνω από την μεγάλη πλειοψηφία του εργαζόμενου πληθυσμού. Η εργατική τάξη, οι αγρότες και οι φτωχοί των πόλεων (συμπεριλαμβανομένων αυτών που ακόμη εκπαιδεύονται ή έχουν κιόλας συνταξιοδοτηθεί) θα συζητούν στα συμβούλιά τους- τακτικές συνεδριάσεις στις δουλειές και στα σχολεία, στις γειτονιές- τα κύρια ζητήματα της κοινωνίας τοπικού και γενικότερου χαρακτήρα και θα εκλέγουν αντιπροσώπους σύμφωνα με τις αποφάσεις τους, που θα είναι υποχρεωμένοι να εφαρμόζουν αυτές τις αποφάσεις. Οι αντιπρόσωποι αυτοί θα λογοδοτούν για τις αποφάσεις τους (δηλαδή θα πρέπει να δώσουν εξηγήσεις για τις πράξεις τους). Επιπλέον, θα είναι ανακλητοί ανά πάσα στιγμή και θα λαμβάνουν το μέσο μισθό του ειδικευμένου εργάτη. Αυτή η αρχή συμβουλευτικής δημοκρατίας και ανακλητών αντιπροσώπων εφαρμόζεται σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας: τα τοπικά συμβούλια εκλέγουν αντιπροσώπους οι οποίοι με την σειρά τους εκλέγουν τους περιφερειακούς και εθνικούς αντιπροσώπους και τελικά, οι λαοί διεθνώς θα αποφασίζουν μ' αυτόν τον τρόπο για τα παγκόσμια θέματα.

Οι αποφάσεις εκείνες που έχουν μόνο τοπική σημασία λαμβάνονται τοπικά. Αποφάσεις γενικής σημασίας για την κοινωνία, που απαιτούν επίσης την χρήση πολλών πόρων, θα πρέπει να λαμβάνονται στο κατάλληλο μέρος- στις περιφερειακές, εθνικές ή διεθνείς δομές.

Στον σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα οι μικρο- αγρότες και μικρέμποροι δεν θα

υποστούν αναγκαστική απαλλοτρίωση όπως συνέβη υπό την κυριαρχία της Σταλινικής γραφειοκρατίας. Ασφαλώς επιθυμούμε μια κοινωνικά επωφεληή χρήση των πόρων. Γι' αυτό χρειάζεται ένας κοινωνικός καταμερισμός της εργασίας σε ευρεία κλίμακα και η παραγωγή σε μεγαλύτερες μονάδες για να υπερβούμε την κατακερματισμένη μικρή ιδιοκτησία (ιδιοκτησία ενός μικρού κομματιού γης και εργασία σ' αυτό μόνο για ατομικό και οικογενειακό όφελος αντί για όλους). Όμως οι γεωργοί και οι επιχειρηματίες θα πρέπει να πειστούν για τα οφέλη και να μην αναγκαστούν δια της βίας να ακολουθήσουν αυτή την αρχή. Η αρχή μας είναι: εθελοντική κολλεκτιβοποίηση αντί για αναγκαστική απαλλοτρίωση.

Ο σοσιαλισμός του 21^{ου} αιώνα επομένως είναι εντελώς ξένος με την κυριαρχία ή ακόμη και την ύπαρξη μιας αποκομμένης γραφειοκρατικής κάστας – σαν αυτή που υπήρχε στην ΕΣΣΔ, στην Ανατολική Ευρώπη, στην Κίνα, την Νοτιοανατολική Ασία και την Κούβα. Ποτέ ξανά δεν πρέπει να απαξιωθεί η έννοια του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού από την δικτατορία μιας γραφειοκρατίας, ενός αποκομμένου, προνομιούχου στρώματος, ενάντια στην εργατική τάξη. Ο σοσιαλισμός του 21^{ου} αιώνα επομένως δεν θα είναι ένα μονοκομματικό κράτος. Ούτε θα έχει ο σοσιαλισμός του 21^{ου} αιώνα τίποτα κοινό με ένα Βοναπαρτίστικο καθεστώς του οποίου θα ηγείται κάποιος *caudillio* (“ηγέτης”), το οποίο μπορεί να συνδυαστεί μ' ένα αστικό κοινοβούλιο, σαν αυτό που υπάρχει τώρα στην Βενεζουέλα του Τσάβες.

Στον σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα η ανθρωπότητα δεν υπηρετεί την οικονομία αλλά αντίστροφα, η οικονομία υπηρετεί τις ανάγκες της ανθρωπότητας. Αυτό είναι δυνατόν μόνο στο πλαίσιο μιας δημοκρατικά σχεδιασμένης οικονομίας. Δεν υπάρχει ιδιωτική αλλά κοινωνική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. Δεν διοικούνται από αποκομμένους κρατικούς γραφειοκράτες. Ούτε η οικονομία είναι κατακερματισμένη σε πολλούς μικρούς συνεταιρισμούς και αυτοαπασχολούμενους, οι οποίοι είναι σε μόνιμο ανταγωνισμό μεταξύ τους αντί να συνεργάζονται -με αποτέλεσμα να σπαταλούνται μ' αυτόν τον τρόπο οι οικονομικοί πόροι. Στον σοσιαλισμό, δεν θα καταστρέφονται ποσότητες φρούτων και λαχανικών και δεν θα πετιέται στην θάλασσα ο καφές, για να κρατηθεί ψηλά η τιμή. Η τελειώς άχρηστη δαπάνη για διαφήμιση – για παράδειγμα, 2-2.5% του συνολικού ΑΕΠ ξοδεύεται ετησίως στις ΗΠΑ γι' αυτόν τον σκοπό – θα εξαφανιστεί με μιας και θα αντικατασταθεί από χρήσιμες, αντικειμενικές πληροφορίες για τους καταναλωτές μέσω κοινωνικών ιδρυμάτων, που απαιτούν πολύ λιγότερους πόρους και επομένως είναι πιο αποδοτικά.

Εμείς οι παραγωγοί ως εργάτες και οι αγρότες που ελέγχουμε τα εργοστάσια και την ύπαιθρο, θα ελέγχουμε την παραγωγή. Στα συμβούλια θα καταγράφονται οι κοινωνικές ανάγκες, θα τίθενται προτεραιότητες και με την βοήθεια ειδικών και λαμβάνοντας υπόψη τις τεχνικές δυνατότητες, θα καταρτίζεται και θα εφαρμόζεται ένα λεπτομερές οικονομικό σχέδιο.

Ένας τέτοιος εθνικός και διεθνής σχεδιασμός της οικονομίας δεν είναι καθόλου αυταπάτη. Στην εποχή των υπολογιστών και του Ίντερνετ αυτό δεν

αποτελεί πρόβλημα. Στην πραγματικότητα, όλες οι εταιρίες δουλεύουν ήδη στην βάση εθνικών και διεθνών σχεδίων και συντονίζουν διεθνείς μονάδες παραγωγής με αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες υπαλλήλους. Γιατί μπορεί να είναι εφικτό ένα σχέδιο για το κέρδος αλλά όχι με σκοπό τις κοινωνικές ανάγκες και την ικανοποίησή τους;! Αν μερικές εκατοντάδες πολυεθνικές καπιταλιστικές εταιρίες μπορούν να ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία, γιατί θα' πρεπε ξαφνικά να μην είναι πια εφικτός ο παγκόσμιος σχεδιασμός της οικονομίας, αφού οι εταιρίες αυτές μετατραπούν σε δημόσια ιδιοκτησία; Σε ένα τέτοιο σοσιαλισμό του 21^{ου} αιώνα θα μπορούσαμε να εξαλείψουμε μεμιάς το πρόβλημα της πείνας και της φτώχειας. Εκατομμύρια άνθρωποι λιμοκτονούν όχι επειδή οι φυσικοί πόροι της Γης δεν επαρκούν για 7 δισεκατομμύρια ανθρώπους. Σύμφωνα με τον αντιπρόσωπο των Ηνωμένων Εθνών Jean Ziegler, έχουμε πόρους για να ταΐσουμε 12 δισεκατομμύρια ανθρώπους εύκολα. Ναι, αλλά μόνο αν δεν υποτάσσονται στα συμφέροντα του κέρδους και δεν σπαταλώνται ούτε καταστρέφονται χωρίς λόγο!

Η επανάσταση συνεχίζεται ακόμη και στην περίοδο ανάπτυξης μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας. Πρέπει να περιορίσουμε και να υπερβούμε παλιές προκαταλήψεις και παραδοσιακές μορφές κοινωνικής καταπίεσης. Μια τέτοια πολιτιστική επανάσταση είναι ζωτικό εργαλείο για να παύσει μια για πάντα η καταπίεση και οι διακρίσεις εναντίον των γυναικών, εθνικών μειονοτήτων, της νεολαίας, σεξουαλικών μειονοτήτων κλπ.

Ο σοσιαλισμός μπορεί να υπάρχει μόνο διεθνώς. Αν η επανάσταση παραμείνει απομονωμένη σε μια ή λίγες χώρες, αναπόφευκτα αργά ή γρήγορα θα εκφυλιστεί και θα καταρρεύσει. Οι παραγωγικές δυνάμεις είναι ήδη σε τέτοιο σημείο ανεπτυγμένες ώστε μπορούν να αναπτυχθούν περαιτέρω μόνο μέσω διεθνούς ανταλλαγής και διεθνούς καταμερισμού εργασίας. Επίσης, η καπιταλιστική κυρίαρχη τάξη θα υπερασπιστεί τη δύναμη και τα προνόμιά της με κάθε μέσο. Αν καταφέρουμε να τους ανατρέψουμε σε μια χώρα, θα επιτεθούν διεθνώς στη νικηφόρα επανάσταση. Σε τελική ανάλυση, η μοίρα του σοσιαλισμού κρίνεται στον παγκόσμιο εμφύλιο πόλεμο του προλεταριάτου και των συμμάχων του ενάντια στην παγκόσμια τάξη των καπιταλιστών.

Ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να επιτευχθεί σταδιακά ούτε ειρηνικά ούτε μέσω της επίτευξης μιας σοσιαλιστικής πλειοψηφίας στο κοινοβούλιο, γιατί ο καπιταλισμός δεν είναι τίποτ' άλλο παρά η δικτατορία της τάξης των καπιταλιστών- ανοιχτή ή συγκαλυμμένη με κοινοβουλευτική μορφή. Ποτέ στην ιστορία δεν παρέδωσε την εξουσία εθελούσια η εκμεταλλεύτρια τάξη. Μόνο ο αποφασισμένος ένοπλος αγώνας για την εξουσία διασφαλίζει τη νίκη της επανάστασης. Όποιος δεν οδηγεί την επανάσταση με συνέπεια μέχρι το τέλος θα τιμωρηθεί από την αντεπανάσταση, με περισσότερη καταπίεση. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές, επομένως, δεν αποκρύπτουν τα απαραίτητα βήματα για την επίλυση του ζητήματος της εξουσίας. Λένε ανοιχτά ότι το ζήτημα της εξουσίας μπορεί να επιλυθεί μόνο μέσω μιας

βίαης σοσιαλιστικής επανάστασης. Επανάσταση σημαίνει ένοπλη εξέγερση και εμφύλιος πόλεμος της οργανωμένης εργατικής τάξης, που καθοδηγείται από ένα επαναστατικό κόμμα. Επανάσταση είναι η πάλη για την δικτατορία του προλεταριάτου- η καθοδήγηση της κοινωνίας κάτω από τον έλεγχο των εκμεταλλεζόμενων. Γιατί μόνο με μια τέτοια μορφή κράτους, μπορούν να απελευθερωθούν οι μάζες από τον ζυγό της καπιταλιστικής κυριαρχίας, μπορεί η οικονομία να σχεδιαστεί προς τα συμφέροντα της κοινωνίας, μπορούν να κατασταλούν οι ταξικοί εχθροί που πολεμούν εναντίον της πλειοψηφίας και να εξαπλωθεί διεθνώς η επανάσταση. Με τον όρο “δικτατορία του προλεταριάτου” εμείς οι Μαρξιστές αντιλαμβανόμαστε την κυριαρχία της εργατικής τάξης (προλεταριάτο), βασισμένη στις εκμεταλλεζόμενες μάζες, ως κυριαρχία της πλειοψηφίας της κοινωνίας επί της μειοψηφίας των καπιταλιστών που θα έχουν ανατραπεί και οι περιουσίες τους θα έχουν απαλλοτριωθεί. Η δικτατορία του κεφαλαίου είναι μια δικτατορία μιας μειοψηφίας επί του κόσμου, επί της πλειοψηφίας των ανθρώπων, είναι η κυριαρχία του αόρατου χεριού του χρήματος. Η δικτατορία του προλεταριάτου από την άλλη πλευρά είναι η ανοιχτή, διαφανής και ελέγξιμη κυριαρχία των εκμεταλλεζόμενων επί των μέχρι πρότινος εκμεταλλεζτών.

Μιλάμε για “δικτατορία” γιατί ο μετασχηματισμός από την αστική, ταξική κοινωνία σε μια αταξική, κομμουνιστική κοινωνία συναντά αναπόφευκτα την αποφασισμένη αντίθεση της προηγούμενης τάξης των εκμεταλλεζτών και των συνεργών τους και τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Αυτή η αντεπαναστατική αντίσταση πρέπει να κατασταλεί προκειμένου να απελευθερωθεί η ανθρωπότητα, με κάθε διαθέσιμο πολιτικό, στρατιωτικό και ιδεολογικό μέσο. Είναι μια “δικτατορία” της πλειοψηφίας της κοινωνίας, που λειτουργεί προς το συμφέρον της ανθρωπότητας και επομένως αντιπροσωπεύει το αντίθετο από τις σύγχρονες δικτατορίες, που αποτελούν θεσμούς της τάξης των καπιταλιστών για να καταπιέσουν την πλειοψηφία.

Αντίθετα, η δικτατορία του προλεταριάτου καταστέλλει όλες εκείνες τις δυνάμεις που πολεμάνε εναντίον μιας κοινωνίας ευημερίας για όλους. Καταστέλλει όλες εκείνες τις δυνάμεις που επιθυμούν να αποκαταστήσουν την παλιά τάξη που σήμαινε πολλά για τους λίγους και δυστυχία και θάνατο για δισεκατομμύρια ανθρώπων. Επομένως, καταστέλλει τους σημερινούς εκμεταλλεζτές και τα τσιράκια τους που δεν θέλουν να υποταχτούν στην επιθυμία των μαζών για ειρήνη και ευημερία, αλλά θέλουν να εξακολουθήσουν να εκμεταλλεύονται. Όπως η επιθυμία ενός μαζικού δολοφόνου να σκοτώσει πρέπει να κατασταλεί για το συμφέρον της ανθρωπότητας, έτσι και η “καπιταλιστική” επιθυμία που οδηγεί την ανθρωπότητα στην καταστροφή θα πρέπει να κατασταλεί. Η δικτατορία του προλεταριάτου, που στην πραγματικότητα είναι πιο δημοκρατική από κάθε άλλη καπιταλιστική μορφή διακυβέρνησης, πρέπει να γίνει κατανοητή από αυτήν την οπτική γωνία.

IV. Η ηγεσία που έχουμε και η ηγεσία που χρειαζόμαστε

Η αστική τάξη, η οικονομική βάση της οποίας κλυδωνίζεται από την παρακμή του καπιταλισμού, περνά σαν οδοστρωτήρας πάνω από την εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους λαούς με ένα κύμα από πακέτα λιτότητας, αυξήσεις φόρων, ξεζούμισμα τόκων και λεηλασία πρώτων υλών. Ταυτόχρονα, εδώ και μια δεκαετία αναλαμβάνει πλήθος στρατιωτικά εγχειρήματα με το πρόσχημα του “πολέμου κατά της τρομοκρατίας”, που στην πραγματικότητα δεν εξυπηρετεί παρά την επέκταση της γεωπολιτικής επιρροής και την αποικιακή λεηλασία των Μεγάλων Δυνάμεων.

Οι μάζες αντέδρασαν με σφοδρή αντίσταση. Εκατομμύρια κατέβηκαν στους δρόμους ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ, όπως δείχνει το γεγονός ότι την 15^η Φεβρουαρίου 2003 μόνο, 15-20 εκατομμύρια άνθρωποι κατέβηκαν σε πορεία σε όλο τον πλανήτη. Δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί καμιά σύνοδος κορυφής των ισχυρών χωρίς να γίνονται μαζικές αντι-κινητοποιήσεις. Στη νέα ιστορική περίοδο, η παγκόσμια ταξική πάλη πήρε νέες διαστάσεις. Η Αραβική επανάσταση έδιωξε αρκετούς δικτάτορες και ταρακούνησε μια ολόκληρη περιφέρεια. Στην Ελλάδα, μόνο μέσα στην διετία 2010/11 η εργατική τάξη κατέβηκε σε γενική απεργία πάνω από 12 φορές. Στο Λονδίνο και σε άλλες πόλεις τον Αύγουστο του 2011, πάνω από 30 000 νεολαίοι, μαύροι και μετανάστες πολέμησαν στους δρόμους ενάντια στην βρετανική αστυνομία για πέντε μέρες. Εκατομμύρια εργάτες πήραν μέρος σε γενικές απεργίες στην Ινδία, την Νότια Αφρική, την Τουρκία, την Ισπανία, την Πορτογαλία και την Ιταλία. Σε αμέτρητες χώρες στον κόσμο αγωνιστές καταλαμβάνουν δημόσιους χώρους για να απαιτήσουν αληθινή δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη.

Όμως οι κυβερνήσεις εξακολουθούν να υιοθετούν το ένα μετά το άλλο δρακόντεια πακέτα λιτότητας. Οι καπιταλιστές εξακολουθούν να πετάνε στην ανεργία εκατομμύρια εργάτες και να κόβουν τους μισθούς. Οι τράπεζες εξακολουθούν να λυμαίνονται τις εργαζόμενες μάζες και τους καταπιεσμένους λαούς. Και οι Μεγάλες Δυνάμεις εξακολουθούν να εξαπολύουν πολέμους. Γιατί λοιπόν η αντίστασή μας δεν πέτυχε; Προφανώς δεν απέτυχε επειδή έλειπε στις μάζες η μαχητικότητα. Το πρόβλημα ήταν μάλλον ότι δεν υπήρχε κανένα επαναστατικό κόμμα στην πρωτοπορία των παραδοσιακών οργανώσεων και του νέου κινήματος. Αντίθετα, στην ηγεσία τους ήταν δυνάμεις που δεν μπορούν ή δεν θέλουν να έρθουν σε ρήξη με την αστική τάξη πραγμάτων.

Το εργατικό κίνημα ελέγχεται από ρεφορμιστές γραφειοκράτες που με τις πολιτικές τους ξεπουλάνε και προδίδουν τον αγώνα των μαζών. Τα παραδοσιακά κόμματα της “Σοσιαλιστικής Διεθνούς” είναι συνήθως εντελώς γραφειοκρατικοποιημένα, είναι αστικά εργατικά κόμματα. (Στην λεγόμενη “Σο-

σιαλιστική Διεθνή” υπάρχουν επίσης πολλά ξεκάθαρα αστικά κόμματα σε ημιαποικιακές χώρες που αντιπροσωπεύουν τα συμφέροντα τμημάτων της τάξης των καπιταλιστών). Αυτά τα αστικά εργατικά κόμματα εξακολουθούν να στηρίζονται σε ένα τμήμα της εργατικής τάξης ως κοινωνική τους βάση και να έχουν οργανωμένους συνδέσμους μ’ αυτό, κυρίως μέσω των συνδικάτων. Όμως η σοσιαλδημοκρατική γραφειοκρατία είναι συνδεδεμένη μέσω αμέτρητων θέσεων και προνομίων με το αστικό κράτος και παλεύει διαρκώς για καπιταλιστικά κυβερνητικά αξιώματα. Αν η αστική τάξη τους το επιτρέψει, είναι παντελώς πρόθυμοι να επιβάλλουν ως κυβερνητικά κόμματα τα πιο βάνουσα μέτρα λιτότητας ενάντια στην εργατική τάξη (π.χ. το PSOE στην Ισπανία, το PS στην Πορτογαλία, το ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα). Αν είναι στην αντιπολίτευση, επιδιώκουν να κάμψουν την αντίσταση και να κινούνται σε ασφαλείς ατραπούς. Η σοσιαλδημοκρατία είναι όργανο της αντεπαναστάσης, ο λακές της αστικής τάξης μέσα στις τάξεις του εργατικού κινήματος. Η ύπαρξή τους τρέφεται από την έλλειψη επαναστατικού κόμματος που να μπορεί να προσφέρει μια εναλλακτική λύση στις μάζες. Με παρόμοιο τρόπο, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, άσχετα από το αν είναι επίσημα συνδεδεμένη με κάποιο κόμμα ή αν είναι επίσημα ανεξάρτητη, είναι στην καλύτερη περίπτωση απρόθυμη και λειτουργεί ως τροχοπέδη στην αντίσταση ενάντια στις επιθέσεις της κυρίαρχης τάξης εξαιτίας των στενών της διασυνδέσεων με το κράτος και το κεφάλαιο. Ασφαλώς η γραφειοκρατία δεν δαγκώνει το χέρι που την ταΐζει. Επομένως δεν έχει ίδιο συμφέρον να ξεκινήσει σοβαρή ταξική πάλη. Επιδιώκει μάλλον να εκμεταλλευτεί τους αγώνες των εργατών για να βελτιώσει την διαπραγματευτική της θέση με το κράτος και το κεφάλαιο και να τους ελέγξει γι’ αυτόν τον σκοπό.

Τα σταλινικά και πρώην σταλινικά κόμματα μπορεί να διαφέρουν από τα σοσιαλδημοκρατικά τους δίδυμα στην ρητορική τους, δεν διαφέρουν όμως στην θεμελιώδη φύση της πολιτικής τους καθώς και στην φύση τους ως αστικά εργατικά κόμματα. Έχουν αποδείξει στο παρελθόν ότι είναι έτοιμα να αναλάβουν από κοινού την ευθύνη για τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τις καπιταλιστικές πολιτικές επίθεσης κατά των μαζών του μόχθου και αν χρειάζεται να τις επιβάλλουν με την βοήθεια της αστυνομίας. Αυτό έχει αποδειχτεί από την δεκαετή κυριαρχία του CPI (M) στην Δυτική Βεγγάλη(Ινδία), του SACP στη Νότια Αφρική που λειτουργεί εντός του ANC, ενώ ίδιες ενδείξεις βλέπουμε και στην περίπτωση της εμπλοκής του PCF στην γαλλική κυβέρνηση Ζοσπέν (1997-2002), του Rifondazione Comunista’s στην ιταλική κυβέρνηση Πρόντι, του Αριστερού Κόμματος (Die Linke) και του PDS’s στην κυβέρνηση του ομόσπονδου κρατίδιου του Βερολίνου ή του ΚΚΕ στην κυβέρνηση συνασπισμού με την ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ το 1990-91.

Σε πολλές ημιαποικιακές χώρες, αστικές και μικροαστικές εθνικιστικές και λαϊκιστικές δυνάμεις έχουν ηγεμονική επίδραση στα κινήματα αντίστασης. Η καταπίεση και η εκμετάλλευση των χωρών αυτή από τον ιμπερι-

αλισμό και τα εγχώρια τσιράκια του συχνά προκαλούν ευρεία εναντίωση των μαζών και ενίοτε εκτοξεύουν τέτοια κόμματα στο προσκήνιο αυτής της αντίστασης. Ισλαμιστικά κινήματα όπως οι Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν, η Χεζμπολάχ στο Λίβανο ή η Χαμάς στην Παλαιστίνη είναι τέτοια παραδείγματα, όπως και οι Τίγρεις των Ταμίλ στη Σρι Λάνκα. Στο πλαίσιο της άγριας ταξικής πάλης, συμβαίνει επίσης αυτά τα κόμματα, σε αντίθεση με τις αρχικές τους προθέσεις, να αναγκάζονται να εθνικοποιήσουν ιμπεριαλιστικές εταιρίες και εγχώριες ιδιωτικές εταιρίες. (Για παράδειγμα τα Μπολιβαριανά κινήματα του Ούγκο Τσάβες στην Βενεζουέλα ή οι κυβερνήσεις της Βολιβίας και του Εκουαδόρ).

Όμως μόλις κατακτήσουν την εξουσία αυτά τα μικροαστικά κινήματα εκφυλίζονται σε (κρατικό-)καπιταλιστικά κόμματα της κυρίαρχης τάξης, που καταπιέζει και αποκλείει την εργατική τάξη και την αγροτιά από την λήψη αποφάσεων. Η εξέλιξη πολλών πρώην κινήματων αντίστασης το αποδεικνύει αδιάψευστα. (Για παράδειγμα το FLN στην Αλγερία, το ZANU-PF στη Ζιμπάμπουε, το FMLN και οι Σαντινίστας στην Κεντρική Αμερική, το κόμμα Μπάαθ και πολλά άλλα στρατιωτικά πραξικοπήματα στον Αραβικό κόσμο κλπ). Ο λόγος γι αυτό είναι ότι τα μικροαστικά κινήματα – όταν έλθουν στην εξουσία - από την ίδια την φύση τους γίνονται και είναι αναγκασμένα να γίνουν υπερασπιστές της αστικής πολιτικής τάξης πραγμάτων.

Μια επικίνδυνη πρόσφατη εξέλιξη είναι η ανοιχτή ή σχεδόν ανοιχτή υποστήριξη της ιμπεριαλιστικής δύναμης Κίνας από (μικρο-) αστικές δυνάμεις που αυτοπροσδιορίζονται ως σοσιαλιστικές (Π.χ. πολλά σταλινικά κόμματα, ο Τσάβες και το Μπολιβαριανό κίνημα). Η εργατική τάξη δεν έχει το παραμικρό συμφέρον να υποστηρίξει μια μερίδα του μονοπωλιακού κεφαλαίου (πχ. την Κίνα και τους συμμάχους της) ενάντια σε μια άλλη (πχ τις ΗΠΑ). Η υποστήριξη τμημάτων του ρεφορμισμού στην αναδυόμενη Μεγάλη Δύναμη Κίνα δεν είναι τίποτα περισσότερο παρά “σοσιαλιμπεριαλισμός” – δηλαδή μια ιμπεριαλιστική πολιτική που μεταμφιέζεται με κοινωνικό ή ακόμη και «σοσιαλιστικό» φρασεολόγιο.

Στα δημοκρατικά κινήματα διαμαρτυρίας στον Δυτικό Κόσμο οι μικροαστικές δυνάμεις ασκούν επίσης σημαντική επίδραση με ρεφορμιστικές, πασιφιστικές και λαϊκίστικες ιδέες. Είναι η φύση των μικροαστών να προτιμούν την εξημέρωση του καπιταλισμού αντί για την καταστροφή του. Οι ιδέες τους σχετικά με την ρύθμιση των παντοδύναμων τραπεζών και εταιριών με καπιταλιστικούς νόμους και κοινοβούλια, το αφελές δόγμα του πασιφισμού και η αρχή της ομοφωνίας στην λήψη αποφάσεων κλπ είναι εκφράσεις της κυρίαρχης επίδρασης των αντιπροσώπων της φιλελεύθερης μεσαιάς τάξης και ιντελιγκέντσιας (το στρώμα των αποκαλούμενων «διανοούμενων»)καθώς και της πολιτικής απειρίας των κινήματων.

Μαζί μ’ αυτό έρχονται οι αυταπάτες, που τρέφουν πολλοί αριστεροί ρεφορμιστές και κεντριστές για την πιθανότητα βαθιάς κοινωνικής αλλαγής μέσω μιας Συντακτικής Συνέλευσης ή οι αυταπάτες για την εγκαθίδρυση

μιας “συμμετοχικής δημοκρατίας” στον καπιταλισμό, μέσω της οποίας υποτίθεται οι άνθρωποι θα έχουν λόγο (το PT στην Βραζιλία, το WSF / ESF Παγκόσμιο και Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ), ή η ιδέα της μεταρρυθμίσης και ελέγχου του αστικού κρατικού μηχανισμού μέσω συμβουλευτικών δημοκρατικών θεσμών. Η ιστορία έχει αποκαλύψει αυτές τις μικροαστικές θεωρίες “θεσμοποιημένης δυαδικής εξουσίας” και “ριζοσπαστικού εκδημοκρατισμού” χωρίς δικτατορία του προλεταριάτου, ως επικίνδυνη ονειροπόληση. Το μόνο που κατάφεραν ήταν να αποπροσανατολίσουν το προλεταριάτο και έτσι απλώς του έβαλαν εμπόδια και το αποδυνάμωσαν στον απελευθερωτικό του αγώνα.

Οι διάφορες εκδοχές κεντρισμού συνήθως είναι ριζοσπαστικές στα λόγια αλλά στην πράξη ούτε μπορούν ούτε θέλουν να οικοδομήσουν ένα πραγματικό αντίπαλο δέος στην μικροαστική ηγεσία. Τα προγράμματα και οι πρακτικές του αντανακλούν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αστικές προκαταλήψεις και προσαρμογή στην εργατική γραφειοκρατία (ηγέτες συνδικάτων, ρεφορμιστές, κλπ.). Ο κεντρισμός τελικά αντιπροσωπεύει μια αστική επίδραση στο εργατικό κίνημα που με τις διακυμάνσεις και την οπισθοχώρηση μπροστά σε μια συνεπή πορεία ταξικής πάλης καταλήγει να προδίδει το προλεταριάτο. Τέτοια παραδείγματα είναι μεταξύ άλλων:

* Η ουτοπική, τυφλή απέναντι στην πραγματικότητα θεωρία της ειρηνικής μετάβασης στον σοσιαλισμό.

* Το ψέμα ότι η δημοκρατική επανάσταση μπορεί να ολοκληρωθεί χωρίς σοσιαλιστική επανάσταση και ότι αυτές οι δύο επαναστάσεις μπορούν να διαιρεθούν σε ξεχωριστά στάδια.

* Η γελοία ελπίδα ότι είναι δυνατόν να μεταρρυθμιστούν οι μικροαστικές και αστικές δυνάμεις όπως η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τα σοσιαλδημοκρατικά ή τα αστικά λαϊκίστικα κόμματα και να μετατραπούν σε συνεπείς σοσιαλιστικές δυνάμεις. Δηλαδή η ελπίδα ότι μπορούμε να τα μετατρέψουμε σε συνεπείς μαχητές για την απελευθέρωση- πράγμα που είναι τόσο ρεαλιστικό όσο και το να μετατρέψουμε μια τίγρη σε χορτοφάγο.

* Η οπορτουνίστικη (προσαρμοζόμενη σε μη επαναστατικά κόμματα) θεωρία ουράς που υποστηρίζει ότι η “αντικειμενική διαδικασία” θα απαλλάξει τους επαναστάτες από την ευθύνη της πρωτοπορίας. Ιδιαίτερα την ευθύνη να χαράξουν τα απαραίτητα βήματα πάλης σε αγκιτάτσια και προπαγάνδα και να υπερασπιστούν ανοιχτά την ανάγκη αντικατάστασης της υπάρχουσας ηγεσίας από μια επαναστατική πρωτοπορία. Για παράδειγμα, την ανάγκη αντικατάστασης των σοσιαλδημοκρατικών προδοτικών κομμάτων από μπολσεβίκικα μαζικά κόμματα.

Επομένως, ο κεντρισμός αποτυγχάνει σε κρίσιμες καταστάσεις όπου μεγιστοποιείται η πίεση της αστικής τάξης και της γραφειοκρατίας και είναι επιτακτική η ανάγκη ανοιχτού επαναστατικού αγώνα εναντίον τους. Για να αναφέρουμε μερικά μόνο πρόσφατα παραδείγματα: Η αδυναμία του γαλλικού NPA, κατά την διάρκεια των μαζικών διαδηλώσεων ενάντια στην

μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού το φθινόπωρο του 2010, να προπαγανδίσει ανοιχτά την γενική απεργία διαρκείας και την αντικατάσταση της υπάρχουσας συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας από τα όργανα της βάσης· η δειλή λιποταξία σχεδόν του συνόλου της αριστεράς κατά την εξέγερση των φτωχών στην Βρετανία· η προσαρμογή πολλών κεντριστών στον μικροαστικό πασιφισμό και την (αστική) δημοκρατία στην Αραβική επανάσταση και το Κίνημα Occupy ή το γλείψιμο του Μπολιβαριανισμού του Τσάβες από πολλές οργανώσεις. Επομένως ο κεντρισμός δεν είναι κάποια μορφή Μαρξισμού ούτε είναι κομμάτι της μαρξιστικής παράδοσης, αλλά αντίθετα τον αναθεωρεί και τον διαστρεβλώνει. Είναι ένα κίνημα που παλινδρομεί και προσαρμόζεται σε άλλες ταξικές δυνάμεις (μικροαστικές), το οποίο οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές πρέπει να αντιμετωπίσουν πολιτικά μ' όλες του τις συνέπειες. Ο κεντρισμός δεν είναι πιο κοντά στους Μπολσεβίκους-Κομμουνιστές από οποιαδήποτε άλλη ξένη προς τις ταξικές προλεταριακές δυνάμεις. Οποιος μετέρχεται σκληρή γλώσσα αλλά δεν εφαρμόζει την κατάλληλη δράση όταν αυτό έχει σημασία, είναι εξίσου άχρηστος με κείνον που δεν ξεστομίζει βαριές λέξεις. Και είναι δική μας ευθύνη να διασφαλίσουμε ότι η τάξη μας δεν θα πληρώσει το τίμημα για αυτά που λένε τέτοιοι κεντριστές φανφαρολόγοι για να μην συρθούμε μαζί τους στην καταστροφή.

Δεδομένης της αδυναμίας των επαναστατικών δυνάμεων, δεν αποτελεί έκπληξη ότι μια μερίδα των μαχητικών νεολαίων, ακόμη και κάποιοι εργάτες στρέφονται στον αναρχισμό. Αυτή η εξέλιξη είναι η τιμωρία για την γραφειοκρατικοποίηση του εργατικού κινήματος και τις προδοσίες της ηγεσίας του στο παρελθόν. Ωστόσο, κάνουν λάθος αυτοί οι νέοι αγωνιστές που εμπλέκονται στις γραμμές του αναρχισμού. Κι αυτό γιατί χωρίς επαναστατικό (όχι γραφειοκρατικοποιημένο) κόμμα δεν είναι δυνατή η επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού. Χωρίς να στραφούμε στην εργατική τάξη στις επιχειρήσεις, χωρίς τακτικές προς τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος, η εργατική τάξη δεν μπορεί να κερδηθεί με την επανάσταση. Χωρίς μια πειθαρχημένη προσέγγιση στις διαδηλώσεις και στις μάχες στο δρόμο, μπορούν εύκολα να παρεισφύσουν προβοκάτορες στις γραμμές των διαδηλωτών και να προβούν σε πράξεις που θα αποβούν εις βάρος της διαδηλώσεως. Χωρίς την δικτατορία του προλεταριάτου δεν μπορεί να συντριβεί η αντεπανάσταση. Όχι η ατομική δράση αλλά η συλλογική, οργανωμένη εξέγερση υπό την ξεκάθαρη καθοδήγηση των πιο έμπειρων και συνεπών αγωνιστών μέσα από τις γραμμές της τάξης θα οδηγήσει την τάξη μας στην απελευθέρωση.

Οι Μπολσεβίκοι-Κομμουνιστές λένε ότι η γραφειοκρατία και οι μικροαστοί δημοκράτες δεν μπορούν να οδηγήσουν την εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους στην νίκη. Ακολουθούν μια πολιτική στο όνομα των μαζών όπου ένα διακριτό αποσπασμένο τμήμα (αντάρτικο, φωτισμένοι αξιωματούχοι, κλπ) δρα για τις μάζες και κείνες υποστηρίζουν αυτό το αποσπασμέ-

νο τμήμα, αντί να οργανώσουν τις μάζες ώστε να γίνουν οι ίδιες ο φορέας της μάχης. .

Η πολιτική τους περιορίζεται στο να διώξουν την τάδε ή την δείνα ξένη δύναμη κατοχής, να εγκαθιδρύνουν μια πραγματική δημοκρατία χωρίς επανάσταση στις σχέσεις ιδιοκτησίας, απαλλοτρίωση αυτής ή της άλλης ομάδας κεφαλαιοκρατών. Όλα αυτά όμως είναι μια αυταπάτη. Αν δεν ανατρέψει κανείς την αστική τάξη στο σύνολό της και δεν τσακίσει τον κρατικό της μηχανισμό, αν δεν έρθει σε πλήρη ρήξη με τον ιμπεριαλισμό, αν δεν συνδέσει την δημοκρατική επανάσταση με την απαλλοτρίωση των καπιταλιστών, τότε η επανάσταση θα μείνει ανολοκλήρωτη και στο τέλος θα εκφυλιστεί. Αν η επανάσταση δεν προχωρήσει μέχρι η εργατική τάξη να κατακτήσει την εξουσία, τότε αναπόφευκτα καταλήγει στην παλινόρθωση της κυριαρχίας των αστικών δυνάμεων, τότε λήγει με την αποτυχία όχι μόνο της σοσιαλιστικής αλλά και της δημοκρατικής επανάστασης.

Με λίγα λόγια, οι παρούσες κυρίαρχες δυνάμεις στα κινήματα αντίστασης δεν έχουν ένα ρεαλιστικό πρόγραμμα για να καταλύσουν την εξουσία της τάξης των καπιταλιστών και των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και να φέρουν το προλεταριάτο στην εξουσία. Όσο στην πρωτοπορία του αγώνα βρίσκονται τέτοιες δυνάμεις, θα χάνουμε.

Απευθύνουμε κάλεσμα στους αγωνιστές στα ρεφορμιστικά και κεντρίστικα κόμματα, στα δημοκρατικά κινήματα διαμαρτυρίας και στο στρατόπεδο του αναρχισμού: ο αγώνας για την κατάργηση κάθε μορφής εκμετάλλευσης και καταπίεσης απαιτεί την κατάργηση των τάξεων και του κράτους. Αυτό είναι δυνατόν μόνο στη βάση κομμουνιστικού προγράμματος και μέσα στις γραμμές ενός πραγματικού επαναστατικού κόμματος μάχης της εργατικής τάξης. Ελάτε μαζί μας!

Το επαναστατικό κόμμα μάχης βασίζεται σε μια επιστημονική ανάλυση των συνθηκών της ταξικής πάλης και σε ένα επαναστατικό πρόγραμμα. Οργανώνει τους πολιτικά συνειδητοποιημένους, μαχητικούς πρωτοπόρους του προλεταριάτου και όλων των καταπιεσμένων και κηρύσσει ανοιχτό πόλεμο ενάντια στις γραφειοκρατίες που επικρατούν ακόμη στο εργατικό κίνημα. Βασίζεται στην αρχή του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού – που σημαίνει δημοκρατική λήψη αποφάσεων μέσα στο κόμμα, συλλογική εφαρμογή αυτών των αποφάσεων και υπεράσπισή τους έξω από το κόμμα.

Το επαναστατικό κόμμα μπορεί να παίξει σ' αλήθεια το ρόλο ενός οργάνου που πολεμάει την εκμετάλλευση και την καταπίεση μόνο αν έχει γερές βάσεις στην εργατική τάξη, αν οργανώνει την πρωτοπορία της (τα πιο μαχητικά και προοδευτικά στοιχεία της) και αν συμπεριλαμβάνει επίσης τα καταπιεσμένα στρώματα. Επομένως, η οργάνωση γυναικών, μειονοτήτων, νεολαίων κλπ παίζει κεντρικό ρόλο.

Ένα τέτοιο κόμμα δεν υπάρχει σήμερα. Με την αυστηρή έννοια του όρου, η τάξη μας δεν έχει κόμμα της πρωτοπορίας από τα μισά του 20^{ου} αιώνα. Σ' αυτή την βαθιά κρίση ηγεσίας, σε συνδυασμό με τις δυνατότητες της

μπεριαλιστικής αστικής τάξης να δωροδοκεί συστηματικά την εργατική γραφειοκρατία και την εργατική αριστοκρατία, η σημαντικότερη αιτία εντοπίζεται στην *τρομερή αστικοποίηση του εργατικού κινήματος και την από- επαναστατικοποίηση του Μαρξισμού*, όπως διαστρεβλώθηκε από τον αριστερό ρεφορμισμό, τον κεντρισμό και τους αριστερούς ακαδημαϊκούς κατά τις τελευταίες δεκαετίες.

Το άμεσο και πιο επιτακτικό καθήκον επομένως είναι η δημιουργία μιας μπολσεβίκικης προκομματικής οργάνωσης σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, από την οποία θα μπορεί να αναπτυχθεί ένα τέτοιο κόμμα. Αυτές οι προκομματικές οργανώσεις έχουν το καθήκον να συγκεντρώσουν πολλούς αγωνιστές στη βάση του επαναστατικού προγράμματος με τη συμμετοχή στην ταξική πάλη και την επίμονη διάδοση των επαναστατικών ιδεών. Γί αυτόν τον σκοπό βασίζονται στο μοντέλο της μπολσεβίκικης οργάνωσης, το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό. Έτσι προκύπτουν από τις γραμμές των μαχητών της τάξης, συλλέγουν εμπειρία και ενισχύουν την μαχητική δύναμη της εργατικής τάξης με απόλυτη πίστη στην επανάσταση. Η επαναστατική προκομματική οργάνωση από την αρχή φτιάχνει ταξικούς μαχητές που αντιμάχονται σκληρά, λυσσαλέα και χωρίς να κάνουν βήμα πίσω τις μη προλεταριακές δυνάμεις, όσο “αριστερές” κι αν αυτοπαρουσιάζονται. Αντίστοιχα, είναι καθήκον της Μπολσεβίκικης προκομματικής οργάνωσης να στρατολογήει πρωταρχικά από τα πιο εξελιγμένα και πιο μαχητικά τμήματα της εργατικής τάξης. Σαν αθλητής στίβου που προετοιμάζει με κάθε τρόπο την προπόνησή του πολύ καιρό πριν τον αγώνα, η οργάνωσή μας παλεύει να προετοιμάσει την επανάσταση με τόσες κακουχίες και θυσίες που πρέπει να γίνουν, όσες θα απαιτήσει η ίδια η επανάσταση από μας.

Ένα σημαντικό εργαλείο για το ξεπέρασμα της κρίσης ηγεσίας της εργατικής τάξης είναι η *Μαρξιστική τακτική του ενιαίου μετώπου*. Οι επαναστάτες τάσσονται υπέρ της μέγιστης δυνατής ενότητας του προλεταριάτου στον αγώνα για τα δικαιώματά του. Λαμβάνουν επίσης υπόψη ότι σήμερα υπάρχουν ακόμη πολλοί εργάτες που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο ελπίζουν στις παραδοσιακές ηγεσίες. Αναγνωρίζουν ακόμη ότι η σάπια φύση αυτών των δυνάμεων μπορεί να εκτεθεί στις μάζες όχι μόνο με επαναστατική προπαγάνδα αλλά με την εμπειρία τους στην πράξη. Επομένως προτείνουν στις άλλες οργανώσεις του εργατικού κινήματος τον κοινό αγώνα για συγκεκριμένα αιτήματα. Ο κεντρικός στόχος είναι η μάχη δίπλα δίπλα με τους εργάτες που προς το παρόν ακόμη ακολουθούν τις μη επαναστατικές ηγεσίες. Ιδιαίτερα σημαντική είναι η δημιουργία κοινών ενιαιομετωπικών οργάνων στην βάση (επιτροπές δράσης στις επιχειρήσεις, στις γειτονίες και στα σχολεία, κοινές πολιτοφυλακές εργατών, κλπ.). Γί αυτόν τον σκοπό, απευθύνουν την πρόταση δημιουργίας ενιαίου μετώπου ιδίως στη βάση των μη επαναστατικών κομμάτων και οργανώσεων αλλά και στην επίσημη ηγεσία τους. Αυτή η τακτική μπορεί επίσης να συμπεριλαμβάνει κριτική εκλογική υποστήριξη σε μη επαναστατικές δυνάμεις. Ο κοινός αγώνας

δεν πρέπει ποτέ να οδηγήσει τους επαναστάτες στο να παραιτούνται από την απαραίτητη κριτική της ανεπαρκούς πολιτικής των μικροαστικών ηγεσιών και ιδιαίτερα την οξύτατη κριτική όταν προδίδουν έναν αγώνα. Αντίθετα, η τακτική του ενιαίου μετώπου για τους Μπολσεβίκους- Κομμουνιστές νομιμοποιείται μόνο με τον όρο ότι συνδυάζεται με την ετοιμότητα να εκθέσουν αμέσως χωρίς κανένα φόβο την προδοσία της ψευδο-ηγεσίας. Μόνο με την εφαρμογή μιας τέτοιας ενιαιομετωπικής τακτικής θα μπορέσουν τελικά οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές να αποσπάσουν μεγάλα μέρη της εργατικής τάξης που σήμερα παραμένουν κάτω από την ρεφορμιστική ηγεσία της γραφειοκρατίας και να τους κερδίσουν με μια επαναστατική προοπτική πετυχημένα.

Η εφαρμογή μιας ενιαιομετωπικής τακτικής βασισμένης σε αρχές εν τούτοις ευέλικτης είναι σημαντική και επειδή η όξυνση των ταξικών ανταγωνισμών προχωρά πιο γρήγορα από την επαναστατική οργάνωση του προλεταριάτου. Επομένως είναι αρκετά πιθανό οι ανοδικές καμπές της ταξικής πάλης να βρουν την συνείδηση των μαζών να εκφράζεται μέσω νέων ρεφορμιστικών ή κεντρίστικων μορφωμάτων. Τέτοια παραδείγματα είναι η ίδρυση του NPA στην Γαλλία ή οι σοσιαλιστικές πρωτοβουλίες στην Αίγυπτο. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υπερασπίζονται την ενεργή συμμετοχή σε τέτοιες πρωτοβουλίες στο βαθμό που εκφράζουν μια πολιτική διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης ενός μέρους της εργατικής τάξης. Ταυτόχρονα, τέτοιες μη επαναστατικές οργανώσεις δεν πρέπει να παρουσιάζονται ως πολιτική λύση. Αντίθετα, χρειάζεται να υποστηρίξουμε ανοιχτά τον επαναστατικό προσανατολισμό και να προειδοποιούμε ότι τέτοιες πρωτοβουλίες αναπόφευκτα καταλήγουν σε αδιέξοδο αν δεν υπάρχουν πάνω σε επαναστατική βάση. (Βλέπε για παράδειγμα την θλιβερή μοίρα του NPA) Αυτό αναπόφευκτα θα οδηγήσει σε ρήξη με μέρη ενός τέτοιου σχεδίου. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές δεν φοβούνται τέτοιες ρήξεις, επειδή θεωρούν ως τελικό στόχο την ενδυνάμωση της μαχητικής δύναμης του προλεταριάτου και γνωρίζουν ότι αυτό συνδέεται επίσης με διασπάσεις με πρώην συναγωνιστές. Σε χώρες όπου δεν υπάρχει κόμμα της εργατικής τάξης, ούτε καν ρεφορμιστικό (όπως για παράδειγμα σε ημιαποικιακές πολλές χώρες ή στις ΗΠΑ), οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υπερασπίζονται την δημιουργία ενός ανεξάρτητου κόμματος εργατών. Μια παρόμοια τακτική μπορεί να νομιμοποιείται σε περιπτώσεις που προοδευτικά κομμάτια της εργατικής τάξης γυρνούν την πλάτη στα καθιερωμένα αστικά εργατικά κόμματα και ψάχνουν πολιτική εναλλακτική. Στρεφόμεστε στα μαχητικά σωματεία, στα κινήματα για δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη, στις πολιτικές οργανώσεις και σε όλους τους εργάτες και τους καταπιεσμένους που ψάχνουν εναλλακτική στο ρεφορμισμό και τους καλούμε να ιδρύσουν νέα κόμματα της εργατικής τάξης. Επίσης τους καλούμε να έρθουν μαζί μας στο χτίσιμο της Πέμπτης Διεθνούς των Εργατών.

Πολεμάμε για μια Πέμπτη Διεθνή με επαναστατικό και προλεταριακό χα-

ρακτήρα. Επομένως, εξαρχής επιχειρηματολογούμε υπέρ ενός επαναστατικού προγράμματος. Σε αντίθεση με το ΙΜΤ, το CWI και την Τέταρτη Διεθνή, απορρίπτουμε το μοντέλο σταδίων για μια νέα Διεθνή, που κατά την γνώμη τους θα' πρεπε να δημιουργηθεί αρχικά σε αριστερή- ρεφορμιστική, έπειτα σε κεντρίστικη και στην συνέχεια σε κάποιο σημείο σε επαναστατική βάση. Ασφαλώς έχουμε επίγνωση ότι ένα τέτοιο εθνικό κόμμα ή η Πέμπτη Διεθνή, στις παρούσες συνθήκες θα είχαν έναν αντιφατικό ταξικό χαρακτήρα, αφού θα συμπεριλάμβαναν όχι μόνο επαναστατικές αλλά και ρεφορμιστικές και κεντρίστικες δυνάμεις. Θα ήταν μια Διεθνή, οι ηγέτες της οποίας θα αποτύγχαναν σε μια σειρά από ταξικούς αγώνες ή ακόμα θα στέκονταν απέναντι από τους εργάτες από την άλλη μεριά του οδοφράγματος.

Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές σε αυτήν την περίπτωση θα αναλάμβαναν εξαρχής τον ρόλο μιας επαναστατικής αντιπολιτευτικής παράταξης και επομένως θα έπρεπε να δώσουν σκληρή μάχη μέσα σε τέτοια κόμματα ή στην Πέμπτη Διεθνή ενάντια σε μια ρεφορμιστική, κεντρίστικη ή λαϊκίστικη ηγεσία. Σκοπός τους θα ήταν να κερδίσουν αυτά τα κόμματα με ένα επαναστατικό πρόγραμμα. Φυσικά, αυτό πρέπει να γίνει με παιδαγωγικό τρόπο, που να λαμβάνει υπόψη τις αυταπάτες πολλών εργατών, για να αποφύγουν μια αχρείαστη απομόνωση ήδη από την πρώτη στιγμή. Ο σκοπός είναι να συσπειρώσουν τις δυνάμεις της αριστερής πτέρυγας, εργάτες και νεολαίους που ριζοσπαστικοποιήθηκαν πρόσφατα και να τους οδηγήσουν προς τα αριστερά σε ένα επαναστατικό δρόμο. Ενώ οι Μπολσεβίκοι-Κομμουνιστές διατηρούν ανεξάρτητο χαρακτήρα ως οργάνωση με το δικό τους πρόγραμμα, πρέπει επίσης να προσπαθήσουν να συμπεριλάβουν ευρύτερες δυνάμεις στην αντιπολίτευση σε μια πιθανή ρεφορμιστική ηγεσία. Ο σκοπός, τελικά, είναι να χτιστεί η Πέμπτη Διεθνή, η οποία θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και επομένως δεν θα υπάρχει εκεί χώρος για δυνάμεις που θα υπηρετούν τον ταξικό εχθρό στον απελευθερωτικό αγώνα.

Επί του παρόντος, βρισκόμαστε σε μια ανοδική φάση της επαναστατικής περιόδου. Για πόσο θα συνεχιστεί αυτό, εξαρτάται από πολλούς παράγοντες που θα αποφασιστούν στην ίδια την μάχη. Σε κάθε περίπτωση, θα πρέπει να υποθέσουμε ότι ακριβώς λόγω της απουσίας επαναστατικού κόμματος της πρωτοπορίας, η εργατική τάξη θα βιώσει σχεδόν αναπόφευκτα αρκετά εμπόδια και πρέπει να προετοιμαστούμε σ' αυτή την ιστορική περίοδο για αγώνα μεγαλύτερης διάρκειας με επαναστατικές καμπές ανόδου αλλά και καθόδου και με ορμητικές αντεπιθέσεις της αντεπανάστασης. Ωστόσο, εξαιτίας ιστορικών εμπειριών, αυτό που λέμε είναι το εξής: η έγκαιρη δημιουργία ενός επαναστατικού κόμματος μάχης είναι ο αποφασιστικός παράγοντας που θα καθορίσει την μοίρα της επανάστασης και την απελευθέρωση της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων. Μόνο όταν η εργατική τάξη έχει επικεφαλής ένα κόμμα πρωτοπορίας, που συνειδητά παίρνει τα μαθήματα από επαναστάσεις και ήττες του παρελθόντος και

εφαρμόζει την στρατηγική της διαρκούς επανάστασης στην πράξη, τότε μόνο μπορεί να πάρει την εξουσία και να την υπερασπιστεί ενάντια στην αστική αντεπανάσταση και τις ιμπεριαλιστικές απειλές.

Στην ιστορία της σύγχρονης ταξικής πάλης, οι ταξικά συνειδητοποιημένοι εργάτες δημιούργησαν μια Διεθνή, ένα επαναστατικό παγκόσμιο κόμμα, τέσσερις φορές: Η πρώτη Διεθνής του Μαρξ και Ένγκελς το 1864-1876· η δεύτερη Διεθνής, που ιδρύθηκε το 1889 και το 1914 έγινε μια δύναμη ανοιχτά υπέρμαχη του καπιταλισμού υποστηρίζοντας τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο· η Τρίτη Διεθνής που ιδρύθηκε το 1919 υπό την ηγεσία του Λένιν και του Τρότσκι και η οποία έπεσε θύμα της σταλινικής γραφειοκρατίας και εκφυλίστηκε από το 1924 και μετά· και τέλος, η Τέταρτη Διεθνής που προέκυψε από τον αγώνα της Αριστερής Αντιπολίτευσης του Τρότσκι ενάντια στον κεντρισμό και τον ρεφορμισμό, η οποία, αποδυναμωμένη από τις διώξεις του φασισμού και του σταλινισμού, απέτυχε στις προκλήσεις της μεταπολεμικής περιόδου και έπαψε να υφίσταται ως επαναστατική Διεθνής το 1948-51.

Σήμερα είμαστε αντιμέτωποι με το καθήκον να χτίσουμε ένα παγκόσμιο κόμμα σοσιαλιστικής επανάστασης για Πέμπτη φορά για να ξεμπερδεύουμε με τον καπιταλισμό μια και καλή. Γι' αυτό τον λόγο, το RCIT τάσσεται υπέρ της δημιουργίας της επαναστατικής Πέμπτης Διεθνούς των εργατών.

Η πάλη για τα συνδικάτα

Τα συνδικάτα είναι θα παραμείνουν μια από τις πιο σημαντικές μαζικές οργανώσεις της εργατικής τάξης στον αγώνα ενάντια στις επιθέσεις των καπιταλιστών. Αυτό ισχύει παρά το γεγονός ότι τα συνδικάτα έχουν σε μεγάλο βαθμό χάσει μέλη διεθνώς. Το μέσο ποσοστό των μισθωτών που είναι μέλη συνδικάτων μειώθηκε στις βιομηχανοποιημένες χώρες (ΟΟΣΑ) κατά την περίοδο 1978 - 2010 από 34% σε 18.1%. Αυτή η γενική μείωση των συνδικάτων δεν συνέβη μόνο στις “γηραιές” καπιταλιστικές χώρες στην Ευρώπη, την Βόρεια Αμερική και την Ιαπωνία αλλά και σε πολλές αναδυόμενες βιομηχανοποιημένες ημιαποικίες.

Η βασική αιτία αυτού δεν έγκειται σε αντικειμενικές εξελίξεις. Η εργατική τάξη και τα βιομηχανικά στρώματα που αποτελούν τον πυρήνα της δεν μειώνονται παγκοσμίως αλλά, αντίθετα μεγαλώνουν. Κατά παρόμοιο τρόπο, είναι μύθος ότι το προλεταριάτο απασχολείται σε όλο και λιγότερες μεγάλες επιχειρήσεις ενώ αυξάνεται η απασχόλησή του στις μικρότερες επιχειρήσεις. Ακόμα λιγότερο ισχύει ότι οι εργάτες έχουν χάσει το πνεύμα αντίστασης. Τα πολυάριθμα κινήματα διαμαρτυρίας ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, τον πόλεμο και την κρίση από τις αρχές της δεκαετίας 2000 μέχρι σήμερα, η Αραβική επανάσταση, η εξέγερση των φτωχών του Αυγούστου στην Βρετανία το 2011 και η ραγδαία ανοδική καμπύλη των απεργιών στα εργοστάσια της Κίνας- όλα αυτά είναι επαρκείς

αποδείξεις για το πόσο ευρύ και βαθιά ριζωμένο είναι το μίσος για τους κυρίαρχους.

Όχι, η πραγματική αιτία αυτής της μείωσης εντοπίζεται στην πλήρη χρεοκοπία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η γραφειοκρατία αυτή είναι μια αποκομμένη κάστα που παλεύει για θέσεις και προνόμια, ένα στρώμα αποσυνδεδεμένο από την υπόλοιπη κοινωνία. Ο σκοπός της είναι να διατηρήσει και να επεκτείνει το μερίδιό της από την καπιταλιστική ποτίστρα. Έχοντας αυτόν τον στόχο, προσδένεται στον αστικό κρατικό μηχανισμό και συχνά συγχωνεύεται σ' αυτόν. Με παρόμοιο τρόπο, πρέπει να βρουν ένα συμβιβασμό με τους καπιταλιστές και επομένως ενδίδουν σ' αυτήν την πίεση και προσαρμόζονται.

Ωστόσο, εκτίθεται και σε μια άλλη πίεση – την πίεση της βάσης. Αν η γραφειοκρατία δεν βρει τρόπο να καταστείλει αυτήν την πίεση, τότε αναγκάζεται να αναλάβει δράση και να ηγηθεί απεργιών. Αλλά η γραφειοκρατία πάντα προσέχει να ελέγχει τα συνδικάτα και να περιορίζει και να καταστέλλει όσο είναι δυνατόν ανεξάρτητες πρωτοβουλίες από τα κάτω.

Επίσης, τα συνδικάτα σε μεγάλο βαθμό στηρίζονται στα ανώτερα πιο καλοπληρωμένα τμήματα του προλεταριάτου, και πιο συγκεκριμένα στην εργατική αριστοκρατία. Η μεγάλη μάζα της τάξης μας και ιδιαίτερα τα χαμηλότερα στρώματα όμως λίγο πολύ ούτε οργανωμένα είναι ούτε εκπροσωπούνται από τα συνδικάτα.

Ωστόσο, θα ήταν θεμελιώδες σφάλμα να εξάγει κανείς το συμπέρασμα ότι θα πρέπει να αγνοήσει τα υπάρχοντα συνδικάτα. Οι Μπολσεβίκοι-Κομμουνιστές απορρίπτουν μια τέτοια ακροαριστερή ανοησία. Η γραφειοκρατία δεν πρόκειται να ηττηθεί με σχεταριστική απάθεια, με το να διαχωρίζει κανείς την θέση του από το συνδικάτο, αλλά με τον αγώνα για δημοκρατικά, μαχητικά συνδικάτα που θα είναι ανεξάρτητα από το κράτος και το κεφάλαιο. Αυτός ο αγώνας πρέπει να δίνεται όπου είναι δυνατόν μέσα στα συνδικάτα, άσχετα από τις αναπόφευκτες προσπάθειες της γραφειοκρατίας να καταδιώκει και να διώξει τους επαναστάτες.

Κεντρικός άξονας της δουλειάς μέσα στα συνδικάτα είναι το χτίσιμο ενός κινήματος βάσης. Ένα τέτοιο κίνημα βάσης έχει σκοπό να απελευθερώσει το συνδικάτο από την εξάρτηση από το κράτος και το κεφάλαιο και να πετάξει την γραφειοκρατία έξω από το σωματείο.

Ο αγώνας να χτιστεί ένα κίνημα βάσης, που αντιπροσωπεύει ένα ενιαίο μέτωπο με τους μη επαναστάτες εργάτες, δεν έρχεται σε αντίφαση με την απαραίτητη οικοδόμηση κομμουνιστικών παρατάξεων μέσα στο συνδικάτο. Αντίθετα, το καθήκον των κομμουνιστών είναι ακριβώς να αποκτήσουν πρόσβαση στους μη επαναστάτες εργάτες και να κερδίσουν την εμπιστοσύνη τους. Η ενιαιομετωπική δουλειά στο κίνημα βάσης και στα σωματεία γενικά, επομένως συμβαδίζει με τον αγώνα να κερδίσουμε ευρύτερη υποστήριξη και τελικά, να πάρουμε με το μέρος μας το σωματείο, ως επαναστατική ηγεσία με επαναστατικό πρόγραμμα.

Η οργάνωση των χαμηλότερων στρωμάτων της εργατικής τάξης στα συνδικάτα, ιδιαίτερα των μεταναστών, των γυναικών, των επισφαλώς εργαζομένων κλπ είναι εκ των ουκ άνευ καθήκον. Αυτά τα στρώματα δεν πρέπει επομένως να παίξουν ρόλο πεζικού αλλά θα πρέπει να αναλάβουν κεντρικό ρόλο στο συνδικάτο και θα πρέπει επίσης να εκπροσωπούνται αναλογικά στα σωματειακά όργανα σύμφωνα με την αναλογία τους μέσα στους υπαλλήλους.

Η εργατική πρωτοπορία δεν θα πρέπει να φετιχοποιεί την σωματειακή ενότητα. Όπου η ίδρυση νέων σωματείων έχει νόημα λόγω της βαθιάς αναξιοπιστίας των παλιών σωματείων, οι σοσιαλιστές θα υποστηρίξουν ανεπιφύλακτα ένα τέτοιο βήμα. Τέτοια παραδείγματα αποτελούν η δημιουργία του ΚCTU στην Κορέα μετά την ανατροπή της δικτατορίας στα τέλη της δεκαετίας του 1980 ή η ίδρυση ανεξάρτητων σωματείων στην Αίγυπτο μετά την πτώση του Μουμπάρακ το 2011. Ισχυρά σοκ μέσω της ταξικής πάλης μπορούν να δημιουργήσουν νέο χώρο για ελιγμούς και ριζοσπαστικοποίηση στα παλιά συνδικάτα (π.χ. το UGTT το 2011 στην Τυνησία) όπως επίσης και να οδηγήσουν στην δημιουργία νέων σωματείων. Οι Μπολσεβίκοι-Κομμουνιστές έχουν μια τακτική προσέγγιση στο ζήτημα αυτό, πάντα όμως στην βάση μιας ξεκάθαρης αρχής: να επιδιώκουν την ενότητα του σωματείου εφόσον εξυπηρετεί το προχώρημα της πάλης για την ανεξαρτησία της εργατικής τάξης από το κράτος, το κεφάλαιο και την γραφειοκρατία· να μην φοβούνται την διάσπαση ή την δημιουργία νέων σωματείων αν η διάσπαση δεν οδηγεί στην αυτό-απομόνωση των επαναστατών, αλλά επιτρέπει την οργάνωση μεγάλων τμημάτων της εργατικής τάξης σε υψηλότερο επίπεδο ταξικής ανεξαρτησίας.

Αλλαγές στην εργατική τάξη

Ο αγώνας για την διεθνή οργάνωση του προλεταριάτου για την ταξική πάλη πρέπει να λάβει υπόψη τις σημαντικές εξελίξεις και αλλαγές τα τελευταία χρόνια και δεκαετίες. Πριν από εκατό χρόνια, την εποχή του Λένιν και του Τρότσκι, το προλεταριάτο στον αποικιακό και ημιαποικιακό κόσμο ήταν ακόμη κάπως μικρό. Η καπιταλιστική βιομηχανοποίηση είχε προχωρήσει σε σχετικά μικρό μόνο βαθμό. Επομένως το προλεταριάτο αποτελούσε μικρό μειοψηφικό ποσοστό των σκληρά εργαζόμενων.

Αυτό έχει αλλάξει δραματικά τις τελευταίες δεκαετίες. Σε αντίθεση με τους ανόητους ισχυρισμούς αρκετών μικροαστών «διανοούμενων», το προλεταριάτο δεν έχει μικρύνει αλλά είναι μεγαλύτερο από ποτέ. Οι μισθωτοί σήμερα αποτελούν τον μισό εργαζόμενο πληθυσμό-συγκεκριμένα 46.9% (2008) και περίπου 1,4 δισεκατομμύρια σε απόλυτους αριθμούς. Παρομοίως, έχει αυξηθεί και η αναλογία των γυναικών που συμμετέχουν στην παραγωγική διαδικασία. Επίσης, έχει αυξηθεί σημαντικά η αναλογία των μεταναστών στην εργατική τάξη στις ιμπεριαλιστικές χώρες. Σε πολλές χώρες, έχουν

φτάσει να αποτελούν το 10-25% των εργατών και ειδικά στα αστικά κέντρα, στις μεγάλες πόλεις, το ποσοστό είναι ακόμη υψηλότερο.

Ιδιαίτερης σημασίας είναι η μετατόπιση της μάζας του προλεταριάτου από τις παλιές μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού στις φτωχότερες χώρες. Πριν, η πλειοψηφία των εργατών ζούσαν στις μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού (κυρίως στην Δυτική Ευρώπη και στην Βόρεια Αμερική) ενώ σήμερα, τα τρία τέταρτα του συνόλου των μισθωτών ζουν σε ημιαποικιακές χώρες και σε φτωχότερες ιμπεριαλιστικές χώρες. Στον βιομηχανικό τομέα, που αποτελεί τον πυρήνα της καπιταλιστικής παραγωγής αξίας, ακόμη και 83.5% του συνόλου των εργαζομένων ζουν έξω από τις πλούσιες ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Επιπροσθέτως, η αναλογία των ανώτερων στρωμάτων της εργατικής τάξης, που απολαμβάνει προνομίων από τους καπιταλιστές και είναι διαβρωμένη, της εργατικής αριστοκρατίας, είναι σημαντικά χαμηλότερη στις φτωχότερες χώρες. Με λίγα λόγια, ενώ πριν από 100 χρόνια, το μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου προλεταριάτου ζούσε στα προηγμένα ιμπεριαλιστικά βιομηχανικά κράτη, σήμερα η κατάσταση έχει αντιστραφεί: η πλειοψηφία του παγκόσμιου προλεταριάτου ζει στον ημιαποικιακό κόσμο και στις υπανάπτυκτες ιμπεριαλιστικές χώρες όπως η Κίνα και η Ρωσία.

Η ανάπτυξη όμως του παγκόσμιου προλεταριάτου συμβαδίζει με την αύξηση των ανισοτήτων μεταξύ των εργατών. Ομάδες που προηγουμένως ανήκαν στην μεσαία τάξη και έχουν πια προλεταριοποιηθεί διατηρούν διάφορα προνόμια και προκαταλήψεις. Ορισμένα ανώτερα στρώματα της εργατικής τάξης στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις λαμβάνουν προνόμια εις βάρος των νέων κατώτερων στρωμάτων της εργατικής τάξης στις μητροπόλεις (πχ. Μετανάστες, επισφαλείς εργάτες) ή στις φτωχότερες χώρες. Η ίδια η τάξη μας λοιπόν, έχει στρώματα, που δελεάζονται από τους καπιταλιστές να επωφεληθούν από την εκμετάλλευση των μαζών της τάξης μας.

Σ' αυτό το φόντο, το πρόβλημα της εργατικής αριστοκρατίας λαμβάνει σημαντική θέση στην επαναστατική στρατηγική. Η εργατική αριστοκρατία είναι ένα λεπτό στρώμα στην κορυφή του προλεταριάτου, που τους δωροδοκούν οι καπιταλιστές μέσω διαφόρων προνομίων με τα έξτρα κέρδη που βγάζουν από την εκμετάλλευση των ημιαποικιακών χωρών και από τα χαμηλότερα στρώματα της εργατικής τάξης στις μητροπόλεις, και έτσι ελπίζουν να τους προσδέσουν ως πιστούς υποστηρικτές. Αυτό το στρώμα είναι που υπερασπίζεται μια στάση του τύπου «τα πράγματα ακόμη πάνε καλά», ενάντια στις μεγάλες μάζες του προλεταριάτου, γιατί οι ίδιοι στην πραγματικότητα ζουν σχετικά «καλά» και οι προσπάθειες να τσακίσουν το σύστημα τους φαίνονται τεράστιες.

Από την μια πλευρά, η καπιταλιστική κρίση υπονομεύει την υλική βάση αυτών των προνομίων και έτσι συρρικνώνεται αυτό το στρώμα. Επομένως, τα στρώματα της εργατικής αριστοκρατίας αναγκάζονται όλο και περισσότερο να στραφούν ενάντια στο κεφάλαιο και να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους, βελτιώνοντας έτσι τις πιθανότητες να χτιστεί μια ευρεία ενότητα

του προλεταριάτου στην ταξική πάλη. Από την άλλη, έχει ανοίξει η ψαλίδα της ανισότητας μέσα στο προλεταριάτο και η εργατική αριστοκρατία κατάφερε να αυξήσει το μερίδιό της από το εισόδημα των μισθωτών.

Βλέπουμε οπότε την αυξανόμενη σημασία των χαμηλότερων και μεσαίων στρωμάτων του προλεταριάτου (στα οποία συμπεριλαμβάνονται πολλοί μετανάστες, εθνικές μειονότητες, γυναίκες, νεολαίοι) για το προχώρημα της ταξικής πάλης και την ανανέωση του εργατικού κινήματος. Αυτές ειδικά οι ομάδες ζουν μια ζωή με αλυσίδες που είναι αισθητές. Επομένως, η μάχη ενάντια στις ειδικές, επιπρόσθετες μορφές καταπίεσης αυτών των στρωμάτων, όπως η εθνική και η κοινωνική καταπίεση, αναλαμβάνει ένα σημαντικό ρόλο μέσα στο επαναστατικό πρόγραμμα, αφού αυτές οι μορφές καταπίεσης βοηθούν την αστική τάξη να βαθύνει την διάσπαση μέσα στην εργατική τάξη και να την αποδυναμώσει.

Συνεπάγεται ότι η πάλη για πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία της εργατικής τάξης επικεντρώνει ιδιαίτερα στην μεγάλη μάζα της εργατικής τάξης, δηλαδή στα χαμηλότερα και μεσαία στρώματα μέσα σ' αυτήν. Αυτό σημαίνει ότι οι εργατικές οργανώσεις - συνδικάτα, οργανώσεις νεολαίας και γυναικών και ιδιαίτερα το υπό διαμόρφωση επαναστατικό διεθνές κόμμα- πρέπει να αντανakλούν την σύνθεση του προλεταριάτου που αλλάζει. Με άλλα λόγια, λόγω της αυξανόμενης σημασίας των προλεταρίων των φτωχότερων χωρών, των γυναικών, των μεταναστών κλπ, πρέπει να πασχίσουν να γίνουν γι' αυτούς πόλος έλξης, να τους οργανώσουν και επίσης να τους δίνουν εκπροσώπηση στις δομές βάσης και ηγεσίας τους. Το μελλοντικό επαναστατικό κομμουνιστικό διεθνές κόμμα επομένως είτε θα έχει ισχυρό ημιαποικιακό, νεολαιίστικο, γυναικείο, μεταναστευτικό πρόσωπο είτε θα αποτύχει στο καθήκον του. Τα μέλη του γνωρίζουν την αξία αυτών των στρωμάτων και τους δείχνουν πολύ σεβασμό.

Επιτροπές δράσης – εργοστασιακές επιτροπές - Συμβούλια

Όσο σημαντικά κι αν είναι τα σωματεία και οι άλλες μαζικές οργανώσεις του εργατικού κινήματος για την καθημερινή αντίσταση ενάντια στις επιθέσεις των καπιταλιστών, είναι ανεπαρκή σε περιόδους ανοιχτής πάλης των μαζών. Τα συνδικάτα κυριαρχούνται από μια οργανωμένη γραφειοκρατία, οργανώνουν μόνο μια μειοψηφία του προλεταριάτου και ακόμη και μεταξύ αυτών, αυτοί που υπερεκπροσωπούνται είναι τα ανώτερα, εν μέρει προνομιούχα στρώματα. Επομένως, σε κάθε μάχη και για την προετοιμασία της οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές επιδιώκουν να ιδρύσουν επιτροπές βάσης έξω από τον έλεγχο της γραφειοκρατίας. Θα συγκεντρώσουν συχνά τα πιο ενεργά και μαχητικά στοιχεία στις *Επιτροπές Δράσης*. Ο στόχος πρέπει να είναι να μετατραπούν αυτές οι επιτροπές δράσης σε ευρείες, συνεκτικές οργανώσεις μάχης στο χώρο δουλειάς, στη γειτονιά, στα σχολεία και στα πανεπιστήμια. Ο προσανατολισμός αυτός δεν έρχεται σε αντίφαση με

την δουλειά μέσα στις υπάρχουσες μαζικές οργανώσεις (συνδικάτα κλπ) αλλά λειτουργεί συμπληρωματικά στις δραστηριότητες αυτές. Η τακτική δουλειά μέσα στα σωματεία από τα κάτω ενάντια στην γραφειοκρατία βελτιώνει την δυνατότητα ανεξάρτητης οργάνωσης της εργατικής τάξης. Η υποστήριξη κάθε ευκαιρίας να χτιστούν ευρείες επιτροπές αγώνα με την σειρά της δυναμώνει ένα κίνημα από τα κάτω μέσα στα σωματεία. Μόνο αν η πρωτοπορία των εργατών δουλεύει σ' αυτά τα δυο μέτωπα, μπορεί να υλοποιήσει μια επαναστατική πολιτική που να υπηρετεί την απελευθέρωση του προλεταριάτου.

Πράγματι, η ιστορία, ακόμη και η πρόσφατη, απέδειξε με εντυπωσιακό τρόπο ότι στις ανοδικές φάσεις της ταξικής πάλης και ιδιαίτερα σε (προ) επαναστατικές εξελίξεις οι εργάτες και οι καταπιεσμένοι τείνουν να δημιουργούν αυθόρμητα ανεξάρτητες οργανώσεις από τα κάτω. Επομένως, σε πολλές επαναστάσεις στο παρελθόν, αρχής γενομένης με την Κομμούνα του Παρισιού το 1871, τις επαναστάσεις στην Ρωσία, την Γερμανία, την Αυστρία από το 1917 ως το 1920 κι ως σήμερα, είδαμε την εμφάνιση αυτό-οργανωμένων επιτροπών στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές. Όποια κι αν είναι τα ονόματά τους – Σοβιέτ, εργατικά και «στρατιωτικά» Συμβούλια, Επιτροπές Άμυνας, ενσαρκώνουν μια εναλλακτική εξουσία. Οργανώνουν τους εργάτες και τα καταπιεσμένα τμήματα ανεξάρτητα από τον αστικό κρατικό μηχανισμό, επιτρέπουν να συζητηθεί το κεντρικό ζήτημα και να ληφθούν αποφάσεις και τους επιτρέπουν επίσης να επιλέξουν αντιπροσώπους τους οποίους θα μπορούν να ελέγξουν και να ανακαλέσουν και οι οποίοι δεν θα απολαμβάνουν προνόμια. Τέτοια συμβούλια προσφέρουν επίσης την δυνατότητα να μην σύρονται οι εργάτες και οι καταπιεσμένοι από αστικές ηγεσίες, αλλά να μπορούν να ορίσουν τις δικές τους πολιτικές. Επιπλέον, κατά την διάρκεια της Αραβικής επανάστασης δημιουργήθηκαν αυθόρμητα πλήθος επιτροπές, που αντιπροσωπεύουν, τουλάχιστον σε εμβρυακή μορφή, ένα βήμα προς τα συμβούλια. Σε πολλές πόλεις, ο λαός της Τυνησίας έστειλε στα τσακίδια τους μισητούς δημάρχους, που ήταν πιστοί στο παλιό καθεστώς του Μπεν Άλι, έδωσε την τοπική αστυνομία και πήρε τον έλεγχο. Με παρόμοιο τρόπο, στην Αίγυπτο, εμφανίστηκαν οι λεγόμενες *λαϊκές επιτροπές* που προσπάθησαν να οργανώσουν την καθημερινότητα στις γειτονιές και να υπερασπιστούν τον εαυτό τους ενάντια στους τραμπούκους του καθεστώτος και τους εγκληματίες που λεηλατούσαν. Τέλος, στην πορεία της Ελληνικής επανάστασης, εμφανίστηκαν στα εργοστάσια και στις γειτονιές συνλεύσεις και επιτροπές βάσης.

Εμείς οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές λέμε ότι η αυθόρμητη τάση σε πολλές επαναστάσεις έφερε μεγάλες κατακτήσεις. Χρειάζεται αυτές οι επιτροπές που αναπτύχθηκαν να επεκταθούν και να οργανωθούν. Από τις σποραδικές επιτροπές βάσης πρέπει να χτίσουμε συνδέσμους και να φτιάξουμε ένα συγκεντρωποιημένο πανεθνικό συντονισμό των επιχειρησιακών συμβουλίων και των συμβουλίων στις γειτονιές. Μόνο μ' αυτόν τον τρόπο μπορούν

να μπουν τα θεμέλια για έναν αγώνα που θα ελέγχει η ίδια η εργατική τάξη με κατεύθυνση την ένοπλη εξέγερση ενάντια στην κυρίαρχη τάξη και τελικά την εδραίωση της εξουσίας της εργατικής τάξης (της δικτατορίας του προλεταριάτου).

Μια τέτοια στρατηγική των «Σοβιέτ» (ο όρος “Σοβιέτ” σημαίνει “Συμβούλιο” στα ρωσικά), δηλαδή μια στρατηγική για την ίδρυση και την ανάπτυξη συμβουλίων ως κεντρικού πυλώνα προσανατολισμού, πρέπει να είναι οργανικό μέρος του επαναστατικού προγράμματος της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης. Είναι ένα απολύτως αναγκαίο μέσο της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων για να ελέγξουν τον αγώνα και τον κοινωνικό μετασχηματισμό και να αντισταθούν στις αναπόφευκτες απόπειρες κυριαρχίας και καταστολής από την γραφειοκρατία.

Τα δημοκρατικά κινήματα διαμαρτυρίας

Η παρούσα φάση ανόδου της επαναστατικής περιόδου χαρακτηρίστηκε από την εντυπωσιακή είσοδο στην πολιτική ζωή αυθόρμητων δημοκρατικών μαζικών κινήματων. Οι καταλήψεις της πλατείας Ταχρίρ στο Κάιρο, το *Κίνημα Αγανακτισμένων Πολιτών* στην Ελλάδα και το *Democracia Real YA* (Αληθινή Δημοκρατία ΤΩΡΑ!) στην Ισπανία, το παγκόσμιο *Κίνημα Occupy* που ξεκίνησε στην Νέα Υόρκη- όλα αυτά τα κινήματα προσφέρουν ενδείξεις για δύο πράγματα: πρώτον, ότι οι μάζες δεν έχουν εμπιστοσύνη στο πολιτικό και οικονομικό σύστημα του καπιταλισμού. Δεύτερον, ελάχιστα εμπιστεύονται τις παραδοσιακές μαζικές οργανώσεις του εργατικού κινήματος (συνδικάτα, πολιτικά κόμματα κλπ.) καθώς η κυρίαρχη γραφειοκρατία έχει αποξενωθεί τα τελευταία χρόνια και δεκαετίες κι άλλο από την βάση, περισσότερο από ποτέ.

Τα κινήματα αυτά για άλλη μια φορά αποδεικνύουν τον άκρατο παραλογισμό της άποψης κεντριστών όπως οι Grant/Woods και των οργανώσεων που έχουν χτίσει (CWI, IMT), ότι όταν οι μάζες εισέρχονται στο πεδίο της ταξικής πάλης, υποτίθεται «πάντα» και «αναπόφευκτα» καταρχήν στρέφονται στα παραδοσιακά μαζικά κόμματα και ενεργοποιούνται μέσα σ' αυτά. Αυτός ο ισχυρισμός έρχεται σε αντίθεση με την ιστορική αλήθεια και το μόνο στο οποίο χρησιμεύει είναι να δικαιώσει τον βαθύ τους εισοδισμό και την σχετιζόμενη ομορτυνιστική τους προσαρμογή στην γραφειοκρατία των κομμάτων αυτών (σοσιαλδημοκρατία στην Ευρώπη, PPP στο Πακιστάν, ANC στη Νότια Αφρική, PRD στο Μεξικό κλπ.) και την άρνησή τους να χτίσουν ένα ανεξάρτητο επαναστατικό κόμμα.

Αυτό που ενώνει αυτά τα κινήματα και τα καθιστά τόσο προοδευτικά είναι η επιθυμία για περισσότερη ριζοσπαστική δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη. Γι' αυτό είναι σε θεμελιώδη αντίθεση με το κυρίαρχο πολιτικό καθεστώς (δικτατορίες, διεφθαρμένες αστικές δημοκρατίες) και κατ' επέκταση έχουν την προθυμία με τις δραστηριότητές τους να έρθουν σε ρήξη με την

νομιμότητα της κυρίαρχης τάξης. Οι πολιτικές δυνάμεις που αρνούνται να υποστηρίξουν ανοιχτά αυτά τα κινήματα επειδή δεν μπορούν να τα ελέγξουν γραφειοκρατικά, δείχνουν απλώς τον αντιδραστικό τους χαρακτήρα (πχ. Η Μουσουλμανική Αδελφότητα στην Αίγυπτο, το ΚΚΕ στην Ελλάδα). Από την άλλη, τα δημοκρατικά κινήματα διαμαρτυρίας έχουν και σοβαρές αδυναμίες. Το να αρνηθούμε ότι οι αδυναμίες αυτές υπάρχουν θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε ομορτωτιστικό τέλμα. Για παράδειγμα, δεν έχουν συγκεκριμένο ταξικό χαρακτήρα και χαρακτηρίζονται από το δυσανάλογο ρόλο που παίζουν σ' αυτά οι αντιπρόσωποι των χαμηλότερων μεσαίων στρωμάτων, οι διανοούμενοι και οι φοιτητές. Ωστόσο, η μεγάλη μάζα των χαμηλότερων στρωμάτων της εργατικής τάξης, οι μετανάστες κλπ υπο-εκπροσωπούνται. Τα παραπάνω συνοδεύονται από την έλλειψη οργανωμένων ριζών στους χώρους δουλειάς και από την μερική απόρριψη της συμμετοχής των πολιτικών οργανώσεων στις συναντήσεις. Εξίσου ζημιογόνα και καθόλου πρακτική είναι η αρχή της ομοφωνίας (υιοθετείται κάτι μόνο αν κανείς από τους παρόντες δεν είναι αντίθετος). Παρ' όλα αυτά, πολλοί εργάτες συμμετέχουν σ' αυτά τα κινήματα και ακόμη περισσότεροι είναι γεμάτοι ελπίδες και προσδοκίες.

Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υπερασπίζονται την μάχη μέσα σ' αυτά τα κινήματα για μια προλεταριακή επαναστατική γραμμή και τέλος για την ανεξάρτητη οργάνωση του προλεταριάτου και των καταπιεσμένων τμημάτων ώστε να μπορέσουν να ηγηθούν άλλων στρωμάτων όπως τα μισθωτά μεσαία στρώματα και οι αγρότες. Αυτό σημαίνει:

* Την επέκταση του κινήματος σε μεγάλα και κεντρικά κομμάτια της εργατικής τάξης μέσω απεργιακών επιτροπών στις επιχειρήσεις που μπορούν να γίνουν η ατμομηχανή του κινήματος προς υψηλότερες μορφές πράξεων αντίστασης (όπως η γενική απεργία διαρκείας).

* Την επιχειρηματολογία υπέρ ενός επαναστατικού προγράμματος με την μορφή ενός προγράμματος που θα θέτει και απαντά το ζήτημα της εξουσίας (δηλαδή που θα περιλαμβάνει την ένοπλη εξέγερση και την δικτατορία του προλεταριάτου).

* Την ανοικτή υποστήριξη επαναστατικών τακτικών σ' αυτό το πρόγραμμα (πχ συνθήματα για γενικές απεργίες, ομάδες αυτοάμυνας).

* Την ανοιχτή υποστήριξη οργανωτικών μορφών, ειδικά των Συμβουλίων, που να επιτρέπουν τον επαναστατικό, δημοκρατικό, προλεταριακό προσανατολισμό του κινήματος.

* Αγώνας για τον προσανατολισμό του κινήματος στην εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους.

* Κριτική και διαφώτιση σχετικά με την πραγματική φύση των σημερινών μικροαστικών ηγεσιών αυτών των κινήματων διαμαρτυρίας .

* Με αυτήν την έννοια, την διαπαιδαγώγηση, την προπαγάνδη και την απόκτηση υποστηρικτών του επαναστατικού κομμουνισμού.

V. Το Πρόγραμμα της Επανάστασης

Ο αγώνας για ένα καλύτερο μέλλον δεν υπονοεί την αναμονή της σοσιαλιστικής επανάστασης κάποια στιγμή στο μέλλον. Κανένας Θεός, κανένας σωτήρας, καμιά μοίρα, καμιά ξένη δύναμη δεν μπορεί να απαλλάξει την τάξη μας από τα ιστορικά της καθήκοντα. Αυτοί που περιμένουν την επανάσταση δεν θα την ζήσουν ποτέ γιατί οι προλεταριακές επαναστάσεις δεν συμβαίνουν από μόνες τους όπως ένας σεισμός ή η ανατολή του ήλιου. Αντίθετα, γίνονται. Γίνονται από την οργανωμένη εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους, αν έχουν σφυρηλατήσει στις τάξεις τους ένα μαχητικό επαναστατικό κόμμα. Σαν ξυλοκόπος, που χρειάζεται ένα κοφτερό τσεκούρι και δυνατά μπράτσα για να χτυπήσει ένα δέντρο, έτσι και η τάξη μας χρειάζεται ένα επαναστατικό κόμμα για να ρίξει κάτω τον κολοσσό του καπιταλισμού. Η δημιουργία ενός τέτοιου επαναστατικού κόμματος είναι επομένως προαπαιτούμενο για την εργατική τάξη για να πάρει την εξουσία στο δρόμο μιας επαναστατικής εξέγερσης ώστε να μπορέσει να κατευθύνει την κοινωνική επανάσταση προς το σοσιαλισμό.

Όμως η εργατική τάξη δεν μπορεί να δημιουργήσει από το πουθενά το επαναστατικό κόμμα. Αυτό μπορεί να είναι μόνο αποτέλεσμα μιας λιγότερο ή περισσότερο μακράς διαδικασίας λυσσαλέων ταξικών αγώνων με όλες τις κακουχίες και τις προκαταρκτικές ήττες και τα διδάγματα που θα αντλούνται από τις εμπειρίες και την συγχώνευση τους με τις αυθεντικές διδασκαλίες του επαναστατικού εργατικού κινήματος, δηλαδή τον Μαρξισμό και τον Μπολσεβικισμό.

Σε αυτούς τους ταξικούς αγώνες, το προλεταριάτο μπορεί να ανταποκριθεί στις προκλήσεις μόνο αν είναι εξοπλισμένο με ένα ξεκάθαρο πρόγραμμα, ένα σύνολο στρατηγικών και τακτικών. Αυτό επίσης απορρέει από το γεγονός ότι η εργατική τάξη και οι καταπιεσμένοι που είναι αντιμέτωποι με το κύμα καπιταλιστικών επιθέσεων δεν μπορούν να περιμένουν παθητικά την Δευτέρα Παρουσία. Αντί για την διακήρυξη αφηρημένων αρχών, ο αγώνας απαιτεί ένα καθαρό μαρξιστικό πρόγραμμα, που αρχίζει με τα πιο άμεσα, πιο πειστικά ζητήματα των άμεσων καπιταλιστικών επιθέσεων και χτίζει μια γέφυρα στην επαναστατική εξάλειψη της ρίζας όλων αυτών των δεινών, της κυριαρχίας της τάξης των καπιταλιστών.

Ένα τέτοιο επαναστατικό πρόγραμμα το λέμε μεταβατικό πρόγραμμα. Συμπεριλαμβάνει μια σειρά από αιτήματα, δίνοντας απαντήσεις στις επιτακτικές επιθέσεις της κυρίαρχης τάξης. Αναγνωρίζουμε την αξία των μεταρρυθμίσεων, ακόμα και η απλή απόκρουση μια επαπειλούμενης χειροτέρευσης δεν είναι με κανένα τρόπο μικρό κέρδος. Αντίθετα, η τάξη που δεν παλεύει να αμυνθεί των κατακτήσεών της δεν θα κατορθώσει ποτέ να κατακτήσει την απελευθέρωσή της.

Όμως δεν είμαστε ονειροπόλοι. Ο καπιταλισμός στην εποχή παρακμής και

σήψης του έχει όλο και λιγότερο την δυνατότητα να προσφέρει ακόμη και μικρές βελτιώσεις. Αντίθετα, οι καπιταλιστές είναι αναγκασμένοι να κάνουν οτιδήποτε για να ξεζουμίσουν τους εργάτες όλο και περισσότερο και να εκμεταλλεύονται όλο και πιο πολύ τους καταπιεσμένους λαούς, στην προσπάθειά τους να ανακόψουν την πτώση των ποσοστών κέρδους τους. Ακριβώς εξαιτίας αυτού, οι Μπολσεβίκοι –Κομμουνιστές συνδυάζουν τους τρέχοντες καθημερινούς αγώνες με το ζήτημα της εξουσίας, που αφορά το ποια τάξη έχει τον έλεγχο της οικονομίας και του κράτους.

Επομένως, ένα πρόγραμμα που περιορίζεται στον αγώνα για μεταρρυθμίσεις είναι πέρα για πέρα κοντόφθαλμο και οδηγεί την εργατική τάξη σε φρούδες ελπίδες ότι θα μπορούσε να κερδίσει μια ασφαλή ύπαρξη μέσα στον καπιταλισμό. Όμως στην πραγματικότητα ισχύει το αντίθετο: όσο υπάρχει το καπιταλιστικό σύστημα που είναι βασισμένο στο κέρδος, η εργατική τάξη δεν μπορεί να πετύχει μεταρρυθμίσεις σε βάθος χρόνου, ούτε καν να υπερασπιστεί τις υπάρχουσες κατακτήσεις. Μόνο με την χρήση των πιο αιχμηρών μέσων ταξικής πάλης, μπορούν να επιβληθούν ορισμένες βελτιώσεις αλλά κι αυτές ακόμα, στις συνθήκες σήψης του καπιταλισμού μπορούν να διατηρηθούν στην καλύτερη περίπτωση προσωρινά. Όσο περισσότερο επιβιώνει ο καπιταλισμός, κινδυνεύουν όχι μόνο οι υπάρχουσες κοινωνικές και δημοκρατικές κατακτήσεις, αλλά κι αυτή ακόμα η ύπαρξη της ανθρωπότητας.

Επομένως, ο αμυντικός αγώνας σήμερα ενάντια στις επιθέσεις της κυρίαρχης τάξης πρέπει να ενσωματωθεί σ' ένα πιο μακροπρόθεσμο αγώνα για την σοσιαλιστική επανάσταση. Η σύνδεση αυτών των δύο όμως στο πρόγραμμα δεν πρέπει να είναι ότι ο τελικός στόχος του σοσιαλισμού προστίθεται μηχανικά στο μίνιμουμ πρόγραμμα των καθημερινών αιτημάτων. Ένα τέτοιο σχήμα άνευρου αθροιστικού προγράμματος μίνιμουμ- μάξιμουμ αιτημάτων χαρακτήριζε την σοσιαλδημοκρατία πριν την νεοφιλελεύθερη στροφή της και ακόμη ισχύει για τα σταλινικά (και πρώην σταλινικά) κόμματα σήμερα. Αν όμως δεν υπάρχει σύνδεση, ένα επαναστατικό κόκκινο νήμα μεταξύ του μίνιμουμ προγράμματος και του τελικού σκοπού, τότε ο τελευταίος εκφυλίζεται και απονοηματοδοτείται, καταντώντας προκάλυμμα που συγκαλύπτει το ξεπούλημα τόσο του τελικού σκοπού του σοσιαλισμού όσο και του αγώνα για τα τρέχοντα καθημερινά αιτήματα από την ρεφορμιστική γραφειοκρατία.

Ένα πρόγραμμα έχει ισχύ ως επαναστατικός οδηγός για τον απελευθερωτικό αγώνα του προλεταριάτου μόνο αν δείχνει την μετάβαση από την καθημερινή πάλη στην σοσιαλιστική επανάσταση. Η μέθοδος του μεταβατικού προγράμματος χαρακτηρίζεται από αιτήματα που δεν είναι ανίσχυρες εκκλήσεις στους καπιταλιστές ή την κυβέρνησή τους. Δεν εγείρουμε αιτήματα με την ελπίδα ότι μπορούν να υλοποιηθούν μέσω των κοινοβουλευτικών συνδυασμών ή ακόμη και με τη συμμετοχή σε μια κυβέρνηση του αστικού κράτους. Δεν συνιστούν προτάσεις για βελτίωση ή μεταρρύθμιση

του καπιταλιστικού συστήματος.

Τα συνθήματα του μεταβατικού προγράμματος θα πρέπει να βοηθούν την εργατική τάξη να αναπτύξει και να οργανώσει την μαχητική της δύναμη. Επομένως, ο δρόμος της πάλης για τα αιτήματα δεν είναι η ελπίδα για εύνοια κι αγαθοσύνη των κυρίαρχων αλλά η οργάνωση της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων σε επιτροπές από τα κάτω σε εργοστάσια, γειτονιές, σχολεία και χωριά. Η εργατική τάξη χρειάζεται να αναπτύξει κατ' αυτόν τον τρόπο την μέγιστη μαχητικότητά της. Επομένως, στο πρόγραμμα των Μπολσεβίκων- Κομμουνιστών τονίζεται ότι οι μέθοδοι της ταξικής πάλης έχουν βαρύνουσα σημασία: η εργατική τάξη πρέπει να πολεμά για τα αιτήματά της με μαζικές διαδηλώσεις, απεργίες, γενικές απεργίες, καταλήψεις, ως και με ένοπλες μαζικές δράσεις και εξεγέρσεις. Αυτό συνδέεται με ένα άλλο χαρακτηριστικό των μεταβατικών αιτημάτων. Τα μεταβατικά αιτήματα αμφισβητούν την λογική και την εξουσία του καπιταλισμού. Ενάντια στο συνεχώς αυξανόμενο εργασιακό στρες και στην ταυτόχρονη αύξηση του στρατού των ανέργων, προτάσσουμε το αίτημα για μείωση των ωρών εργασίας και ένταξη όλων των ανέργων σε ένα δημόσιο πρόγραμμα εργασίας. Ενάντια στην ακρίβεια, απαντάμε με επιτροπές ελέγχου των τιμών του εργατικού κινήματος. Ενάντια στον υποτιθέμενο σφιχτό προϋπολογισμό των επιχειρήσεων και το επικείμενο κλείσιμο εταιριών, απαιτούμε την άρση του επιχειρησιακού απορρήτου και τον έλεγχο της παραγωγής από τους εργάτες. Ενάντια στην αυξανόμενη βία και την αυθαιρεσία της αστυνομίας στις γειτονιές ή στις απεργίες και στις διαδηλώσεις, προτείνουμε την δημιουργία ένοπλων εργατικών ομάδων αυτοάμυνας και πολιτοφυλακών. Με λίγα λόγια, το μεταβατικό πρόγραμμα βοηθά στην προώθηση της αυτό-οργάνωσης και αυτό-συνειδητοποίησης της εργατικής τάξης. Ως αποτέλεσμα, το επαναστατικό κόμμα θα μπορεί με καλύτερους όρους να συνδεθεί με τις εμπειρίες των εργατών, να τους μεταφέρει το πρόγραμμα των συνθηκών και των προοπτικών επαναστατικής κατάκτησης της εξουσίας και κατ' αυτόν τον τρόπο, να μεταδώσει στην τάξη την σοσιαλιστική ταξική συνείδηση.

Ωστόσο, αυτό με την σειρά του απαιτεί το επαναστατικό κόμμα να υπερασπίζεται το πρόγραμμα στην ολότητά του ανοιχτά και ξεκάθαρα. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές απορρίπτουν την εναπόθεση ελπίδων στη μυστική επίδραση ως δια μαγείας αυτού ή του άλλου αιτήματος του προγράμματος. Αυτά καθαυτά δεν επαρκούν από μόνα τους, σαν κάποια μαγική φόρμουλα που ξαφνικά αποκαλύπτει το μυστικό, να ανοίξουν τα μάτια στις μάζες γύρω από την αληθινή φύση του καπιταλισμού και τις αναγκαίες συνθήκες για την επαναστατική κατάκτηση της εξουσίας. Όχι, μια τέτοια πολιτική, βασισμένη σε τεχνάσματα και στο κρυφτούλι, την παραχωρούμε ευχαρίστως στους παραχαράκτες του Μαρξισμού διαφόρων αποχρώσεων. Η ρήση των Μαρξ και Ένγκελς στο τέλος του *Κομμουνιστικού Μανιφέστου* ότι "Οι κομμουνιστές θεωρούν ανάξιο τους να κρύβουν τις απόψεις και τις προθέσεις

τους” βρίσκει εφαρμογή στην επαναστατική πάλη σήμερα περισσότερο από ποτέ. Η δύναμη και η υπεροχή του επαναστατικού προγράμματος βρίσκεται στην εσωτερική του συνοχή και συνεκτικότητα, στην ολότητα των αιτημάτων του, των τακτικών και των στρατηγικών του και στην ολότητα αυτή το πρόγραμμα οδηγεί την εργατική τάξη στην ένοπλη εξέγερση και την εδραίωση της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Ένα πρόγραμμα δράσης για να σωθεί η ανθρωπότητα από τη δυστυχία του καπιταλισμού

Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υποστηρίζουν το ακόλουθο σχέδιο δράσης ως απάντηση στην κρίση του καπιταλισμού και στην πολιτική των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Προτείνουν αυτό το πρόγραμμα για τον κοινό αγώνα εργατών και καταπιεσμένων. Απευθύνουν κάλεσμα σε όλες τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος και τους καταπιεσμένους να καλέσουν από κοινού μ’ αυτά τα αιτήματα στο πεδίο της μάχης ενάντια στην κυρίαρχη τάξη.

Διαγράψτε τα χρέη! Απαλλοτριώστε τις τράπεζες και τους κερδοσκόπους!

Μια μικρή μειοψηφία υπερπλουσίων στις ιμπεριαλιστικές χώρες λεηλατούν αδιάκοπα τους ανθρώπους σ’ όλο τον κόσμο μέσω των τραπεζών και των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων που έχουν υπό τον έλεγχό τους. Στην πραγματικότητα, κρατούν σε ομηρία ολόκληρο τον κόσμο. Οι πλούσιες χώρες έχουν ένα εθνικό χρέος που ισούται με ολόκληρο το ετήσιο προϊόν της οικονομίας τους. Συνυπολογίζοντας ολόκληρο το χρέος (από κυβερνήσεις, επιχειρήσεις και νοικοκυριά) στις ιμπεριαλιστικές χώρες, ισοδυναμεί με δυο, τρεις ή ακόμη και τέσσερις φορές την αξία του ετήσιου ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος (ΑΕΠ). Επιπλέον, οι ιμπεριαλιστές καρχαρίες του χρηματιστικού συστήματος και τα τσιράκια τους στις κυβερνήσεις, το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα, αναγκάζουν τον ημιαποικιακό κόσμο (“αναπτυσσόμενες χώρες”) να πληρώνουν κάθε χρόνο στους πιστωτές τους. (κατάσταση του 2007). Η Ελλάδα για παράδειγμα εξαναγκάζεται σε υποταγή από την ΕΕ εξαιτίας του εθνικού της χρέους 340 δις ευρώ, αλλά μέχρι το 2011, έχει ήδη πληρώσει 600 δις ευρώ σε τόκους.

Με άλλα λόγια, αυτοί οι τραπεζίτες και οι κερδοσκόποι του κεφαλαίου επιβαρύνουν υπέροργκα την εργατική τάξη, την αγροτιά, ακόμη και μεγάλα κομμάτια της μεσαίας τάξης καθώς και τους καταπιεσμένους με το βάρος του χρέους στο διπλάσιο ή και στο τριπλάσιο. Εκμεταλλεύονται τις λαϊκές μάζες από την μία με το άμεσο χρέος, με τον τόκο του και τον ανατοκίζόμενο τόκο και από την άλλη, τους αναγκάζουν να πληρώνουν ως φορολογούμενοι για το εθνικό χρέος που διαρκώς αυξάνεται. Και τέλος, οι μάζες είναι

επίσης τα θύματα της πολιτικής εξυπηρέτησης του κυβερνητικού χρέους μέσω της ιδιωτικοποίησης των δημόσιων επιχειρήσεων και της μείωσης των κοινωνικών υπηρεσιών και υπηρεσιών υγείας. Το εργατικό κίνημα πρέπει να απορρίψει όλες τις πολιτικές (της ΑΤΤΑΚ, διαφόρων αριστερών σοσιαλδημοκρατών κα) που δέχονται την λογική της εξόφλησης ενός μέρους του χρέους. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές προτάσσουν τα παρακάτω συνθήματα:

** Καμιά περαιτέρω εξόφληση χρέους και τόκων! Αμεση και πλήρης διαγραφή του συνολικού ιδιωτικού και κυβερνητικού χρέους!*

** Διαγραφή των χρεών όλων των ημιαποικιακών χωρών της Λατινικής Αμερικής, της Ασίας, της Αφρικής και της Ανατολικής Ευρώπης!*

** Απαλλοτρίωση όλων των τραπεζών και των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων! Συνένωση σε μια ενιαία κεντρική κυβέρνηση με εργατικό έλεγχο! Πλήρης ασφάλεια των τραπεζικών καταθέσεων μικρών και μεσαίων καταθετών!*

** Εθνικοποίηση των περιουσιακών στοιχείων που είναι αντικείμενα συναλλαγής στο χρηματιστήριο και κατάργηση του χρηματιστηρίου! Αποζημίωση για μικρούς κατόχους μετοχών! Τσάκισμα του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας!*

Ενάντια στις περικοπές μισθών, την εργασιακή ανασφάλεια και την ανεργία!

Οι καπιταλιστές, όπως πάντα, κάνουν οτιδήποτε για να μετατοπίσουν το βάρος της κρίσης στην εργατική τάξη. Πριν από την κρίση, 177 000 000 άνθρωποι παγκοσμίως ήταν άνεργοι (2007), ο αριθμός αυτός ανήλθε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα στα 210 000 000 ανέργους (2010). Ιδιαίτερα πλήττονται οι νέοι άνθρωποι. Για παράδειγμα, στη Βόρεια Αφρική και τη Μέση Ανατολή περίπου ένας στους τέσσερις νέους επισήμως δεν έχει δουλειά.

Εκείνοι που ακόμη έχουν δουλειά συχνά είναι αναγκασμένοι να εργάζονται σε συνθήκες υψηλής εργασιακής ανασφάλειας και λαμβάνουν πενιχρό μισθό. Περισσότεροι από τους μισούς εργαζόμενους σ' όλο τον κόσμο εργάζονται – σύμφωνα με επίσημες στατιστικές (το πραγματικό ποσοστό είναι πιθανότατα πολύ υψηλότερο) – σε συνθήκες εργασιακής ανασφάλειας. Η εργασιακή ανασφάλεια στις πλούσιες ιμπεριαλιστικές χώρες αφορά περίπου 10% του συνόλου των εργαζομένων, ενώ αυτό το ποσοστό στην Ανατολική Ευρώπη και την πρώην Σοβιετική Ένωση ανέρχεται στο 1/5, στην Λατινική Αμερική στο 1/3, στην Ανατολική και Νοτιανατολική Ασία στο 50-60% και στη Νότια Ασία και την Υποσαχάρια Αφρική ξεπερνά το 75%.

1,2 δισεκατομμύρια εργαζόμενοι, δηλαδή περίπου 40% του παγκόσμιου εργαζόμενου πληθυσμού, είναι οι λεγόμενοι «φτωχοί εργαζόμενοι» (αυτοί που είναι φτωχοί παρόλο που έχουν δουλειά και πρέπει να τα βγάλουν πέρα με ένα εισόδημα μικρότερο από \$ 2 την μέρα για να θρέψουν την οι-

κογένειά τους). Στην Νοτιανατολική Ασία, αυτό ισχύει για περισσότερους από τους μισούς και στη Νότια Ασία και την Υποσαχάρια Αφρική αυτή είναι η πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν περίπου 80% του συνόλου των εργαζομένων.

Δεν εκπλήσσει το γεγονός ότι με φόντο την επίθεση των επιχειρηματιών και της καπιταλιστικής κρίσης, τα κέρδη αυξάνονται εις βάρος των μισθών παντού. Στην Ινδία, για παράδειγμα, το μέρος του εισοδήματος που αναλογεί στους μισθούς μειώθηκε κατά το ήμισυ από τις αρχές της δεκαετίας 1990 μέχρι τα τέλη της δεκαετίας 2000, ενώ το αντίστοιχο μέρος κερδών διπλασιάστηκε. Παρομοίως, η αναλογία των μισθών μειώθηκε δραματικά στην Κίνα.

Μπορούμε να βελτιώσουμε την κατάστασή μας μόνο αν στην καπιταλιστική λογική της υποταγής των μισθών και της δουλειάς μας στο κέρδος αντιπαραθέσουμε την προλεταριακή λογική της ασφάλειας της εργατικής τάξης και ολόκληρης της κοινωνίας. Λέμε: μισθός και ασφάλεια στην εργασία εις βάρος των κερδών. Αντιμέτωποι μ' αυτά τα αιτήματα, οι καπιταλιστές βογκούν και κλαψουρίζουν ότι δεν μπορούν να τα πληρώσουν. Εμείς απαντάμε: Τσεπώνετε όλοι ένα μεγάλο μέρος της αξίας κάθε χρόνο και αφήνετε μόνο ψίχουλα για τους μισθωτούς, τους μικρούς αγρότες και τους φτωχούς των πόλεων, δηλαδή την μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων. Αν δεν θέλετε ή δεν μπορείτε να πληρώσετε, τότε θα σας απαλλοτριώσουμε!

** Όχι σε οποιαδήποτε περικοπή μισθού! Μεγάλες αυξήσεις στους μισθούς και κατώτατος μισθός, που θα καθορίζονται από ανεξάρτητες εργατικές επιτροπές!*

** Πολεμήστε ενάντια στην ανασφαλή εργασία! Μετατροπή των ανεπίσημων, χωρίς προστασία, προσωρινών συμβάσεων σε μόνιμες συμβάσεις, με ευθυγράμμιση των εργασιακών παροχών προστασίας και των μισθών. Η τήρησή τους θα πρέπει να ρυθμίζεται από συλλογικές συμβάσεις και να ελέγχεται από συνδικάτα και αντιπροσώπους των εργαζομένων!*

** Πολεμήστε ενάντια σ' όλες τις απολύσεις και τα λουκέτα σε εργοστάσια! Απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση όλων των επιχειρήσεων που δεν πληρώνουν πλήρως τους μισθούς, που απειλούν με απολύσεις, που δεν πληρώνουν πλήρως τις εισφορές ή απειλούν με λουκέτο ή μετεγκατάσταση της εταιρίας! Σε τέτοιες περιπτώσεις: οι επιχειρηματίες πρέπει να αναγκαστούν να πληρώσουν από την ιδιωτική τους περιουσία! Συνέχιση της λειτουργίας αυτών των εταιριών ως δημόσιων υπό την διοίκηση των εργαζομένων!*

** Μειώστε τις ώρες εργασίας τώρα! Υποστηρίζουμε οποιαδήποτε μείωση των ωρών εργασίας. Ο στόχος πρέπει να είναι ο καταμερισμός της εργασίας σε όλους. Αυτό σημαίνει ότι όλοι θα πρέπει να έχουν δουλειά και να εργάζονται λιγότερες ώρες με αμετάβλητο μισθό!*

Πολεμήστε τον πληθωρισμό! Προσαρμογή των μισθών στον πληθωρισμό! Επιτροπές ελέγχου των τιμών!

Ακόμη κι αν πετύχουμε μια μικρή αύξηση μισθού, αυτό αναιρείται κυρίως λόγω της ανόδου των τιμών (πληθωρισμός). Σε αυτή την περίπτωση, η κερδοσκοπία του μονοπωλιακού κεφαλαίου στις χρηματοοικονομικές αγορές παίζει μεγάλο ρόλο. Ειδικά την τελευταία δεκαετία, οι τιμές των τροφίμων ανέβηκαν δραματικά. Το 2003 ένας τόνος ρύζι κόστιζε 600 αμερικάνικα δολάρια αλλά το 2008 είχε ανέβει ήδη στα 1.800 δολάρια. Το δεύτερο εξάμηνο του 2010 μόνο, η τιμή των σιτηρών αυξήθηκε κατά 32%. Η διατροφή μας και η υγεία μας έχουν γίνει ρουλέτα στην οποία παίζουν οι κερδοσκόποι των χρηματαγορών!

Κι εδώ, επίσης, πρέπει κανείς να αντιτάξει στην λογική της ελεύθερης αγοράς τα συμφέροντα των εργατών και των καταναλωτών. Επομένως, οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές προτείνουν στις οργανώσεις του εργατικού κινήματος να παλέψουν για τα παρακάτω αιτήματα:

** Πολεμήστε τον πληθωρισμό! Αυτόματη προσαρμογή των μισθών και όλων των επιδομάτων πρόνοιας και των συντάξεων στις αυξήσεις των τιμών!*

** Έλεγχος των τιμών μέσω επιτροπής εποπτείας των τιμών, που θα εκλέγεται από τους εργάτες, τις νοικοκυρές και τους άντρες που επιφορτίζονται με την φροντίδα του νοικοκυριού καθώς και τους καταναλωτές! Η βάση θα πρέπει να είναι δείκτες κόστους ζωής, που θα καθορίζονται από αντιπροσώπους της εργατικής τάξης, των αγροτών και των μικρεμπόρων.*

** Εθνικοποίηση περιουσιακών στοιχείων στις συναλλαγές στα χρηματιστήρια και κατάργηση των χρηματιστηρίων!*

Προάσπιση των δημόσιων υπηρεσιών! Πολεμήστε την ιδιωτικοποίηση!

Εδώ και πολλά χρόνια, όλες οι αστικές κυβερνήσεις (συμπεριλαμβανομένων των σοσιαλδημοκρατών και των σταλινικών) ακολούθησαν πολιτικές περικοπών και ιδιωτικοποιήσεων των δημόσιων υπηρεσιών. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την φτωχοποίηση και τον αποκλεισμό όλο και μεγαλύτερων μεριδίων του πληθυσμού από το σύστημα πρόνοιας, υγείας και συντάξεων. Ποιες είναι οι αιτίες αυτής της πολιτικής; Η κυρίαρχη τάξη πρέπει να επιβάλει δραστικές περικοπές στις δημόσιες υπηρεσίες προκειμένου να μειώσει τους φόρους για τους πλούσιους, να ανοίξει νέα πεδία κερδοφορίας, για να πληρώσει την οικονομική διάσωση του μονοπωλιακού κεφαλαίου και για να χρηματοδοτήσει τον παραφουσκωμένο κρατικό μηχανισμό και τους πολέμους της.

Κι εδώ, πρέπει κανείς να αντιτάξει στην λογική του κέρδους την προλεταριακή λογική της ασφάλειας και του μέλλοντος των εργατών και των καταπιεσμένων. Αλλά για να τα διασφαλίσουμε και να επεκτείνουμε τις

κατακτήσεις μας, πρέπει να πάρουμε τον έλεγχο της οικονομίας από τους καπιταλιστές και να αναλάβουμε εμείς οι ίδιοι.

* Υπερασπιστείτε τις δημόσιες υπηρεσίες! Κάτω τα χέρια από τα συστήματα πρόνοιας και υγείας! Όλες οι απαραίτητες υπηρεσίες, όπως το νερό ο ηλεκτρισμός, η περίθαλψη, η παιδεία κλπ πρέπει να είναι δημόσιο κτήμα και να ελέγχονται από τους εργατές και τους χρήστες! Ελεύθερη και δωρεάν πρόσβαση στις βασικές υπηρεσίες για όλους!

* Οι συντάξεις δεν παίζονται στην ρουλέτα των χρηματοοικονομικών αγορών! Το συνταξιοδοτικό σύστημα πρέπει να είναι πλήρως δημόσια ιδιοκτησία- εθνικοποίηση των ιδιωτικών συνταξιοδοτικών ταμείων με πλήρη εξασφάλιση των χρημάτων που έχει πληρώσει ο λαός! Συγχώνευση όλων των συνταξιοδοτικών ταμείων σε ένα ενιαίο, κρατικά διοικούμενο σύστημα συντάξεων! Αύξηση των συντάξεων και μείωση της συντάξιμης ηλικίας σε όριο στο οποίο συμφωνούν το εργατικό κίνημα και οι σύλλογοι συνταξιούχων!

* Ειδική πρόβλεψη συνταξιοδότησης για εργατές βαρέων ή επικίνδυνων επαγγελματών.

* Μεγάλη αύξηση στην κατώτατη σύνταξη και δικαίωμα σ' αυτή όλων όσων ζουν στην χώρα. Αύξηση στις συνταξιοδοτικές πληρωμές για τις γυναίκες και τους μετανάστες ώστε να εξομοιωθούν με τα επίπεδα πληρωμών που ισχύουν για τους άντρες και τους ντόπιους. Να προσμετράται πλήρως ο χρόνος άδειας μητρότητας και αναρρωτικών αδειών των μελών της οικογένειας ως συντάξιμος χρόνος εργασίας!

* Καμιά ιδιωτικοποίηση της δημόσιας περιουσίας- ούτε σε εγχώριους ούτε σε ξένους καπιταλιστές!

* Εθνικοποίηση όλων των ΜΜΕ υπό τον έλεγχο των εργαζομένων, του εργατικού κινήματος και των καταναλωτών! Δημοκρατική συμμετοχή όλων των τμημάτων της κοινωνίας στα ΜΜΕ!

* Επανεθνικοποίηση εταιριών που ιδιωτικοποιήθηκαν ή έκαναν *outsourcing* με εργατικό έλεγχο χωρίς αποζημίωση!

Τέλος στο “επιχειρησιακό απόρρητο”! Εργατικός έλεγχος! Δημόσιο πρόγραμμα εργασίας!

Ενώ οι επιχειρήσεις και η κυβέρνηση γνωρίζουν πάντα επακριβώς το επίπεδο μισθού του κάθε εργαζόμενου, η συνολική χρηματοοικονομική διαχείριση και τα πραγματικά κέρδη των επιχειρήσεων παραμένουν αδιαφανή για το κοινό. Αυτό ανοίγει την πόρτα για απάτες και παραποιήσεις εις βάρος των εργαζομένων. Επιπλέον, με πρόσχημα το επιχειρησιακό απόρρητο, ανθίζει η διαφθορά, συμπεριλαμβανομένης της εκτεταμένης δωροδοκίας δημόσιων υπαλλήλων. Ζητάμε την κατάργηση του “επιχειρησιακού απόρρητου”, γιατί δεν πρέπει να μας αποκρύπτεται αυτό που συμβαίνει στο προϊόν της εργασίας μας .

Ειδικά σε περιόδους κρίσης, οι επιχειρήσεις προσπαθούν να αυξήσουν τα

κέρδη τους σφίγγοντας κι άλλο την θηλιά του εργασιακού στρες, αυξάνοντας τις απλήρωτες υπερωρίες κλπ. Δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις κατάφεραν να αυξήσουν την παραγωγικότητα της εργασίας τις τελευταίες δεκαετίες. Ο αγώνας μας πρέπει να έχει στόχο να αλλάξουμε το σύστημα ώστε να μην είμαστε σκλάβοι και να μπορούμε να ασκήσουμε βέτο στις αυθαιρέτες αποφάσεις των αφεντικών. Πολεμάμε κατά της τυραννίας των αφεντικών στις επιχειρήσεις, αγωνιζόμαστε για εργατικό έλεγχο. Ωστόσο, απορρίπτουμε κάθε μορφή “συνδιοίκησης”, “συνεργασίας των κοινωνικών εταίρων”, κλπ., απορρίπτουμε δηλαδή την συμμετοχή εργατικών αντιπροσώπων στην διοίκηση, καθώς έτσι οι εργατικοί αντιπρόσωποι ξεπέφτουν σε λακέδες των καπιταλιστών.

Σ’ όλες τις χώρες υπάρχει τρομερή ανάγκη να βελτιωθεί η οικονομική βάση και υποδομή. Στην Αφρική, εκατομμύρια άνθρωποι λιμοκτονούν εξαιτίας της έλλειψης προμηθειών που καλύπτουν βασικές ανάγκες. Στο Πακιστάν, γίνονται συστηματικά διακοπές στην παροχή ρεύματος. Στις ΗΠΑ, την πλουσιότερη χώρα στη γη, 26% των γεφυρών είναι σε κακή κατάσταση ενώ πάνω από 4.000 φράγματα στην Αμερική έχουν σοβαρά προβλήματα ασφαλείας. Σ’ όλο τον κόσμο, απαιτούνται τεράστιες επενδύσεις στην προστασία του περιβάλλοντος ώστε να αποτραπεί η κλιματική αλλαγή. Ταυτόχρονα, εκατομμύρια άνθρωποι απολύονται και οι εργασιακές τους δεξιότητες παραμένουν αναξιοποίητες. Όλ’ αυτά για άλλη μια φορά δείχνουν πόσο γελοία είναι μια οικονομία που βασίζεται στο κέρδος. Σ’ αυτό το φόντο, είναι κεντρικής σημασίας το σύνθημα για ένα δημόσιο πρόγραμμα εργασίας υπό τον έλεγχο της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων τα έξοδα του οποίου θα πληρώνονται από τα κέρδη των πλουσίων. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τις φτωχότερες χώρες όπου η οικονομία χαρακτηρίζεται σε μεγάλο βαθμό από μικρές, οικονομικά αδύναμες επιχειρήσεις και όπου, κατ’ επέκταση, η μαχητική δύναμη των εργατών είναι περιορισμένη.

** Ανοίξτε τα βιβλία –λογιστικά βιβλία, τραπεζικοί λογαριασμοί, επιστροφές φόρων κλπ! Επιθεώρηση από λογιστές που χαίρουν της εμπιστοσύνης των εργατών!*

** Εργατικές επιτροπές έρευνας, διεξοδικός εντοπισμός διαφθοράς μεταξύ εταιριών καθώς και μεταξύ εταιριών και κυβερνητικών φορέων!*

Έλεγχος και δικαίωμα βέτο των εργατών σ’ όλες τις αποφάσεις της διοίκησης! Καμιά συμμετοχή των εργατικών αντιπροσώπων σε διοικητικές θέσεις!

** Δημόσιο πρόγραμμα εργασίας με στόχους την βελτίωση των υποδομών (παροχή ενέργειας, δημόσιες συγκοινωνίες, εκπαίδευση και φροντίδα παιδιών κλπ), την ανάληψη δράσης ενάντια στην κλιματική αλλαγή κλπ.*

** Το πρόγραμμα αυτό δεν πρέπει να υπόκειται στον κρατικό έλεγχο των γραφειοκρατών, αλλά πρέπει να σχεδιάζεται και να ελέγχεται από τους εργάτες και τους καταπιεσμένους και να πληρώνεται από τα κέρδη και τα περιουσιακά στοιχεία των υπερπλουσίων.*

Καμιά διαίρεση – Ενωμένος αγώνας, ανεξάρτητα από εθνικότητα και τόπο!

Στον κόσμο της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, οι πολυεθνικές εταιρίες παίζουν τεράστιο ρόλο. Ελέγχουν πάνω από τη μισή παραγωγή. Δεν είναι μόνο το εμπόριο αγαθών που αυξάνεται δραματικά αλλά και η εμφάνιση παγκόσμιων αλυσίδων παραγωγής. Έτσι, 80% για παράδειγμα του συνόλου των βιομηχανικών εισαγωγών των ΗΠΑ είναι ενδιάμεσα αγαθά. Η διοίκηση των πολυεθνικών εταιριών συχνά προσπαθεί να κάνει τους εργατές σε διάφορα μέρη να ανταγωνίζονται μεταξύ τους. Αυτό πρέπει να απαντηθεί με κοινό αγώνα και κοινό σχέδιο ώστε να υπερασπιστούμε όλες τις δουλειές και με τους ίδιους μισθούς. Σκοπός μας δεν είναι η καταστροφή των πολυεθνικών εταιριών στα όρια του έθνους- κράτους, γι' αυτό το σύνθημα της εθνικοποίησης έχει περιορισμένη μόνο σημασία . Ο στόχος αντίθετα θα πρέπει να είναι να αναλάβουν αυτά τα εργοστάσια οι εργάτες, ώστε να μπορούν να συνεχίσουν την παραγωγή στο πλαίσιο ενός διεθνούς οικονομικού σχεδίου. Ταυτόχρονα, αυξάνεται δραματικά η μετανάστευση και η αναλογία των μεταναστών μεταξύ των εργατών. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα οι καπιταλιστές να κάνουν τα πάντα ώστε να διαιρέσουν τους εργάτες βάσει της διαφορετικής τους εθνικής προέλευσης και να στρέψουν τους μεν εναντίον των δε. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που έχει στενούς δεσμούς με τους καπιταλιστές και συνήθως αντιπροσωπεύει μόνο τα συμφέροντα των πιο προνομιούχων εργατών, συμβάλλει συχνά σ' αυτό, όπως και διάφορες κεντρίστικες ομάδες που σύρονται από την γραφειοκρατία. Ένα περίφημο παράδειγμα είναι η σοβινιστική απεργία στην Βρετανία την άνοιξη του 2009 με το σύνθημα “Βρετανικές δουλειές για τους Βρετανούς εργάτες ” (που υποστηρίχτηκε από τις CWI, IMT, κα!).

Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υποστηρίζουν ότι οι εργάτες πέρα από σύνορα και εθνικές διαφορές δεν στρέφονται ο ένας εναντίον του άλλου, αλλά μάχονται για ίσα δικαιώματα, ίση πρόσβαση στην εργασία και παλεύουν για κοινό έλεγχο στις επιχειρήσεις.

** Καμιά διαίρεση– κοινός αγώνας των εργατών στις πολυεθνικές εταιρίες που δουλεύουν σε διαφορετικές τοποθεσίες! Κοινή, διεθνική συλλογική διαπραγμάτευση των συνδικάτων στις πολυεθνικές εταιρίες! Ίση αμοιβή για ίση εργασία σε πολυεθνικές εταιρίες– εξομοίωση του μισθού προς τα ανώτερα επίπεδα! Κοινές εργατικές οργανώσεις στις πολυεθνικές εταιρίες! Κοινός εργατικός έλεγχος στην εταιρία!*

** Όχι στο outsourcing και την μετεγκατάσταση του εργοστασίου χωρίς την συγκατάθεση των εργατών! Καμιά διαμάχη μεταξύ μισθωτών εργατών διαφορετικών εθνικοτήτων για την ίδια δουλειά: ίση αμοιβή και καταμερισμός εργασίας στα χέρια μας! Πλήρης ευθυγράμμιση των συλλογικών συμφωνιών και των δικαιωμάτων εργασίας για εργαζόμενους υπεργολάβων στα επίπεδα των αντίστοιχων εργαζόμενων στον γενικό ανάδοχο!*

** Κοινός αγώνας των συνδικάτων πέρα από εθνικά σύνορα για βελτίωση των εργασιακών και βιοτικών συνθηκών!*

Όχι άλλες φοροαπαλλαγές για τους πλούσιους! Απαλλοτριώστε τους μεγιστάνες του πλούτου!

Ενώ η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού γίνεται όλο και φτωχότερη καθώς επωμίζεται όλο και μεγαλύτερο μερίδιο φόρων, οι πλούσιοι και οι μεγιστάνες του πλούτου συσσωρεύουν όλο και περισσότερο πλούτο και χλιδή. Αυτές οι οικογένειες, που συνδέονται με τον κρατικό μηχανισμό με πολλαπλά κανάλια διαφθοράς, καθορίζουν άμεσα ή έμμεσα τις υποθέσεις των χωρών. Είτε πρόκειται για τους Ρότσιλντ, τους Ροκφέλερ, τους Μέροντοχ, τους Μπερλουσκόνι ή τις βασιλικές οικογένειες των χωρών του Κόλπου, όλοι είναι παράσιτα που απομυζούν την ευημερία που παράγουν οι εργάτες. Μια χούφτα των πλουσιότερων μεταξύ των υπερπλουσίων -147 δισεκατομμυριούχοι- κατέχουν πάνω από το συνολικό εισόδημα της μισής ανθρωπότητας. Αν κατασχέσει κανείς τα περιουσιακά τους στοιχεία, θα μπορούσε να σβήσει με μιας το πρόβλημα της πείνας στον κόσμο.

** Κατάργηση όλων των έμμεσων φόρων, όπως ο ΦΠΑ!*

** Δραστική μείωση στους φόρους επί των μισθών! Δραστική αύξηση στους φόρους επί των κερδών και της κερδοσκοπίας! Να εξαλειφτούν τα «παράθυράκια» φοροαπαλλαγής των επιχειρήσεων! Αμεση ανάκτηση σημαντικών φορολογικών χρεών των εταιριών!*

** Δήμευση της περιουσίας των ισχυρών οικογενειών με επιρροή και αξιοποίηση της στο πλαίσιο ενός εθνικού οικονομικού σχεδίου! Απαλλοτρίωση των υπερπλουσίων!*

** Εθνικοποίηση των τραπεζών, των μεγάλων εταιριών, του εμπορίου χοντρικής, των συγκοινωνιών, των κλάδων κοινωνικών παροχών, υγείας, εκπαίδευσης και επικοινωνιών, χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο!*

** Στοπ στη φοροδιαφυγή των καπιταλιστών που μετακινούν τον πλούτο τους σε άλλες χώρες! Πλήρης απαλλοτρίωση όλων των εταιριών που σχετίζονται με εταιρίες μαϊμού! Να καταργηθούν όλες οι δυνατότητες που έχουν οι πολυεθνικές εταιρίες να μεταφέρουν τα κέρδη και τις ζημιές τους διαμέσου των εταιριών του επιχειρηματικού ομίλου στις διάφορες χώρες με σκοπό φοροελαφρύνσεις!*

** Δήμευση του κεφαλαίου στους λεγόμενους φορολογικούς παραδείσους! Να χρησιμοποιηθεί για την καταπολέμηση της περιβαλλοντικής υποβάθμισης, της πείνας και της φτώχειας στις ημιαποικιακές χώρες!*

Ενάντια στις επιθέσεις στην παιδεία! Εκπαίδευση για όλους κάτω από τον έλεγχο της εργατικής τάξης και της νεολαίας!

Σε πολλές χώρες, η τάξη των καπιταλιστών (με την συνδρομή της σοσιαλδημοκρατίας) προωθεί πολιτικές ιδιωτικοποίησης και αύξησης του κόστους της εκπαίδευσης. Οι εταιρίες αποκτούν όλο και μεγαλύτερη επιρροή στα σχολεία και στα πανεπιστήμια. Η πρόσβαση στην παιδεία γίνεται όλο και πιο ακριβή και το στρες στο εκπαιδευτικό σύστημα συνεχώς αυξάνεται.

Σε πολλές άλλες χώρες, μεγάλα τμήματα του πληθυσμού αποκλείονται από την εκπαίδευση. Ως αποτέλεσμα, ο αναλφαβητισμός εξακολουθεί να είναι ευρύτατα διαδεδομένος. Σε μεγάλες χώρες όπως η Ινδία, το Πακιστάν ή το Μπανγκλαντές, για παράδειγμα, για 40-50% των ανθρώπων ηλικίας άνω των 15 είναι αδύνατον να μάθουν να διαβάζουν και να γράφουν. Σε πολλές Αφρικανικές χώρες το ποσοστό αυτό είναι ακόμη πιο υψηλό.

Η εκπαίδευση στην αστική κοινωνία εξυπηρετεί πρωταρχικά την δημιουργία εργατικού δυναμικού με προσόντα, έτοιμου να τεθεί στην υπηρεσία των διαταγών των καπιταλιστών. Επομένως, το εκπαιδευτικό σύστημα δεν μεταδίδει στους νέους μόνο γνώση αλλά τους χειραγωγεί ιδεολογικά και τους κάνει πλύση εγκεφάλου στο πνεύμα της δουλικής υποταγής στα αφεντικά. Περισσότερο από ποτέ, το σχολείο είναι εργοστάσιο κατεργασίας της νεολαίας.

Όπως και ο καπιταλιστικός κρατικός μηχανισμός αυτός καθαυτός, έτσι και το εκπαιδευτικό σύστημα, που είναι μέρος του, πρέπει να τσακιστεί. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές επομένως επιδιώκουν μια εκ θεμελίων επανάσταση στο εκπαιδευτικό σύστημα για να χτίσουν ένα *Ενιαίο Σχολείο Εργασίας*, στο οποίο συνδυάζονται η εργασία και η εκπαίδευση, η θεωρία και η πράξη και στο οποίο η κοινωνία και ιδιαίτερα οι εκπαιδευτικοί και οι μαθητές συμμετέχουν ενεργά στις αποφάσεις. Όμως αυτό θα είναι εφικτό μόνο στην σοσιαλιστική κοινωνία.

Όσο η εργατική τάξη και οι καταπιεσμένοι είναι αναγκασμένοι να ζουν στις συνθήκες που τους επιβάλλει το σύστημα βασισμένο στο κέρδος, απαιτούμε την καλύτερη δυνατή πρόσβαση στην εκπαίδευση για μορφωμένους εργάτες μαχητές της ταξικής πάλης με προσόντα και την ενίσχυση των θεσμών εναλλακτικής εξουσίας. Επομένως, είναι πολύ σημαντικός ο αγώνας για αυτοκυβέρνηση και έλεγχο των σχολείων από τους εκπαιδευόμενους σε συνεργασία με τους εκπαιδευτικούς. Πολεμάμε ενάντια στο γραφειοκρατικό κρατικό έλεγχο από τα πάνω και την αυταρχική κυριαρχία των διευθυντών και των εκπαιδευτικών πάνω στους εκπαιδευόμενους. Ταυτόχρονα είναι καθήκον του εργατικού κινήματος να οικοδομήσει, στο βαθμό που είναι δυνατόν, ένα προλεταριακό εκπαιδευτικό σύστημα προκειμένου να βοηθήσει τις καταπιεζόμενες τάξεις να λάβουν εκπαίδευση συνδυασμένη με την διαμόρφωση της προλεταριακής αλληλεγγύης και τα διδάγματα της ταξικής πάλης.

- * *Ενιαία και υποχρεωτική εκπαίδευση για όλους με 12 σχολικές βαθμίδες!*
- * *Επαγγελματική εκπαίδευση (μαθητεία ή εκπαίδευση δεύτερης ευκαιρίας) στην δημόσια εκπαίδευση, σε συνεργασία με κρατικές επιχειρήσεις και υπό τον έλεγχο των συνδικάτων και των μαθητών!*
- * *Δωρεάν πρόσβαση στα σχολεία και στα πανεπιστήμια για όλους! Καμιά χρέωση ή πίστωση, κανένας περιορισμός πρόσβασης στο εκπαιδευτικό σύστημα! Προπαρασκευαστικά μαθήματα για να παρακολουθήσουν πανεπιστήμιο οι εργάτες κατά τις ώρες εργασίας, τα έξοδα των οποίων θα πληρώνονται από το κράτος! Κατάργηση των απαιτήσεων (απαιτούμενων εξετάσεων ή δικαιολογητικών ή άλλων προαπαιτούμενων όρων) για την εισαγωγή και την τελική αποφοίτηση από τα πανεπιστήμια, που κάνουν ακόμη δυσκολότερη την πρόσβαση στο πανεπιστήμιο για τους εργάτες, τους μαθητευόμενους και τους μετανάστες!*
- * *Κρατική χρηματοδότηση των εξόδων σπουδών και διαβίωσης των μαθητών! Ενάντια στις περικοπές στην εκπαίδευση! Δραστική αύξηση των εκπαιδευτικών και επέκταση των δημόσιων σχολείων για να βελτιωθεί η ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης!*
- * *Όχι στα ιδιωτικά και θρησκευτικά σχολεία και πανεπιστήμια! Όχι σε μαθήματα θρησκευτικών ή ηθικής στα σχολεία! Ενιαίο, δημόσιο, κοσμικό εκπαιδευτικό σύστημα!*
- * *Όχι στην ψευδοσυμμετοχή στους εκπαιδευτικούς θεσμούς- να χτιστούν μια μαχητική ένωση μαθητών και αντίστοιχα μια ένωση σπουδαστών πανεπιστημίου! Όχι στις παρεμβάσεις και στην κυριαρχία των καπιταλιστών ή των κρατικών γραφειοκρατών- έλεγχος των σχολείων από κοινού από τους μαθητές, τους γονείς και τους εκπαιδευτικούς και των πανεπιστημίων από τους σπουδαστές, τους καθηγητές και τους αντιπροσώπους των εργατικών οργανώσεων!*
- * *Εκλογή και δυνατότητα ανάκλησης των εκπαιδευτικών από τους μαθητές και τους γονείς! Κατάργηση της θέσης του σχολικού διευθυντή!*
- * *Επεξεργασία της σχολικής ύλης από κοινού από δημοκρατικά εκλεγμένους αντιπροσώπους μαθητών και αντιπροσώπους του εργατικού κινήματος με ίσα δικαιώματα. Ενιαίες εκπαιδευτικές ώρες ανά βδομάδα ίσα καταναεμμένες ανά σχολική χρονιά, με ανώτατο όριο τις 35 ώρες την βδομάδα για όλους τους μαθητές χωρίς επιπρόσθετη δουλειά στο σπίτι. Δικαίωμα στην πολιτική δραστηριότητα στα σχολεία !*
- * *Ενιαίο Σχολείο Εργασίας για όλους ως την ηλικία των 18, στο οποίο θα συνδυάζονται και θα συνδέονται η εκπαίδευση και η εργασία, η θεωρία και η πράξη!*
- * *Η έρευνα και η επιστήμη θα πρέπει να οργανώνονται σύμφωνα με ένα σχέδιο βασισμένο στις ανάγκες της κοινωνίας και όχι στο κέρδος- με έλεγχο του εργατικού κινήματος και σε συνεργασία με τους εργαζόμενους αυτών των ιδρυμάτων! Κατάργηση του συστήματος κατοχύρωσης πατέντας!*

Επαναστατικός αγώνας για δημοκρατία

Ο αγώνας για περισσότερη δημοκρατία καταλαμβάνει κεντρική θέση στην ταξική πάλη σε πολλές χώρες. Η ολοένα αυξανόμενη εξουσία της αστυνομίας και του στρατού ενάντια στον ίδιο το λαό εύλογα προκαλεί οργή και αντίσταση. Η επανάσταση ενάντια στη δικτατορία στη Βόρεια Αφρική και τη Μέση Ανατολή, ενάντια στο στρατιωτικό καθεστώς στην Ταϊλάνδη καθώς επίσης και η εξέγερση του Αυγούστου στη Βρετανία και το κίνημα κατάληψης των πλατειών το 2011 δείχνουν πόσο μεγάλος είναι αφενός ο θυμός για την παντοδυναμία του αστικού κράτους και αφετέρου η επιθυμία για κοινωνική συμμετοχή.

Όμως ο αγώνας για δημοκρατία πρέπει να γίνει μ' όλες τις συνέπειες. Δεν θέλουμε μια δημοκρατία όπου οι μάζες πετάνε ένα χαρτί στην κάλπη κάθε λίγα χρόνια και όπου οι ιδιοκτήτες των τραπεζών και των επιχειρήσεων δωροδοκούν τον κρατικό μηχανισμό από πάνω ως κάτω και κατ' αυτόν τον τρόπο ελέγχουν την "δημοκρατία". Πολεμάμε για επαναστατικά δημοκρατικά αιτήματα και τα συνδέουμε με το ζήτημα της ιδιοκτησίας και του ελέγχου της οικονομίας.

Ειδικότερα, όπου αυταρχικά καθεστώτα ή ο στρατός ποδοπατούν απροκάλυπτα τα δημοκρατικά δικαιώματα, ξεπηδούν μαζικά κινήματα και μάχονται για τα δικαιώματά τους με αποφασιστικότητα. Τα άλλα κράτη, ακόμη και οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις προσπαθούν να εκμεταλλευτούν αυτές τις εγχώριες κρίσεις και ευχαρίστως επιδιώκουν να επεκτείνουν την επιρροή τους. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υποστηρίζουν κάθε πραγματικό κίνημα των λαϊκών μαζών ενάντια στην καταστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Απορρίπτουμε κάθε επίδραση αντιδραστικών δυνάμεων και υπερασπιζόμαστε την εθνική κυριαρχία των ημιαποικιακών χωρών ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι επαναστάτες αποκηρύσσουν την υποστήριξη του επαναστατικού- δημοκρατικού κινήματος. Στην πραγματικότητα, η ιμπεριαλιστική παρέμβαση δεν βοηθάει τον επαναστατικό- δημοκρατικό αγώνα αλλά απειλεί να τον υπονομεύσει. Γι' αυτό το λόγο, έχουμε υποστηρίξει προοδευτικούς απελευθερωτικούς αγώνες των μαζών ενάντια σε δικτατορίες αλλά ταυτόχρονα, απορρίψαμε κατηγορηματικά ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις (Πχ, ο αγώνας των Βοσνίων το 1992-95, οι Αλβανοί του Κοσόβου το 1999, η εξέγερση ενάντια στη δικτατορία του Καντάφι στη Λιβύη το 2011). Μόνο όταν η ιμπεριαλιστική επέμβαση γίνεται το κυρίαρχο χαρακτηριστικό της πολιτικής κατάστασης, οι επαναστάτες θα πρέπει να υποτάσσουν το δημοκρατικό αγώνα στον πόλεμο ενάντια σ' αυτή την επέμβαση.

Αντίστοιχα, αυτό ισχύει στα υπάρχοντα εκφυλισμένα εργατικά κράτη, όπως η Κούβα ή η Βόρεια Κορέα. Υποστηρίζουμε πραγματικά μαζικά κινήματα ενάντια στην κυρίαρχη γραφειοκρατία (όπως αυτά που αναπτύχθηκαν στην Ανατολική Ευρώπη, την Κίνα και την ΕΣΣΔ, κατά την περίοδο

1989-91) και τασσόμαστε υπέρ της πολιτικής επανάστασης. Ωστόσο, υπερασπιζόμαστε τις κατακτήσεις των εργατικών κρατών (σχεδιασμός, κρατική ιδιοκτησία, μονοπώλιο στο εξωτερικό εμπόριο κλπ.) ενάντια σε κάθε απόπειρα εισαγωγής του καπιταλισμού.

Όπου τίθενται βασικά ζητήματα πολιτικής κυριαρχίας και οι μάζες δεν έχουν ακόμα επίγνωση της υπεροχής της προλεταριακής συμβουλευτικής δημοκρατίας, μπορεί σε ορισμένες φάσεις να είναι σημαντικό το σύνθημα για μια επαναστατική Συντακτική Συνέλευση. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υποστηρίζουν ότι οι αντιπρόσωποι θα πρέπει να ελέγχονται και να είναι ανακλητοί από το λαό. Κατ' αυτόν τον τρόπο, μια τέτοια Συντακτική Συνέλευση δεν μπορεί εύκολα να γίνει εργαλείο της κυρίαρχης τάξης, δεν θα πρέπει να συγκαλείται από μια αστική κυβέρνηση αλλά από μια επαναστατική κυβέρνηση εργατικών και αγροτικών συμβουλίων.

* Κάτω οι μοναρχίες και οι δικτατορίες! Εξάλειψη Βοναπαρτίστικων θεσμών όπως το Στρατιωτικό Συμβούλιο ή το Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας, το σύστημα άσκησης νομοθετικής εξουσίας με δύο βουλές (Γερουσία/ Άνω Βουλή και Κάτω Βουλή των αντιπροσώπων), ο θεσμός της Προεδρίας κλπ.

* Στον αγώνα ενάντια στις δικτατορίες καθώς και ενάντια στις διεφθαρμένες "δημοκρατίες" υποστηρίζουμε τη ριζοσπαστική εκκαθάριση του κρατικού μηχανισμού! Πλήρης έλεγχος όλων των κρατικών αξιωματούχων και των ενεργειών τους- ειδικά της αστυνομίας, του στρατού, των μυστικών υπηρεσιών, της διοίκησης, της δικαστικής εξουσίας, επιχειρησιακών διευθυντών κλπ. – υπό τον έλεγχο συμβουλίων!

* Υπεράσπιση του δικαιώματος στην απεργία, της ελευθερίας λόγου και συνάθροισης, της ελευθερίας πολιτικής και συνδικαλιστικής οργάνωσης καθώς και της ελεύθερης χρήσης όλων των μέσων επικοινωνίας και ενημέρωσης!

* Ριζοσπαστικός εκδημοκρατισμός της διοίκησης και του δικαιοδοτικού συστήματος: ολόκληρος ο διοικητικός μηχανισμός να είναι αιρετός και ανακλητός από το λαό! Δίκη από σώμα ενόρκων για όλα τα εγκλήματα και πλημμελήματα! Κατάργηση του δικαστικού αξιώματος και αντικατάστασή του από την δικαιοδοσία σώματος ενόρκων υπό τις συμβουλές νομικά καταρτισμένων ειδικών!

* Επέκταση της τοπικής αυτοκυβέρνησης!

* Όχι στην αστυνομία και το κράτος επιτήρησης! Ενάντια στην επέκταση των εξουσιών της αστυνομίας και των δικαστηρίων! Αντικατάσταση του μηχανισμού καταστολής από εργατικές και λαϊκές πολιτοφυλακές!

Ελευθερώστε τους καταπιεσμένους λαούς από την μέγγενη των τραπεζών και των επιχειρήσεων!

Ο σύγχρονος καπιταλισμός χαρακτηρίζεται όχι μόνο από την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης από την τάξη των καπιταλιστών, αλλά και από την εκμετάλλευση και την καταπίεση των λαών στις μη ιμπεριαλιστικές, ημιαποικιακές χώρες από το ιμπεριαλιστικό μονοπωλιακό κεφάλαιο. Βασιζόμενο σ' αυτή την εκμετάλλευση, το μονοπωλιακό κεφάλαιο έχει επίσης τη δυνατότητα να χρηματοδοτεί στις πλούσιες χώρες ένα παραφουσκωμένο κρατικό μηχανισμό που συνδέεται με μια σχετικά "δημοκρατική" μορφή κυριαρχίας και τον εκμαυλισμό της μεσαίας τάξης και της εργατικής αριστοκρατίας.

Κατά την περίοδο 1995-2010 μόνο, το ιμπεριαλιστικό μονοπωλιακό κεφάλαιο υφάρπαξε από τις ημιαποικιακές χώρες πάνω από 6500 δισεκατομμύρια αμερικάνικα δολάρια που πήγαν στις μητροπόλεις. Κατά παρόμοιο τρόπο, οι ιμπεριαλιστικές χώρες επιβάλλουν ελεύθερη πρόσβαση των εμπορευμάτων τους στις αγορές των φτωχότερων χωρών, ενώ ταυτόχρονα κρατούν τις δικές τους αγορές κλειστές για τα προϊόντα των ημιαποικιακών χωρών.

Αυτή η ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση οδηγεί σε καθημερινές καταστροφές στον ημιαποικιακό κόσμο. Κάθε μέρα πεθαίνουν 100 000 άνθρωποι από την πείνα ή από τις συνέπειές της. Κατ' αντιστοιχία, οι φτωχές χώρες πλήττονται πολύ πιο δραματικά και άμεσα από τον αντίκτυπο της κλιματικής αλλαγής, όπως μαρτυρούν οι ετήσιες καταστροφές από τις πλημμύρες στο Πακιστάν και στο Μπανγκλαντές. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές ζητούν το διεθνές εργατικό κίνημα να παλέψει μαζί με οργανώσεις αγροτών και φτωχών για τα παρακάτω αιτήματα:

** Διαγραφή του χρέους όλων των ημιαποικιακών χωρών της Λατινικής Αμερικής, της Ασίας, της Αφρικής και της Ανατολικής Ευρώπης! Αντίθετα, θα πρέπει οι ιμπεριαλιστικές χώρες να αποζημιώσουν τον ημιαποικιακό κόσμο για την λεηλασία των φυσικών και ανθρώπινων πόρων του!*

** Τσακίστε το ΔΝΤ, την Παγκόσμια τράπεζα και τον ΠΟΕ!*

** Όχι στον προστατευτισμό που επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστικές χώρες ενάντια στα εμπορεύματα των φτωχότερων χωρών! Κατάργηση της NAFTA (Βορειοαμερικανικής Συμφωνίας Ελεύθερων Συναλλαγών) και της ΚΑΠ (Κοινής Αγροτικής Πολιτικής) της ΕΕ και συναφών προστατευτικών όπλων του ιμπεριαλισμού! Από την άλλη πλευρά, ωστόσο, υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα των χωρών του «Τρίτου Κόσμου» να προστατεύουν τις αγορές τους από φτηνές εισαγωγές από τις ιμπεριαλιστικές χώρες.*

** Εθνικοποίηση των τραπεζών και εταιριών των ιμπεριαλιστών με εργατικό έλεγχο!*

** Υπέρ ενός διεθνούς σχεδίου έκτακτης ανάγκης για να σωθούν οι άνθρωποι που πεθαίνουν της πείνας και για να πολεμήσουμε ενάντια στις συνέπειες*

της κλιματικής αλλαγής, που θα χρηματοδοτείται από τα κέρδη των τραπεζών και των εταιριών στις πλούσιες χώρες!

Υποστηρίξτε τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα των καταπιεζόμενων λαών!

Η καπιταλιστική εκμετάλλευση δεν θα μπορούσε να συντηρηθεί αν δεν υποστηριζόταν και δεν ενισχυόταν από την κυριαρχία ενός ταξικού κράτους και από κοινωνικές μορφές καταπίεσης. Επομένως η εθνική καταπίεση είναι οργανικό μέρος της καπιταλιστικής ταξικής κυριαρχίας. Επιτρέπει την υπερεκμετάλλευση των καταπιεζόμενων λαών, των εθνικών μειονοτήτων και των μεταναστών και κατ' επέκταση, τον εκμαυλισμό της ρεφορμιστικής γραφειοκρατίας και των ανώτερων στρωμάτων της εργατικής τάξης. Διευκολύνει την αναμόχλευση σωβινιστικών προκαταλήψεων στα κράτη που απολαμβάνουν σχετικά περισσότερη ευμάρεια και κατ' επέκταση, την διάσπαση της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων.

Είναι αδύνατη η επίτευξη πραγματικής ισότητας όσο παραμένει ο καπιταλισμός. Ο σκοπός μας είναι να προσεγγίσουμε και τελικά να πετύχουμε την συγχώνευση των εθνών σε ένα υψηλότερο στάδιο ανθρώπινου πολιτισμού. Όμως αυτό είναι εφικτό μόνο στην εποχή του κομμουνισμού και με το μαρξισμό των τάξεων. Για να φτάσουμε εκεί, χρειάζεται η στενότερη δυνατή διεθνιστική ένωση των εργατών και των καταπιεσμένων διαφορετικών εθνικοτήτων. Αυτό αντίστοιχα απαιτεί η εργατική τάξη του έθνους- καταπιεστή να κερδίσει την εμπιστοσύνη των αδερφών τάξεων αποδεικνύοντας με λόγια και με έργα ότι μάχεται με την μεγαλύτερη συνέπεια κάθε μορφή καταπίεσης και διάκρισης. Αυτό στη συνέχεια θα δώσει την δυνατότητα για τον αγώνα ενάντια σε προκαταλήψεις και εθνικιστικές τάσεις απ' όλες τις πλευρές. Ο σκοπός μας είναι η διεθνιστική ενότητα της εργατικής τάξης.

Απευθύνουμε λοιπόν κάλεσμα για ενιαία επαναστατικά κόμματα και συνδικάτα, στα οποία οι εργάτες και οι καταπιεσμένοι οργανώνονται μαζί άσχετα από την φυλετική και την εθνική τους προέλευση, το φύλο ή την ηλικία. Υποστηρίζουμε επίσης την δυνατότητα των καταπιεσμένων να οργανώνουν ιδιαίτερες ομαδοποιήσεις εντός των επαναστατικών κομμάτων και των συνδικάτων. Και είμαστε υπέρ της οικοδόμησης ειδικών επαναστατικών μαζικών κινημάτων των καταπιεσμένων (γυναίκες, νεολαία, μετανάστες, μαύροι κλπ.). Αυτά τα μαζικά κινήματα θα πρέπει να παίζουν σημαντικό ρόλο στην οικοδόμηση της Πέμπτης Διεθνούς των Εργατών.

Η εθνική καταπίεση συντελείται αφενός στην καταπίεση και εκμετάλλευση των ημιαποικιακών χωρών από τον ιμπεριαλισμό, που αναφέραμε παραπάνω. Παίρνει μια ιδιαίτερα οξεία μορφή στις χώρες εκείνες όπου οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις δεν κυριαρχούν έμμεσα, αλλά άμεσα, μετατρέποντας τις χώρες αυτές σε αποικίες (πχ Αφγανιστάν, Ιράκ). Αφετέρου, πραγματοποιείται με την μορφή της καταπίεσης των εθνικών μειονοτήτων

στα ίδια τα κράτη, όπως οι Ταμίλ στη Σρι Λάνκα, η μειονότητα Κασμίρ στην Ινδία και το Πακιστάν, οι Θιβητιανοί και οι Ουιγούροι στην Κίνα, οι Κούρδοι στην Τουρκία, το Ιράκ, το Ιράν και τη Συρία, οι Τσετσένοι και άλλοι Καυκάσιοι λαοί στη Ρωσία, οι Βάσκοι στην Ισπανία ή οι Ιρλανδοί στη Βρετανία. Κατά παρόμοιο τρόπο, καταπιέζονται πολλοί γηγενείς λαοί, όπως οι Ινδιάνοι στη Λατινική Αμερική ή διάφορες εθνικές μειονότητες στην Αφρική και την Ασία. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές ζητούν:

** Ίσα δικαιώματα και ίση αμοιβή! Πλήρη δικαιώματα ιθαγένειας για όλους όσους ανήκουν σε εθνικές μειονότητες!*

** Δημόσιο πρόγραμμα εργασίας και εκπαίδευσης υπό τον έλεγχο των αντιπροσώπων των εθνικών μειονοτήτων και του εργατικού κινήματος, το κόστος του οποίου θα πληρώνεται από τα κέρδη των καπιταλιστών!*

** Κατάργηση των επίσημων κρατικών γλωσσών! Ίση μεταχείριση και ίση παροχή γλωσσών των εθνικών μειονοτήτων στα σχολεία, τα δικαστήρια, την δημόσια διοίκηση και τα ΜΜΕ!*

** Εκτεταμένη περιφερειακή αυτονομία και αυτοκυβέρνηση των περιφερειών με ειδική εθνική σύνθεση! Καθορισμός των συνόρων των αυτοκυβερνούμενων περιοχών από τον ίδιο τον τοπικό πληθυσμό!*

** Όχι στον εθνικισμό των (μικρο)αστικών δυνάμεων στα καταπιεσμένα έθνη! Ενάντια στην πολιτική απομόνωσης των κοινοτήτων και υπέρ της στενότερης δυνατής ένωσης των εργατών διαφορετικών εθνικοτήτων!*

** Δικαίωμα αυτοδιάθεσης των καταπιεζόμενων λαών που θα συμπεριλαμβάνει το δικαίωμα να ιδρύσουν δικό τους κράτος, εάν το επιθυμούν! Όπου καταπιεζόμενοι λαοί έχουν ήδη εκφράσει καθαρά την επιθυμία τους για ξεχωριστό κράτος, το υποστηρίζουμε και το συνδυνάζουμε με το σύνθημα για μια εργατική και αγροτική δημοκρατία. Αυτό ισχύει για παράδειγμα για ένα σοσιαλιστικό Ιλάμ (Eelam) των Ταμίλ, μια ενωμένη Ιρλανδία, ένα ενωμένο Κασμίρ, ένα ανεξάρτητο Κουρδιστάν, μια Ανεξάρτητη Τσετσενία, ένα ανεξάρτητο Θιβέτ κλπ.*

** Ανευ όρων υποστήριξη του απελευθερωτικού αγώνα- και της ένοπλης μορφής του!*

Μια ειδική περίπτωση είναι ο Παλαιστινιακός λαός που καταπιέζεται και έχει εκδιωχθεί από το σιωνιστικό κράτος Απαρτχάιντ του Ισραήλ από το 1948. Το κράτος του Ισραήλ είναι ένα ρατσιστικό κράτος εποίκων βασισμένο στην εκδίωξη του γηγενούς πληθυσμού, το οποίο χρησιμεύει επίσης ως μαντρόσκυλο των ιμπεριαλιστικών μεγάλων δυνάμεων. Επομένως, η εθνική καταπίεση μπορεί να ξεπεραστεί μόνο όταν δοθεί στους Παλαιστίνιους πρόσφυγες πλήρες δικαίωμα να επιστρέψουν, να πάρουν πίσω τη γη τους ή να λάβουν κατάλληλη αποζημίωση και αν το Κράτος του Ισραήλ καταστραφεί.

** Ενωμένη αραβο-εβραϊκή εργατική και αγροτική δημοκρατία στην Παλαιστίνη, χωρίς προνόμια του Ισραηλινού- εβραϊκού πληθυσμού.*

Ο αριθμός των ανθρώπων στην Ευρώπη που ανήκουν στην εθνική ομάδα

των Ρομά και των Σίντι φτάνει τα 12 εκατομμύρια. Αποτελούν επομένως τη μεγαλύτερη εθνική μειονότητα στην ΕΕ. Η ξεχωριστή τους ιστορία ως ομάδα που εδώ και αιώνες υφίσταται διώξεις και έχει λίγο πολύ αποκλειστεί από την κοινωνική παραγωγική διαδικασία τους καθιστά εθνική μειονότητα σε διάφορες χώρες, που ζει κυρίως στην Ανατολική Ευρώπη. Η καταπίεση παρεμπόδισε την εθνική τους ανάπτυξη. Ζουν σε ακραία φτώχεια και είναι θύματα διωγμού. Δεν προκαλεί κατάπληξη το γεγονός ότι το προσδόκιμο ζωής τους είναι χαμηλότερο από το υπόλοιπο του πληθυσμού κατά 10 και σε ορισμένες χώρες κατά 15-20 χρόνια. Εκτός από τα αιτήματα που ισχύουν για όλες τις εθνικές μειονότητες, υπάρχουν συνθήματα ιδιαίτερης σημασίας για τους Ρομά και Σίντι:

** Να δημιουργηθούν ευκαιρίες ενιαίας, δωρεάν στέγασης που να πληροί υψηλές προδιαγραφές ποιότητας για τους φτωχούς Ρομά και όλους όσους ζουν σε γκέτο και σε παραγκουπόλεις!*

** Να καταργηθούν όλοι οι περιορισμοί στη μετακίνηση για τους Ρομά! Αμμεσα δικαιώματα στην εργασία και τη στέγαση σε κάθε χώρα!*

** Δημιουργία οπλισμένων ομάδων αυτοάμυνας στις γειτονιές και τους καταυλισμούς των Ρομά, που θα οργανώνονται από τους Ρομά, το εργατικό κίνημα και τα προοδευτικά τμήματα του τοπικού πληθυσμού!*

** Τοπική αυτοκυβέρνηση για τις περιοχές με υψηλή αναλογία Ρομά! Να δοθεί ιδιαίτερη βαρύτητα στις επιθυμίες του πληθυσμού των Ρομά κατά τον προσδιορισμό των συνόρων των αυτοκυβερνούμενων περιφερειών! Οικονομική υποστήριξη από το κράτος!*

** Επαναστατικό κίνημα των Ρομά ως μέρος της Πέμπτης Διεθνούς των Εργατών! Δικαίωμα ειδικών ομαδοποιήσεων των Ρομά στα συνδικάτα και τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος!*

Οι μαύροι αποτελούν σημαντική μειονότητα σε διάφορες ιμπεριαλιστικές χώρες (ιδιαίτερα στις ΗΠΑ, τη Βρετανία και τη Γαλλία). Ενώ στις ΗΠΑ, τους έφεραν στη χώρα κάτω από αθλιότατες συνθήκες κατά το 17^ο και 18^ο αιώνα και τους εκμεταλλεύτηκαν σα σκλάβους, οι περισσότεροι μαύροι στη Βρετανία δεν ήρθαν παρά μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ως μετανάστες από τα καταπιεσμένα έθνη της Βρετανικής Αποικιακής Αυτοκρατορίας.

Στον αγώνα τους κατά της καταπίεσης, οι μαύροι έχουν φτιάξει πολλές οργανώσεις και κινήματα. Όμως αυτά παρέμειναν κυρίως κάτω από αστική ή μικροαστική ηγεσία. Ακόμη και το μεγαλύτερο και πιο ηρωικό κίνημα των μαύρων στις ΗΠΑ, οι Μαύροι Πάνθηρες, δεν κατάφεραν να υπερβούν τα όρια του μικροαστικού εθνικισμού. Οι Μπολσεβίκοι-Κομμουνιστές υποστηρίζουν την οικοδόμηση ενός επαναστατικού κινήματος των μαύρων και είναι υπέρμαχοι της στενότερης δυνατής συνεργασίας με το εργατικό κίνημα.

** Δημόσιο πρόγραμμα εργασίας και εκπαίδευσης υπό τον έλεγχο αντιπροσώπων της κοινότητας μαύρων και του εργατικού κινήματος, το οποίο θα πλη-*

ρώνεται από τα κέρδη των καπιταλιστών! Μαζικό πρόγραμμα ανοικοδόμησης σπιτιών!

* Να μπει τέλος στην ευρέως διαδεδομένη πρακτική του αστικού κράτους να καταδικάζονται μαζικά μαύροι και μετανάστες σε μακροχρόνια κάθειρξη. Ανοίγμα των αρχείων όλων των δικαστικών υποθέσεων στις οποίες έχουν καταδικαστεί μαύροι και μετανάστες, ενώπιον δημοκρατικά εκλεγμένου δικαστικού σώματος από ενόρκους, οι μισοί τουλάχιστον από τους οποίους θα είναι μέλη της εθνικής/ φυλετικής μειονότητας του κατηγορουμένου!

* Δημιουργία οπλισμένων ομάδων αυτοάμυνας μαύρων- στήριξή τους από ολόκληρο το εργατικό κίνημα!

* Τοπική αυτοκυβέρνηση των περιοχών με υψηλή αναλογία μαύρων! Να δοθεί ιδιαίτερη βαρύτητα στις επιθυμίες του πληθυσμού των μαύρων κατά τον προσδιορισμό των συνόρων των αυτοκυβερνούμενων περιφερειών! Οικονομική υποστήριξη από το κράτος!

* Επαναστατικό κίνημα των μαύρων ως μέρος της Πέμπτης Διεθνούς των Εργατών! Δικαίωμα ειδικών ομαδοποιήσεων των μαύρων στα συνδικάτα και τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος!

Πόλεμος ενάντια στην υπερεκμετάλλευση και την εθνική καταπίεση των μεταναστών!

Την εποχή του ιμπεριαλισμού και ιδιαίτερα της παγκοσμιοποίησης, η μετανάστευση από φτωχότερες σε πλουσιότερες χώρες έχει αυξηθεί σημαντικά. Σε πολλές πλούσιες, ιμπεριαλιστικές χώρες, ειδικά στα αστικά κέντρα, οι μετανάστες αποτελούν ποσοστά της τάξης 10, 20, 30, 40 % του πληθυσμού ή και παραπάνω. Στα κράτη του Κόλπου, η αναλογία είναι ακόμη μεγαλύτερη. Το κεφάλαιο φέρνει στη χώρα μετανάστες από φτωχότερες χώρες ως φτηνό εργατικό δυναμικό στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων. Αυτό έχει σαν συνέπεια να υφίστανται υπερεκμετάλλευση. Επιπλέον, καταπιέζονται με διάφορους τρόπους λόγω της εθνικής τους καταγωγής, είτε εξαιτίας ειδικών μεταναστευτικών νόμων, μη αναγνώρισης πολιτικών δικαιωμάτων είτε εξαιτίας διακρίσεων λόγω γλώσσας. Αυτή η καταπίεση και η υπερεκμετάλλευση δικαιολογείται και ενισχύεται από το ιδεολόγημα του ρατσισμού.

Το γεγονός ότι τα συνδικάτα συνήθως οργανώνουν κυρίως τα πιο ευκατάστατα στρώματα της εργατικής τάξης και όχι τους καταπιεσμένους και τα χαμηλότερα στρώματα, που συμπεριλαμβάνουν ειδικά μετανάστες, αποτελεί μια έκφανση του γραφειοκρατικού προσανατολισμού τους προς την εργατική αριστοκρατία και σ' αυτό πρέπει να εκφράσουμε σθεναρά την αντίθεσή μας.

Για να πετύχουμε την μεγαλύτερη δυνατή ενότητα της πολυεθνικής εργατικής τάξης, το εργατικό κίνημα πρέπει να πολεμήσει με συνέπεια ενάντια σε κάθε μορφή εθνικής καταπίεσης και υπερεκμετάλλευσης των με-

ταναστών καθώς και στις ρατσιστικές προκαταλήψεις. Έτσι μπορούν να υπονομευτούν οι εθνικιστικές απομονωτικές τάσεις, που προωθούνται από (μικρο)αστικές ηγεσίες των κοινοτήτων μεταναστών. Οι Μπολσεβίκο-Κομμουνιστές επομένως υποστηρίζουν:

* Πλήρη δικαιώματα ιθαγένειας και κατάργηση όλων των ειδικών νόμων για όλους τους μετανάστες, άσχετα από εθνικότητα, φυλή, θρησκεία ! Ίση αμοιβή για ίση εργασία!

* Δικαίωμα διαμονής και άμεση νομιμοποίηση όλων των παράνομων μεταναστών και αιτούντων άσυλο! Δικαίωμα ασύλου σε όσους διαφεύγουν από τον πόλεμο, την καταπίεση και τη φτώχεια στις χώρες τους! Ανοιχτά σύνορα για όλους!

* Πολεμήστε τις προκλήσεις ενάντια στους μουσουλμάνους. Δικαίωμα στην ελεύθερη άσκηση θρησκείας – συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος ανέγερσης τζαμιών και του δικαιώματος των μουσουλμάνων γυναικών να φορούν μαντήλα (μαντήλα, μπούρκα κλπ.) όπου θέλουν! Αντίστοιχα, λέμε: Κανείς/Καμιά δεν πρέπει να αναγκάζεται παρά την θέλησή του/της να ακολουθεί θρησκευτικές επιταγές (όπως το να φοράει μαντήλα)! Το ίδιο ισχύει πχ για τους Σιχ που φορούν τουρμπάνι (Dastar).

* Κατάργηση των επίσημων κρατικών γλωσσών! Ίση μεταχείριση και ίση παροχή γλωσσών των μεταναστών στα σχολεία, τα δικαστήρια, την δημόσια διοίκηση και τα ΜΜΕ! Δωρεάν και εθελοντική προσφορά για όλους για εκμάθηση γλωσσών άλλων εθνικών ομάδων εντός της χώρας!

* Τοπική αυτοκυβέρνηση για τις περιοχές με υψηλή αναλογία μεταναστών! Να δοθεί ιδιαίτερη βαρύτητα στις επιθυμίες του πληθυσμού των μεταναστών κατά τον προσδιορισμό των συνόρων των αυτοκυβερνούμενων περιφερειών! Οικονομική υποστήριξη από το κράτος!

* Επαναστατικό κίνημα των μεταναστών ως μέρος της Πέμπτης Διεθνούς των Εργατών! Δικαίωμα ειδικών ομαδοποιήσεων των μεταναστών στα συνδικάτα και τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος!

Πόλεμος στον φασισμό

Ο φασισμός είναι το πιο θανάσιμο όπλο των καπιταλιστών ενάντια στην τάξη μας. Όταν ο φασισμός είναι στην εξουσία, κυριαρχεί ο τρόμος του καπιταλισμού στην χειρότερη και πιο αιμοσταγή μορφή του. Στη φάση που διανύουμε, οι φασίστες ισχυροποιούνται, όπως καταδεικνύει η άνοδος του Jobbik στην Ουγγαρία, το γερμανικό NPD, το Rashtriya Swayamsevak Sangh στην Ινδία κλπ. Γι' αυτό λέμε: Κανένα δημοκρατικό δικαίωμα στους φασίστες, καμιά παρέλαση, καμιά εκδήλωση φασιστών. Οι φασίστες επιδιώκουν με τη βία να υποδουλώσουν την τάξη μας – θα πολεμήσουμε την αντιδραστική τους βία με την επαναστατική μας βία.

Υποστηρίζουμε τη δημιουργία ευρύτατου ενιαίου μετώπου των οργανώσεων του εργατικού κινήματος και μεταναστών με σκοπό την οργάνωση κοι-

νής δράσης ενάντια σε φασίστες και ρατσιστές. Θέλουμε να αγωνιστούμε δίπλα δίπλα μ' αυτές τις οργανώσεις, αλλά δεν πρόκειται να σταματήσουμε τον αγώνα αν οι ηγεσίες τους διαστάσουν ή οπισθοχωρήσουν. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υποστηρίζουν τη δημιουργία αντιφασιστικών ομάδων αυτοάμυνας του εργατικού κινήματος.

Στον αγώνα του ενάντια στο φασισμό, το εργατικό κίνημα δεν έχει εμπιστοσύνη στο αστικό κράτος, δηλαδή στην αστυνομία και στο δικαστικό σύστημα. Αρνούμαστε να κάνουμε έκκληση στις κρατικές δυνάμεις να απαγορεύσουν φασιστικές ή μαχητικές/στρατιωτικές ρατσιστικές οργανώσεις. Αυτό τροφοδοτεί μόνο αυταπάτες σε σχέση με το κράτος στους μισθωτούς και τους νέους. Είναι επίσης ένα πολύ επικίνδυνο παιχνίδι, γιατί σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης το κράτος θα αφήσει άθικτους τους φασίστες και θα χρησιμοποιήσει τις εκτελεστικές του δυνάμεις ενάντια σε μας τους επαναστάτες και σ' όλες τις μαχητικές οργανώσεις των εργατών και των καταπιεσμένων.

Ο φασισμός κερδίζει έδαφος όχι χάρη στις ιδέες του, αλλά εξαιτίας της απόγνωσης που πλήττει τη μεσαία τάξη και τα πολιτικά καθυστερημένα κι αποπροσανατολισμένα τμήματα της εργατικής τάξης, που βρίσκονται αντιμέτωπα με τη σοβαρή κρίση του συστήματος. Η κινητοποίηση αυτών των απελπισμένων στοιχείων στο δρόμο, τα τάγματα εφόδου που χρησιμοποιούν οι φασίστες ως πολιορκητικό κριό ενάντια στο εργατικό κίνημα, τους μετανάστες κλπ – όλ' αυτά κάνουν τους φασίστες τόσο επικίνδυνους και τους διαφοροποιούν από τις υπόλοιπες αστικές δυνάμεις. Η πάλη ενάντια στο φασισμό πρέπει επομένως να συνδεθεί με την πάλη ενάντια στις ρίζες του, τον καπιταλισμό, καθώς και με ένα εναλλακτικό, ριζοσπαστικό πρόγραμμα (δημόσιο πρόγραμμα εργασίας, απαλλοτρίωση του μονοπωλιακού κεφαλαίου κλπ).

** Τσακίστε τις φασιστικές οργανώσεις! Κανένας χώρος στους φασίστες και τους στρατευμένους ρατσιστές!*

** Δημιουργία ομάδων αυτοάμυνας από εργάτες από κοινού με μετανάστες και νέους για προστασία από φασιστικές και ρατσιστικές επιθέσεις!*

Σώστε τον πλανήτη μας από την καπιταλιστική κλιματική καταστροφή!

Σ' αυτό το σύστημα, η τάξη των καπιταλιστών υποτάσσει ολόκληρη την κοινωνία στα συμφέροντα κερδοφορίας και έτσι βάζει σε κίνδυνο το μέλλον μας. Ξεκάθαρες ενδείξεις γι' αυτό είναι η υπερθέρμανση του πλανήτη και η κλιματική αλλαγή. Η αλόγιστη χρήση των ορυκτών καυσίμων με σκοπό την γρήγορη μετακίνηση, η επέκταση μη ασφαλών εργοστασίων πυρηνικής ενέργειας, η αποψίλωση των τροπικών δασών, όλ' αυτά οφείλονται στα συμφέροντα κερδοφορίας του μονοπωλιακού κεφαλαίου. Μέσα στα επόμενα 20 χρόνια η μέση θερμοκρασία θα αυξηθεί, σύμφωνα με δι-

άφορες εκτιμήσεις, έως και 4,5 βαθμούς. Ήδη βλέπουμε τρομακτικές αλλαγές στην επιφάνεια της γης. Τεράστιο μέρος του πάγου που καλύπτει τους πόλους λιώνει και η επιφάνεια της θάλασσας ανεβαίνει. Μεγάλα μέρη χωρών όπως το Μπανγκλαντές, με περισσότερους από 140 εκατομμύρια ανθρώπους θα μπορούσαν σύντομα να πλημμυρίσουν. Ο φοιητός θάνατος 250 000 ανθρώπων εξαιτίας ενός τσουνάμι στη Νοτιοανατολική Ασία, η καταστροφή του πυρηνικού αντιδραστήρα στη Φουκουσίμα, οι πλημμύρες στο Πακιστάν και η τραγική μοίρα της Νέας Ορλεάνης θα μπορούσαν να επαναληφθούν πολλές φορές.

Η κλιματική αλλαγή και οι φυσικές καταστροφές που απορρέουν απ' αυτή είναι ένα ζήτημα ταξικό: οι μεγαλύτεροι καταστροφείς του περιβάλλοντος είναι τα ιμπεριαλιστικά κράτη, κυρίως οι ΗΠΑ (οι ΗΠΑ μόνο παράγουν το 25% όλων των ρύπων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου!), η ΕΕ, η Ιαπωνία και όλο και περισσότερο, η νέα ιμπεριαλιστική υπερδύναμη Κίνα. Η Βρετανία για παράδειγμα παράγει δεκαπλάσιο διοξείδιο του άνθρακα (CO₂) κατά κεφαλή απ' ότι η Ινδία. Στον αντίποδα, τα 3 δισεκατομμύρια φτωχότερων ανθρώπων παγκοσμίως δεν συμβάλλουν σχεδόν καθόλου στην κλιματική αλλαγή.

Φυσικά, σήμερα ακόμη και οι κυρίαρχοι μιλούν για την ανάγκη να αντιστραφεί η κλιματική αλλαγή. Αυτά όμως είναι λόγια. Η αποτυχία του Πρωτοκόλλου του Κιότο, η σύνοδος κορυφής στην Κοπεγχάγη κλπ δείχνουν ότι οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους δεν μπορούν και δεν θέλουν να σταματήσουν την κλιματική αλλαγή.

Ένα ιδιαίτερα κυνικό μέτρο είναι το λεγόμενο εμπόριο εκπομπής ρύπων, που ανάγει τη ρύπανση σε βιομηχανία και όπου οι πλούσιες χώρες πληρώνουν τις φτωχές για να παράγουν περισσότερους ρύπους που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου .

Οι εταιρίες επενδύουν τεράστια ποσά στη γενετική τροποποίηση των φυτών. Ενώ η χρήση της γενετικής μηχανικής θα είναι αρκετά χρήσιμη στη δικτατορία του προλεταριάτου, η χρήση της από άπληστες εταιρίες εγείρει τρομερούς κινδύνους με καταστροφικές μακροπρόθεσμες συνέπειες. Γι' αυτό το λόγο απορρίπτουμε την εφαρμογή της γενετικής τροποποίησης στη γεωργία στον καπιταλισμό. Μόνο μια ριζοσπαστική αναστροφή της ενεργειακής και περιβαλλοντικής πολιτικής μπορεί να σώσει τον πλανήτη και το μέλλον. Όμως γι' αυτό χρειάζεται να ανατρέψουμε την τάξη των καπιταλιστών, γιατί τα κίνητρά τους για κέρδος μας οδηγούν στην καταστροφή. Μόνο στο πλαίσιο μιας παγκόσμιας σοσιαλιστικής κοινωνίας μπορεί να αναπτυχθεί μια οικονομική τάξη προσανατολισμένη όχι στην κερδοφορία των λίγων, αλλά σύμφωνα με τις ανάγκες της ανθρωπότητας και όπου επομένως θα είναι βιώσιμη η παραγωγή.

Πολλές μικροαστικές περιβαλλοντικές οργανώσεις και ρεφορμιστικά κόμματα απευθύνουν έκκληση στις καπιταλιστικές κυβερνήσεις να βάλουν ένα τέλος στην καταστροφή του περιβάλλοντος και να λάβουν δραστικά

μέτρα για την αναστροφή της κλιματικής αλλαγής. Αυτή είναι μια ψευδής και επικίνδυνη αυταπάτη. Με αποφασιστική διεθνή ταξική πάλη, μπορούμε να πετύχουμε την μια ή την άλλη μεταρρύθμιση. Όμως αυτό είναι σταγόνα στον ωκεανό και όσο διαρκεί η κυριαρχία της τάξης των καπιταλιστών, ακόμη κι αυτές οι μεταρρυθμίσεις θα είναι μόνο προσωρινής διάρκειας.

Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υποστηρίζουν ένα διεθνές μαζικό κίνημα που θα μάχεται για ένα παγκόσμιο σχέδιο έκτακτης ανάγκης για την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής. Η καμπάνια των Βρετανών συνδικαλιστών για “ένα εκατομμύριο δουλειές για το κλίμα” είναι ένα παράδειγμα, ανεπαρκές ωστόσο, που δείχνει την κατεύθυνση για ένα τέτοιο κίνημα. Αυτός ο αγώνας πρέπει να συνδυαστεί με το στόχο της ανατροπής του καπιταλισμού, γιατί τότε μόνο μπορεί ένα τέτοιο σχέδιο έκτακτης ανάγκης να εφαρμοστεί πλήρως και μόνιμα.

** Εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο όλων των ενεργειακών εταιριών και όλων των εταιριών που έχουν την ευθύνη για τον εφοδιασμό με βασικά είδη όπως νερό, γεωργικά προϊόντα και αερογραμμές, ακτοπλοΐα και σιδηρόδρομοι!*

** Σχέδιο έκτακτης ανάγκης για τη μετατροπή του ενεργειακού και κοινωνιακού συστήματος και για την σταδιακή κατάργηση παγκοσμίως των ορυκτών καυσίμων και της παραγωγής πυρηνικής ενέργειας, που θα συνδέεται με ένα δημόσιο πρόγραμμα εργασίας! Εκτενής διερεύνηση και χρήση εναλλακτικών μορφών ενέργειας όπως η αιολική, παλιρροιακή και ηλιακή ενέργεια! Διεθνές πρόγραμμα αναδάσωσης! Ριζοσπαστική επέκταση των δημόσιων συγκοινωνιών για να ανακοπεί η κυκλοφορία των ιδιωτικών οχημάτων!*

** Απαγόρευση της γενετικής τροποποίησης και των επικίνδυνων χημικών στη γεωργία! Κατάργηση του συστήματος υβριδικής καλλιέργειας!*

** Να αναγκαστούν τα ιμπεριαλιστικά κράτη και οι εταιρίες να πληρώσουν αποζημίωση στις ημιαποικιακές χώρες για την περιβαλλοντική καταστροφή που τους έχουν προκαλέσει! Κανένα εμπόριο εκπομπής ρύπων- όχι στο σύστημα “οικολογικών πόντων”!*

** Κατάργηση του εμπορικού απορρήτου στους τομείς καθαρής τεχνολογίας και ενέργειας! Η γνώση να αξιοποιηθεί για τη δημιουργία αποτελεσματικών εναλλακτικών!*

Δουλειές και στέγη για τους φτωχούς στις φτωχογειτονιές των αστικών κέντρων!

Περισσότεροι από ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι- περίπου ένα τρίτο του παγκόσμιου πληθυσμού - ζουν σε παραγκουπόλεις στα μεγάλα αστικά κέντρα, ειδικά στον ημιαποικιακό κόσμο. Σ' αυτές τις παραγκουπόλεις ζουν πολλοί από τους εργαζόμενους φτωχούς, που αποτελούν στις λεγόμενες αναπτυσσόμενες χώρες έως και ¾ του εργατικού δυναμικού εκτός από τη γεωργία - πάνω από 80% στην Υποσαχάρια Αφρική και τη Νότια Ασία.

Οι περισσότεροι κάτοικοι των παραγκουπόλεων δεν έχουν μόνιμη δουλειά,

είναι άνεργοι, ανεπίσημα απασχολούμενοι ή αυταπασχολούμενοι. Επομένως, ανήκουν κυρίως στα χαμηλότερα στρώματα της εργατικής τάξης, είναι ημι-προλεταριακά στοιχεία, που ασχολούνται επίσης με την αστική γεωργία, αυταπασχολούμενοι ή λούμπεν προλεταριάτο. Η εξαιρετικά επισφαλής θέση τους στο χώρο δουλειάς αυξάνει τη σημασία των ιδιαίτερων βιοτικών συνθηκών και των συνθηκών στέγασής τους. Γι' αυτούς τους λόγους, κάνουμε λόγο για τους φτωχούς των πόλεων ως ξεχωριστό στρώμα. Δεν έχουν κυρίως σταθερά σπίτια, καλή αποχέτευση, καθαρό πόσιμο νερό και υπηρεσίες αποκομιδής απορριμμάτων. Επίσης, έχουν να αντιμετωπίσουν την καθημερινή βία των τραμπούκων της αστυνομίας, των γκάνγκστερ ή των ντόπιων μαφιόζων κερδοσκόπων.

Στις παραγκουπόλεις ο αγώνας για σοσιαλιστική απελευθέρωση πρέπει να βάλει ως προτεραιότητα την αυτοοργάνωση των κατοίκων. Για να αντισταθούν στην καθημερινή τρομοκρατία των αρχών, της αστυνομίας και της Μαφίας, είναι απαραίτητο να οργανωθούν σε τοπικές επιτροπές δράσης ως πρώτο βήμα για τη συγκρότηση συμβουλίων και οπλισμένων ομάδων αυτοάμυνας. Κομβική γι' αυτό είναι επίσης η εγκαθίδρυση μιας στενής συμμαχίας με μαχητικά συνδικάτα και οργανώσεις μεταναστών, γυναικών και νεολαίας. Η αραβική επανάσταση, αλλά και η επανάσταση στο Ιράν το 1979, κατέδειξαν ότι οι φτωχοί των πόλεων μπορούν να παίξουν σημαντικό ρόλο στην επανάσταση, ιδιαίτερα στο να απωθήσουν την συντηρητική οπισθοδρομική επίδραση της εργατικής γραφειοκρατίας και του λεπτού στρώματος της εργατικής αριστοκρατίας. Οι επαναστατικές δυνάμεις θα πρέπει να είναι στην πρωτοπορία για να αποτρέψουν την ανάληψη της ηγεσίας των φτωχών των πόλεων από λαϊκίστικες δυνάμεις.

Η προοπτική του αγώνα πρέπει να επικεντρωθεί ιδιαίτερα σε ένα δημόσιο πρόγραμμα εργασίας υπό τον έλεγχο του εργατικού κινήματος και των οργανώσεων των κατοίκων των παραγκουπόλεων. Με ένα τέτοιο πρόγραμμα αφενός θα μπορούσε να καταπολεμηθεί η ανεργία και αφετέρου, θα μπορούσε να χτιστεί η βάση για τη μαζική ανέγερση σπιτιών υψηλής ποιότητας, την οικοδόμηση υποδομών, την παροχή καθαρού νερού κλπ.

** Δημόσιο πρόγραμμα εργασίας υπό τον έλεγχο των αντιπροσώπων των κατοίκων των παραγκουπόλεων και του εργατικού κινήματος, που θα πληρώνεται από τα κέρδη των καπιταλιστών! Πρόγραμμα κρατικής επένδυσης μεγάλης κλίμακας για την παροχή και βελτίωση στέγασης, ενέργειας, υγιεινής και διαχείρισης απορριμμάτων, νοσοκομείων και σχολείων, δρόμων και δημόσιας συγκοινωνίας!*

** Δημιουργία τοπικών επιτροπών δράσης και ομάδων αυτοάμυνας των κατοίκων των παραγκουπόλεων!*

Η γη στους αγρότες! Οργανώστε τους εργάτες γης!

Ο καπιταλισμός σημαίνει μιζέρια όχι μόνο για τον αστικό αλλά και για τον αγροτικό πληθυσμό. 85% από τα 450 εκατομμύρια φάρμες παγκοσμίως λειτουργούν από μικρούς αγρότες που έχουν λιγότερα από 2 εκτάρια γης. Επίσης, 800 εκατομμύρια άνθρωποι ασχολούνται με τη γεωργία σε αστικές περιοχές (από τους οποίους 150-200 εκατομμύρια αγρότες πλήρους απασχόλησης), 410 εκατομμύρια άνθρωποι που ζουν και δουλεύουν σε δάση και στη σαβάνα, 190 εκατομμύρια βοσκοί και πάνω από 100 εκατομμύρια ψαράδες. Επίσης, υπάρχουν εκατοντάδες εκατομμύρια ακτημόνων και εργατών γης.

Η επιβίωση των φτωχών και των χωρίς γη αγροτών απειλείται όλο και περισσότερο από άπληστες μεγάλες επιχειρήσεις που συσσωρεύουν όλο και περισσότερα πλούτη σε βάρος των αγροτών στον παρηκμασμένο καπιταλισμό. Η άνιση κατανομή γης ήταν και είναι ακραία: για παράδειγμα, στη Βραζιλία 26.000 γαιοκτήμονες κατέχουν το 50% της καλλιεργήσιμης γης. Μεγάλο μέρος των γαιών τους χρησιμοποιούνται καθόλου ή ελάχιστα για γεωργία. Ταυτόχρονα υπάρχουν 12 εκατομμύρια αγρότες χωρίς γη.

Η καταπίεση των γυναικών αντανακλάται στη γεωργία στο γεγονός ότι παρόλο που αποτελούν περίπου το μισό εργατικό δυναμικό, κατέχουν μόνο γύρω στο 5% του εδάφους.

Οι αγρότες δεν υποφέρουν μόνο από την απληστία των γαιοκτημόνων. Είναι επίσης θύματα της οικονομίας της αγοράς που κυριαρχείται από το μονοπωλιακό κεφάλαιο και τους καπιταλιστές του χρηματιστικού συστήματος. Οι ακραίες διακυμάνσεις των τιμών πλήττουν τους αγρότες εξίσου σκληρά όσο και η μετατροπή της γεωργίας σε μονοκαλλιέργειες που επιβάλλουν οι εταιρίες. 70 χώρες δεν είναι πλέον σε θέση να παράγουν την απαιτούμενη ποσότητα τροφής για τον ίδιο τον πληθυσμό τους. Επίσης, οι τράπεζες πλουτίζουν με την παγίδα χρέους, στην οποία πιάνονται οι περισσότεροι αγρότες. Σ' αυτό πρέπει να προστεθεί η ταχύτατη εξαγορά μεγάλων λωρίδων γης από εταιρίες και επενδυτικά ταμεία, συχνά καθαρά για κερδοσκοπικούς σκοπούς. Μόνο το 2008 και 2009 παγκοσμίως αγοράστηκαν από επενδυτές 80 εκτάρια γης στις ημιαποικιακές χώρες. Ο αγώνας για την απελευθέρωση των φτωχών αγροτών πρέπει να κατευθυνθεί πρωτίστως ενάντια στους μεγάλους γαιοκτήμονες, τις τράπεζες και το μονοπωλιακό κεφάλαιο. Είναι επομένως ένας αγώνας που πρέπει να διεξαχθεί παγκόσμια και βάλει στόχο τα θεμέλια του καπιταλισμού. Η φτωχή αγροτιά έχει επομένως θεμελιώδες συμφέρον να μπει στο δρόμο προς το σοσιαλισμό μαζί και κάτω από την ηγεσία της εργατικής τάξης.

Ένα σημαντικό σύνθημα είναι ο αγώνας για το σπάσιμο της κυριαρχίας των γαιοκτημόνων, των τραπεζών και του μονοπωλιακού κεφαλαίου και τελικά η απαλλοτρίωσή τους. Η γη πρέπει να κατανεμηθεί στους φτωχούς κι ακτήμονες αγρότες. Ταυτόχρονα πολεμάμε για μια ριζοσπαστική και δι-

αρκή μεταρρύθμιση της γεωργίας, απαλλαγμένης από τις καταστροφικές μονοκαλλιέργειες που υπαγορεύονται ξεκάθαρα από τις εταιρίες και τον εξαγωγικό προσανατολισμό, προς μια βιώσιμη γεωργία που θα χαρακτηρίζεται από ποικιλότητα. Η αυξημένη χρήση της γεωργίας στις αστικές περιοχές είναι καταρχήν επιθυμητή καθώς αίρει τον αυστηρό διαχωρισμό πόλης και υπαίθρου, μόνο όμως εάν δεν είναι απεγνωσμένο μέσο επιβίωσης για τους φτωχούς των πόλεων αλλά αναπτύσσεται στο πλαίσιο ενός συνεκτικού σχεδίου κατανομής των οικονομικών πόρων και με μεγάλη υποστήριξη από το κράτος. Σκοπός μας είναι η εξάλειψη του διαχωρισμού πόλης και υπαίθρου, όπως εκφράζεται σαν επιθυμία σε έννοιες σαν την κηπούπολη.

Η ταξική πάλη στην ύπαιθρο απαιτεί την οικοδόμηση μαχητικών και επαναστατικών οργανώσεων των φτωχών κι ακτημόνων αγροτών, που θα πρέπει να επιδιώξουν στενή συμμαχία με την εργατική τάξη.

Ιδιαίτερα σημαντική είναι η ανεξάρτητη οργάνωση των εργατών γης. Αυτοί μπορούν να παίξουν πρωτοπόρο ρόλο στον αγώνα στην ύπαιθρο, αν οδηγήσουν με συνέπεια την ταξική πάλη ενάντια στους μεγαλοιδιοκτήτες γης και φυτειών. Ένα παράδειγμα θα μπορούσε να είναι οι Ταμίλ που εργάζονται στις φυτείες στη Σρι Λάνκα.

** Να απαγορευτεί άμεσα η αγορά γης από πολυεθνικές εταιρίες και κερδοσκοπικά αμοιβαία κεφάλαια! Άμεση δήμευση όλης της γης των μεγάλων γαιοκτημόνων που δεν χρησιμοποιείται για καλλιέργεια! Να καταργηθούν όλες οι πατέντες καπιταλιστικών μονοπωλίων στη γεωργία!*

** Απαλλοτρίωση των μεγαλογαιοκτημόνων, της εκκλησίας και των πολυεθνικών! Εθνικοποίηση της γης υπό τον έλεγχο των εργατών και των φτωχών αγροτών! Η γη σ' αυτούς που την καλλιεργούν! Οι τοπικοί αντιπρόσωποι των φτωχών κι ακτημόνων αγροτών στα δημοκρατικά συμβούλια δράσης θα πρέπει να αποφασίζουν πάνω στο ζήτημα της κατανομής και της χρήσης της γης! Προώθηση εθελοντικών γεωργικών συνεταιρισμών και δημιουργία μεγαλύτερων κρατικών μονάδων παραγωγής!*

** Διαγραφή χρεών και κατάργηση καταβολής ενοικίου για τους αγρότες! Εθνικοποίηση των τραπεζών! Άτοκα δάνεια για μικροαγρότες!*

** Ριζοσπαστική αλλαγή κατεύθυνσης στη γεωργική οικονομία. Όχι στη μονοκαλλιέργεια! Ναι σε βιώσιμες μεθόδους καλλιέργειας στη γεωργία! Διεθνής μεταφορά των γεωργικών προϊόντων τόση όση χρειάζεται για τον εφοδιασμό του παγκόσμιου πληθυσμού- όσο περισσότερες προμήθειες γεωργικών αγαθών γίνεται να παράγονται επί τόπου!*

Ενωμένοι αγώνας για την απελευθέρωση των γυναικών!

Σε ολόκληρη την ιστορία της ανθρωπότητας, το σύστημα της ταξικής εκμετάλλευσης εξαρχής ήταν συνυφασμένο με μορφές πολιτικής καταπίεσης (από το κράτος) και την κοινωνική καταπίεση ορισμένων ομάδων (πχ. γυναίκες, νεολαία κλπ). Η καταπίεση των γυναικών είναι επομένως βαθιά ριζωμένη στην ιστορία της ταξικής κοινωνίας και ο μαρασμός της μπορεί να επέλθει μόνο αν η τελευταία εξαλειφτεί. Επομένως, ο αγώνας για απελευθέρωση των γυναικών είναι φυσικά στενά συνδεδεμένος με τον αγώνα για το σοσιαλισμό.

Αντίθετα από τους ισχυρισμούς των αστών και των φιλελεύθερων συγγραφέων μόνο η μορφή της καταπίεσης των γυναικών άλλαξε τις τελευταίες δεκαετίες, όχι όμως η ουσία. Αν και σήμερα σχεδόν 53% του συνόλου των γυναικών εργάζονται, η καπιταλιστική εκμετάλλευση πλήττει ιδιαίτερα σφοδρά τις γυναίκες εξαιτίας της καταπίεσής τους. Σ' όλον τον κόσμο, 60% των εργαζόμενων φτωχών και περίπου 70% των φτωχών είναι γυναίκες. Παρόλο που εμείς οι γυναίκες κάνουμε κατά μέσο όρο τα 2/3 όλης της εργασίας, παίρνουμε μόνο το 1/10 του συνολικού εισοδήματος και κατέχουμε μόνο το 1% της περιουσίας.

Με λίγα λόγια, λαμβάνουμε μικρότερη αμοιβή για την ίδια ποσότητα εργασίας, αναλαμβάνουμε τον τεράστιο όγκο της απλήρωτης οικιακής εργασίας και της φροντίδας των παιδιών και επίσης πέφτουμε συχνά θύματα βίας και παρενόχλησης. Στα παραπάνω πρέπει να προσθέσουμε τις αντιδραστικές απόπειρες του κράτους να υπαγορεύσει τι πρέπει να φοράμε και τι όχι. Στις Δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες και στην Τουρκία, οι μουσουλμάνες γυναίκες είναι σε δυσμένεια αν φορέσουν μαντήλα ή μπούρκα. Σε πολλές ισλαμικές χώρες, θα υποστούμε πίεση και ανοιχτή τρομοκρατία αν δεν σεβαστούμε το θρησκευτικό κώδικα ενδυμασίας.

Μια ιδιαίτερα προφανής μορφή καταπίεσης των γυναικών είναι η πορνεία, στην οποία εξαναγκάζονται όλο και περισσότερες γυναίκες παγκοσμίως—είτε εξαιτίας οικονομικών κακουχιών είτε διά ανοιχτής σωματικής βίας. Λόγω των κατεξοχήν παράνομων συνθηκών εργασίας, οι ιερόδουλες είναι ευκολότερα θύματα εκμετάλλευσης και ποινικοποίησης από τους προαγωγούς και την αστυνομία. Υποστηρίζουμε την πλήρη νομιμοποίηση της πορνείας, την οργάνωση των εργατριών του σεξ σε συνδικάτα και εκπαιδευτικά προγράμματα επιχορηγούμενα από το κράτος ώστε να δίνεται η δυνατότητα εξόδου από την πορνεία. Όσο εξακολουθεί να υπάρχει ο καπιταλισμός και κατά συνέπεια, η καταπίεση των γυναικών, θα υπάρχει και η πορνεία. Μόνο μετά τη σοσιαλιστική επανάσταση μπορεί να καταπολεμηθεί και να καταργηθεί η πορνεία.

Εμείς οι γυναίκες είμαστε το μισό της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων και είμαστε πλειοψηφία στην ευρύτερη μάζα των χαμηλότερων στρωμάτων τους. Κι όμως στις μαζικές οργανώσεις παίζουμε υποδεέστερο ρόλο.

Γιατί; Από τη μία, αυτό συμβαίνει επειδή η κοινωνική καταπίεση καθιστά δυσκολότερη τη συμμετοχή μας στην ταξική πάλη. Από την άλλη, αυτό οφείλεται και στο ότι οι περισσότερες μαζικές οργανώσεις ελέγχονται από τη ρεφορμιστική γραφειοκρατία και κυριαρχούνται από τα ανώτερα, στρώματα της εργατικής αριστοκρατίας. Η γραφειοκρατία φοβάται τη μαζική και ενεργό συμμετοχή ημών των προλετάρων και των φτωχών γυναικών, κυρίως επειδή δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε παρά μόνο τις αλυσίδες μας. Γι' αυτό μια στρατηγική που θα έχει στόχο την επαναστατικοποίηση των μαζικών οργανώσεων είναι καταδικασμένη να αποτύχει αν δεν βασίζεται στην ευρεία κινητοποίηση των προλετάρων και φτωχών γυναικών.

Ενώ ο ρεφορμισμός παρεμποδίζει τη συμμετοχή των γυναικών στην ταξική πάλη, ο φεμινισμός υποστηρίζει το διαχωρισμό του αγώνα για την απελευθέρωση των γυναικών από το γενικό ταξικό αγώνα. Ένας τέτοιος διαχωρισμός είναι βαθιά οπισθοδρομικός, γιατί εκφράζει τον τεχνητό διαχωρισμό μιας μορφής ταξικής πάλης από το σύνολο της ταξικής πάλης. Όμως η καταπίεση των γυναικών είναι δομικό στοιχείο της καπιταλιστικής ταξικής κοινωνίας σαν σύνολο και μόνο στον αγώνα ενάντια σ' αυτή μπορεί να ξεπεραστεί.

Ο φεμινισμός είναι επίσης μια τάση που αντανακλά τα συμφέροντα των μικροαστών και αστών γυναικών. Ενώ οι γυναίκες αυτές βιώνουν επίσης την καταπίεση λόγω του φύλου τους, σε αντίθεση με τις γυναίκες της τάξης μας έχουν κυρίως την επιθυμία να είναι ίσες με τους άντρες της δικής τους τάξης εντός του συστήματος και δεν έχουν κανένα συμφέρον να τσακίσουν το καπιταλιστικό ταξικό σύστημα ως τέτοιο. Το 19^ο αιώνα οι μικροαστές και ειδικά οι αστές γυναίκες, οι οποίες δεν μπορούσαν να ασκήσουν νόμιμα τα περισσότερα ακαδημαϊκά επαγγέλματα, διαμαρτύρονταν ότι ακόμη κι ένας άντρας εργάτης (κάποιος από τη "χαμηλότερη τάξη") είναι ανώτερός τους αφού μπορούσε να έχει δουλειά. Αυτό αντανακλά το συμφέρον αυτών των αστών γυναικών να διατηρήσουν την ταξική καταπίεση των εργατών, αλλά να υπερβούν τη δική τους καταπίεση ως γυναίκες εντός των ορίων της δικής τους τάξης. Είναι επίσης αλήθεια για τις φεμινίστριες, ότι η συνήθως (μικρο)αστική τους ταξική θέση είναι ο καθοριστικός παράγοντας κι όχι οι "κορώνες" για την "αλληλεγγύη των γυναικών," την οποία κηρύσσουν τόσο συχνά.

Γι' αυτό ακριβώς, οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές θεωρούν ως επιτακτικό καθήκον της πρωτοπορίας την οικοδόμηση ενός επαναστατικού γυναικείου κινήματος και προωθούν την μαζική οργάνωση των γυναικών στα συνδικάτα και τις άλλες μαζικές οργανώσεις. Υποστηρίζουμε επίσης το δικαίωμα ειδικών ομαδοποιήσεων των γυναικών και χτίσιμο δικών τους τμημάτων μέσα στις μαζικές οργανώσεις εργατών και καταπιεσμένων. Ιδιαίτερη σημασία έχει ο ρόλος των γυναικών στο επαναστατικό κόμμα: Το κόμμα της επανάστασης θα πρέπει να είναι το κόμμα που θα πολεμά όχι μόνο για την απελευθέρωση των γυναικών αλλά μέσα στο οποίο οι επαναστάτριες

γυναίκες αναλαμβάνουν κεντρικό και ηγετικό ρόλο.

* Τέλος σε όλες τις μορφές νομικών διακρίσεων ενάντια στις γυναίκες - στο χώρο εργασίας, στην πρόσβαση στην εκπαίδευση ή στις κάλπες!

* Ίση αμοιβή για ίση εργασία!

* Ανέγερση σε μαζική κλίμακα δωρεάν, άρτια εξοπλισμένων υποδομών για τη φροντίδα παιδιών σε εικοσιτετράωρη βάση! Παροχή μεγάλης ποικιλίας οικονομικά προσιτών και υψηλής ποιότητας δημόσιων εστιατορίων και καθαριστηρίων! Σκοπός μας η κοινωνικοποίηση της οικιακής εργασίας!

* Μέγιστη στήριξη για τη μετατροπή της μερικής εργασίας των γυναικών σε πλήρη απασχόληση!

* Δημόσιο πρόγραμμα εργασίας ώστε να δημιουργηθούν οι συνθήκες για την κοινωνικοποίηση της οικιακής εργασίας και ταυτόχρονα την εξάλειψη της ανεργίας μεταξύ των γυναικών!

* Ελεύθερη πρόσβαση σε ελεύθερη αντισύλληψη και άμβλωση κατόπιν αιτήματος άσχετα από ηλικία και σε όποιο μήνα της εγκυμοσύνης κι αν βρίσκεται η γυναίκα!

* Πόλεμος στη βία ενάντια στις γυναίκες! Επέκταση των δημόσιων καταφύγιων γυναικών, με έλεγχο από τις γυναικείες οργανώσεις! Δημιουργία ομάδων αυτοάμυνας από το εργατικό και γυναικείο κίνημα ενάντια στη σεξιστική βία!

* Κάτω όλοι οι νόμοι και οι δημόσιες καμπάνιες με θέμα τους κώδικες ενδυμασίας που επιτάσσει η θρησκεία! Δικαίωμα στην ένδυση με θρησκευτική ενδυμασία, είτε πρόκειται για κάποιο είδος ισλαμικής μαντίλας, το τουρμπάνι των Σιχ κλπ! Ενάντια όμως σε κάθε καταναγκασμό να φοριούνται αυτά τα ενδύματα!

* Οικοδόμηση ενός επαναστατικού γυναικείου κινήματος! Δικαίωμα των γυναικών να συγκροτούν ξεχωριστές ομαδοποιήσεις στις μαζικές οργανώσεις των εργατών και των καταπιεσμένων!

Μάχη ενάντια στην σεξουαλική καταπίεση της εκκλησίας και τους κράτους!

Σ' όλον τον κόσμο, οι άνθρωποι με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό από την κυρίαρχη ετεροσεξουαλικότητα υφίστανται διακρίσεις. Στις περισσότερες χώρες, οι σχέσεις μεταξύ λεσβιών, gay και transgender ανθρώπων είτε δεν αναγνωρίζονται καθόλου νομικά ή απειλούνται σαφέστατα με ποινές. Αλλά ακόμη και στις χώρες όπου η σεξουαλικότητά τους αναγνωρίζεται νομικά, οι gay, οι λεσβίες και οι transgender καταπιέζονται με πολλούς τρόπους. Συνεπώς, πολλοί δεν τολμούν ούτε καν να παραδεχτούν ανοιχτά ότι ο σεξουαλικός τους προσανατολισμός δεν είναι ετεροσεξουαλικός.

Αυτοί που υποκινούν επιθέσεις εναντίον ανθρώπων με μη ετεροσεξουαλικό προσανατολισμό είναι οι αστικές δυνάμεις, τα ΜΜΕ και οι θρησκευτικοί θεσμοί. Φοβούνται μια απειλή κατά του θεσμού της οικογένειας. Για τον

ίδιο λόγο, καταστέλλουν την ελεύθερη σεξουαλική ανάπτυξη των νέων με νόμους που επιτρέπουν τη σεξουαλική επαφή μόνο πάνω από ένα ορισμένο όριο ηλικίας.

Όμως οι κοινωνικές σχέσεις καταπίεσης ενάντια στις γυναίκες, τους νέους και τους ανθρώπους που ο σεξουαλικός τους προσανατολισμός δεν είναι ετεροσεξουαλικός είναι που ανοίγουν την πόρτα στη βία και την κακοποίηση. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι περισσότερες περιπτώσεις κακοποιήσεων πραγματοποιούνται σε σχέσεις που χαρακτηρίζονται από καθαρά ιεραρχική σχέση(πχ η οικογένεια, η εκκλησία, τα ορφανοτροφεία, η φυλακή). Επομένως, οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υποστηρίζουν την κατάργηση κάθε μορφής καταπίεσης της σεξουαλικότητας και τη μέγιστη δυνατή προστασία ενάντια σε κάθε μορφή βίας και κακοποίησης.

** Τέλος στον πατερναλισμό από το κράτος και τους θρησκευτικούς θεσμούς: ο καθένας/ η καθεμιά θα πρέπει να μπορεί να πραγματοποιεί τη σεξουαλικότητά του/ της χωρίς καταναγκασμό και κανονισμούς, αρκεί αυτό να γίνεται με την αμοιβαία συγκατάθεση των συντρόφων.*

** Μεγάλο εύρος δυνατοτήτων για υψηλής ποιότητας δωρεάν αντισυλληπτικά στα φαρμακεία, στους χώρους δουλειάς και εκπαίδευσης!*

** Πλήρης ισότητα για λεσβίες, gay και transgender στο οικογενειακό δικαίωμα, δικαίωμα απόκτησης παιδιών, δημόσιας εκδήλωσης τρυφερότητας κλπ!*

** Καμιά ποινικοποίηση της σεξουαλικότητας των νέων ανθρώπων από θεσπισμένους περιορισμούς ηλικίας! Ωστόσο, είμαστε υπέρμαχοι αυστηρών νόμων ενάντια στο βιασμό και την οικιακή βία, ώστε να προστατεύονται τα παιδιά από κακοποίηση. Οι δράστες οικιακής βίας πρέπει να είναι υπόλογοι ενώπιον επιτροπών γειτονιάς και σχολικών επιτροπών.*

Τέλος στην καταπίεση των νέων ανθρώπων!

Ο καπιταλισμός δεν προσφέρει κανένα μέλλον στη νεολαία. Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές για την ανεργία σε πολλά μέρη του κόσμου, ένας στους τέσσερις ή στους πέντε νέους ανθρώπους δεν έχει δουλειά– στην πραγματικότητα, το ποσοστό είναι πολύ υψηλότερο. Επίσημα, το ποσοστό ανεργίας των νέων ανθρώπων είναι σχεδόν τριπλάσιο απ' αυτό των ενηλίκων! Οι νέοι εργάτες συχνά προσλαμβάνονται σε συνθήκες επισφαλούς εργασίας και εκτίθενται σε ιδιαίτερα υψηλή εκμετάλλευση.

Η νεολαία της εργατικής τάξης έχει δείξει αμέτρητες φορές στην ιστορία ότι παίζει κεντρικό ρόλο στην επανάσταση. Αλλά και η νεολαία άλλων στρωμάτων, ειδικά της αγροτιάς και των φτωχών, παίζει συχνά σημαντικό ρόλο στον απελευθερωτικό αγώνα. Η Αραβική Επανάσταση, η εξέγερση του Αυγούστου του 2011 στη Βρετανία ή το κίνημα των αγανακτισμένων, όλα αυτά τα γεγονότα το επιβεβαιώνουν ξανά στην αρχή της νέας ιστορικής περιόδου.

Όσο κεντρικός υπήρξε ο ρόλος της νεολαίας στα επαναστατικά κινήματα

των τελευταίων δεκαετιών, άλλο τόσο υπήρξε ασήμαντος ο ρόλος τους στις παραδοσιακές οργανώσεις του εργατικού κινήματος. Αυτό είναι άλλη μια έκφραση του προσανατολισμού προς την εργατική αριστοκρατία και του αντιδραστικού χαρακτήρα της γραφειοκρατίας.

Ο αγώνας για την απελευθέρωση των νέων είναι οργανικό μέρος του αγώνα για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Κατ' αντιστοιχία, το χτίσιμο μιας επαναστατικής διεθνούς νέων είναι οργανικό μέρος του αγώνα για τη δημιουργία του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης. Μια τέτοια διεθνής νέων θα πρέπει, όπως και το επαναστατικό κόμμα, να χτιστεί ήδη από τα πρώτα βήματα του, από τις γραμμές της εργατικής τάξης και να προσανατολίζεται στα συμφέροντα της τάξης μας. Αλλιώς, θα είναι αδύνατον να διατηρηθεί μακροπρόθεσμα ένα επαναστατικό πρόγραμμα και η επαναστατική μέθοδος.

Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές υποστηρίζουν:

** Ίση αμοιβή για ίση εργασία! Να απαγορευτεί η παιδική εργασία! Πλήρη εκπαιδευτικά προγράμματα με πλήρη μισθό και εγγύηση εργασίας για τους νέους ανθρώπους- Όχι στα εκπαιδευτικά προγράμματα χαμηλού κόστους!*

** Πλήρες δικαίωμα ψήφου, από την ηλικία τουλάχιστον των 16 ετών!*

** Ανάπτυξη μεγάλης ποικιλίας κέντρων νεολαίας, χρηματοδοτούμενων από το κράτος, με αυτοδιαχείριση από τους νέους!*

** Οικοδόμηση ενός επαναστατικού νεολαιίστικου κινήματος! Δικαίωμα των νέων ανθρώπων να συγκροτούν ξεχωριστές συνελεύσεις στις μαζικές οργανώσεις των εργατών και των καταπιεσμένων!*

Κάτω ο μιλιταρισμός και ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος!

Στην περίοδο επιταχυνόμενης παρακμής του καπιταλισμού, οι εντάσεις μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων και των κρατών αυξάνονται αναπόφευκτα. Αν η λεία γίνει μικρότερη, οι ληστές πολεμούν πιο σκληρά για το μερίδιό τους. Επομένως, δεν προκαλεί κατάπληξη το γεγονός ότι ο ανταγωνισμός μεταξύ των κύριων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων οξύνεται. Οι ΗΠΑ προετοιμάζονται για το τέλος της απόλυτης ηγεμονίας τους ως της ιμπεριαλιστικής ηγετικής δύναμης που κράτησε για πάνω από μισό αιώνα. Στην αρένα εισέρχεται η Κίνα ως νέα ιμπεριαλιστική δύναμη με σιγουριά για τον εαυτό της και επεκτείνει την επιρροή της. Η ΕΕ προσπαθεί σκληρά να γίνει μια ενωμένη, ισχυρή δύναμη και η Ρωσία προσπαθεί να αυξήσει το μερίδιό της σ' αυτή την πάλη γεωπολιτικής ισχύος.

Τέλος, ο ανταγωνισμός μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων απειλεί να οδηγήσει σ' ένα νέο παγκόσμιο πόλεμο. Παρόλο που ο κίνδυνος αυτός δεν επικρέμεται άμεσα, εδώ και κάποια χρόνια βιώνουμε μια τεράστια αύξηση ιμπεριαλιστικών αποικιακών πολέμων και "περιορισμένες" επεμβάσεις στον ημιαποικιακό κόσμο (πχ στο Αφγανιστάν, το Ιράκ, την Υεμένη, τη Σομαλία, τη Λιβύη κλπ από τις ΗΠΑ και την ΕΕ, στην Τσετσενία και τη Γεωργία από

τη Ρωσία). Αυτό ακολουθείται από την αύξηση των πολέμων δι' αντιπροσώπων και του ιμπεριαλιστικού μιλιταρισμού και επανεξοπλισμού (ειδικά όσον αφορά τον τεχνολογικό εκσυγχρονισμό).

Παρά την χειρότερη οικονομική κρίση από το 1929, η κυρίαρχη τάξη ξοδεύει τεράστια ποσά χρημάτων για το στρατιωτικό μηχανισμό της. Μόνο το 2010 ξοδεύτηκαν παγκοσμίως 1,63 τρισεκατομμύρια δολάρια- πάνω από το διπλάσιο ποσό που είχε δαπανηθεί πριν από 10 χρόνια. Τι σπατάλη οικονομικών πόρων!

Με την όξυνση των ταξικών ανταγωνισμών και πιθανών εξεγέρσεων στην δική τους χώρα, η κυρίαρχη τάξη – ακόμη και στις πλούσιες ιμπεριαλιστικές χώρες– διαβλέπει όλο και περισσότερο την ανάγκη να παρατάξει το στρατό εντός των συνόρων της χώρας, ενάντια σε επαναστατικούς αγώνες της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων. (βλέπε πχ την επέμβαση του στρατού κατά την Αραβική Επανάσταση, τα στρατιωτικά πραξικοπήματα στην Ταϊλάνδη και στην Ονδούρα, αλλά και την απειλή χρήσης του Βρετανικού στρατού ενάντια στους νέους αγωνιστές κατά την εξέγερση του Αυγούστου του 2011)

Με φόντο αυτές τις εξελίξεις, πραγματοποιείται σε πολλές χώρες η αντικατάσταση των στρατών κληρωτών από στρατούς επαγγελματιών. Αυτό αφενός θα περικόψει το κόστος και αφετέρου, έτσι δημιουργείται ένας στρατός, όπου ο “κίνδυνος” πιθανής αντίστασης μεταξύ των στρατιωτών ενάντια σε αποικιακούς και εμφυλίους πολέμους είναι μικρότερος.

Η ηρωική και δίκαιη αντίσταση ενάντια στους αποικιοκράτες και τα τσιρικά τους στο Αφγανιστάν, το Ιράκ, το Λίβανο, την Παλαιστίνη, τη Σομαλία, την Τσετσενία κλπ δείχνει ότι το ιμπεριαλιστικό τέρας δεν είναι αήττητο. Και οι εντυπωσιακές αντιπολεμικές κινητοποιήσεις, ειδικά στις 15 Φεβρουαρίου 2003, όταν 15- 20 εκατομμύρια άνθρωποι διαδήλωσαν στους δρόμους ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ, απέδειξαν ότι και στις μητροπόλεις αυξάνεται η αντίσταση ενάντια στην πολεμική πολιτική της κυρίαρχης τάξης.

Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές πολεμούν παντού ενάντια στον αστικό μιλιταρισμό και τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Απορρίπτουμε κατηγορηματικά την πολιτική των πασιφιστών, σοσιαλδημοκρατών και σταλινικών, όπως εκκλήσεις για αφοπλισμό, εκκλήσεις για διαμεσολάβηση του ΟΗΕ, την ειρηνική συνύπαρξη μεταξύ των κρατών και την προώθηση της μη βίαιης αντίστασης. Οι κυρίαρχοι με τα μαγαζάκια τους για κουβεντούλα, όπως ο ΟΗΕ ή τα υποκριτικά διεθνή δικαστήρια τους δεν μπορούν ποτέ να καταργήσουν τον πόλεμο απ' τον κόσμο. Αυτό μπορούν να το κατορθώσουν μόνο η ίδια η εργατική τάξη και οι ίδιοι οι καταπιεσμένοι λαοί με ασυμβίβαστη ταξική πάλη, που συμπεριλαμβάνει και τον ένοπλο αγώνα. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τη στρατιωτική εκπαίδευση της εργατικής τάξης υπό τον έλεγχό της.

Σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους, απορρίπτουμε οποιαδήποτε στήριξη στην κυρίαρχη τάξη. Υποστηρίζουμε την ήττα του ιμπεριαλιστικού κράτους. Το

σύνθημά μας είναι αυτό του Καρλ Λίμπκνεχτ: “Ο βασικός εχθρός βρίσκεται στην ίδια μας τη χώρα”. Σκοπός μας η μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε εμφύλιο πόλεμο ενάντια στην κυρίαρχη τάξη.

Σε στρατιωτικές συγκρούσεις μεταξύ ιμπεριαλιστικών κρατών και σταλινικών εκφυλισμένων εργατικών κρατών (όπως η Κούβα ή η Βόρεια Κορέα) ή ημιαποικιακών λαών και κρατών, επιζητούμε την ήττα των πρώτων και τη νίκη της μη ιμπεριαλιστικής πλευράς. Υπερασπιζόμαστε τους μη ιμπεριαλιστές, ακόμη κι αν στην ηγεσία τους βρίσκονται δυνάμεις αστικές (πχ Σαντάμ Χουσεϊν), μικροαστικές (πχ Χαμάς στην Παλαιστίνη, Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν) ή σταλινικές- γραφειοκρατικές (πχ το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κούβας). Ταυτόχρονα, επιθυμούμε να αποσπάσουμε την εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους απ’ αυτές τις δυνάμεις και να τους κερδίσουμε για μια ανεξάρτητη ταξική πολιτική με την εφαρμογή της αντιιμπεριαλιστικής ενιαιομετωπικής τακτικής. Αυτό σημαίνει να ζητάμε από τις υπάρχουσες ηγεσίες κοινό αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό κάτω από τη δική μας σημαία. Αυτή η στάση βασισμένη σε αρχές διαχωρίζει τον αυθεντικό Μαρξισμό από τις σοσιαλδημοκρατικές, σταλινικές και κεντρίστικες παραλλαγές του ψευδομαρξισμού που σ’ ένα πόλεμο είτε αρνούνται να υπερασπιστούν ανοιχτά τη νίκη των καταπιεζόμενων λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό είτε συγχέουν τη στρατιωτική υποστήριξη με την πολιτική προσαρμογή στα ημιαποικιακά καθεστώτα (πχ η αριστερά που υποστήριζε τον Καντάφι κατά τον εμφύλιο πόλεμο στη Λιβύη το 2011).

Στις καπιταλιστικές χώρες, πολεμάμε ενάντια σε κάθε μορφή στρατού και υποστηρίζουμε την αντικατάστασή του από εργατική και λαϊκή πολιτοφυλακή. Αντίστοιχα, οι κομμουνιστές βουλευτές στο κοινοβούλιο δεν είναι ποτέ δυνατόν να ψηφίσουν στρατιωτικό προϋπολογισμό. Είμαστε αντίθετοι στην αντικατάσταση των στρατών κληρωτών από επαγγελματικούς στρατούς, γιατί μειώνει τις πιθανότητες υπονόμευσης του στρατού εκ των έσω. Όσο υφίσταται αστικός στρατός, πολεμάμε για δημοκρατικά αιτήματα για να ενισχύσουμε τα δικαιώματα των απλών στρατιωτών έναντι των αξιωματικών και των στρατηγών. Προτρέπουμε τους στρατιώτες να ενωθούν με την ταξική πάλη και τα απελευθερωτικά κινήματα και να στρέψουν τα όπλα ενάντια στους ανωτέρους τους.

** Καθόλου χρήματα, κανένα άντρας και καμιά γυναίκα στον αστικό στρατό! Δημοκρατικά δικαιώματα για τους στρατιώτες, για την δημιουργία επιτροπών στρατιωτών και την εκλογή των αξιωματικών!*

** Στρατιωτική εκπαίδευση κάτω απ’ τον έλεγχο του εργατικού κινήματος! Εργατική και λαϊκή πολιτοφυλακή στη θέση του αστικού στρατού!*

** Αποχώρηση από όλες τις ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές συμμαχίες και διάλυσή τους (πχ NATO, Συνεταιρισμός για την Ειρήνη)! Διάλυση όλων των αμερικάνικων ή άλλων ιμπεριαλιστικών στρατιωτικών βάσεων σ’ όλο τον κόσμο!*

** Όχι σε όλους τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και κατοχές (Αφγανιστάν, Ιράκ, Τσετσενία, Τσαντ, κλπ.)! Ήττα των ιμπεριαλιστών- νίκη της αντίστα-*

σης! Κάτω τα χέρια από το Ιράν, την Κούβα, τη Βενεζουέλα και τη Βόρεια Κορέα!

Ο εξοπλισμός της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων

Στην ταξική κοινωνία, όλα τα μεγάλα ζητήματα της ανθρωπότητας λύνονται δια της βίας. Μόνο όσοι είναι πολιτικά τυφλοί (π.χ κεντριστές όπως το CWI), συνειδητοί απατεώνες από τις γραμμές των φιλελεύθερων διανοούμενων ή ρεφορμιστές γραφειοκράτες μπορούν να πουν στην εργατική τάξη ότι ο δρόμος για την απελευθέρωση είναι εφικτός με ειρηνικά μέσα. Ακόμη κι εντελώς ειρηνικές διαδηλώσεις όπως το κίνημα *Occupy Wall Street* στις ΗΠΑ ή οι απεργίες δέχονται βίαιη επίθεση από την αστυνομία. Επίσης, οι εθνικές μειονότητες και οι προοδευτικοί αγωνιστές είναι συνεχώς εκτεθειμένοι στις επιθέσεις των φασιστών τραμπούκων. Και όταν τίθεται το ζήτημα της εξουσίας, τότε η κυρίαρχη τάξη κατεβάζει το στρατό της στους δρόμους, όπως μαρτυρούν πολυάριθμα παραδείγματα κατά την Αραβική Επανάσταση, το πραξικόπημα στην Ονδούρα το 2009, ή η χρήση τανκς του κρατικού στρατού ενάντια στους εργάτες και τους αντάρτες στην Ινδία ή το Πακιστάν.

Οπουδήποτε πολεμάνε οι εργάτες και οι καταπιεσμένοι για τα δικαιώματά τους, πρέπει να οργανωθούν και να εξοπλιστούν για να πολεμήσουν ενάντια στην κυβέρνηση και τους παρακρατικούς τραμπούκους της αντίδρασης. Διαδηλώσεις, όπου αναμένονται συγκρούσεις με την αστυνομία, η προστασία συναντήσεων και των γραφείων του κόμματος κλπ απαιτούν τη δημιουργία ομάδων ασφαλείας εξοπλισμένων με καθρόνια κλπ Στις απεργίες και στις καταλήψεις – είτε πρόκειται για καταλήψεις εργοστασίων, γης ή εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, είναι απαραίτητη η δημιουργία απεργιακής φρουράς για άμυνα. Αυτές οι ομάδες ασφαλείας και περιφρουρήσης μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για το χτίσιμο εργατικής και λαϊκής πολιτοφυλακής. Γιατί χωρίς μια τέτοια οπλισμένη πολιτοφυλακή το προλεταριάτο και οι καταπιεσμένοι δεν θα παλέψουν ποτέ επιτυχώς για την εξουσία. Γιατί η εξουσία μπορεί να κατακτηθεί μόνο με ένοπλη εξέγερση και μόνο ο επιτυχής εμφύλιος πόλεμος ενάντια στην τάξη των καπιταλιστών μπορεί να την περιφρουρήσει.

Ο δρόμος για το χτίσιμο των εργατικών πολιτοφυλακών ωστόσο δεν απαιτεί μόνο οργανωτικά βήματα. Πάνω απ' όλα απαιτεί μια πολιτική προετοιμασία μέσω προπαγάνδας και παιδείας. Κι αυτό γιατί ο αστικός κυρίαρχος μηχανισμός και τα ρεφορμιστικά και κεντρίστικα τσιράκια του στις γραμμές του εργατικού κινήματος αποκοιμίζουν εδώ και χρόνια και δεκαετίες τους καταπιεσμένους με την γλυκιά προπαγάνδα του ειρηνικού δρόμου. Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές επομένως στηρίζουν τον ασυμβίβαστο αγώνα ενάντια στον επιζήμιο πασιφισμό. Η εργατική τάξη πρέπει να κάνει κτήμα της το σύνθημα της Κομμουνιστικής Διεθνούς: *“Τάξη εναντίον τάξης, Βία εναντίον Βίας”*

Εργατική κυβέρνηση, βασισμένη στους φτωχούς αγρότες και στους φτωχούς των πόλεων

Το σύνθημα της εργατικής κυβέρνησης, βασισμένης στους φτωχούς αγρότες και τους φτωχούς των πόλεων είναι ιδιαίτερης σημασίας λόγω της κρίσης ηγεσίας του προλεταριάτου. Η καπιταλιστική κρίση προχωρά με ταχύτερο ρυθμό απ' ό,τι η οικοδόμηση του μαζικού επαναστατικού κόμματος. Απόρροια αυτού είναι ότι η μάζα των εργατών και των καταπιεσμένων μπορεί να κατευθύνει τις ελπίδες της για ριζοσπαστική αλλαγή μόνο στα παλιά, φθαρμένα κόμματα της εργατικής γραφειοκρατίας (σοσιαλδημοκράτες ή σταλινικοί), συνδικάτα κλπ ή σε νέα κόμματα, τα οποία όμως ανήκουν επίσης στο παλιό τέλμα της αστικής ιδεολογίας.

Υπό αυτές τις συνθήκες, η επαναστατική πρωτοπορία δεν πρέπει να περιμένει παθητικά μέχρι να αποκοπούν επιτέλους οι μάζες απ' αυτά τα μικροαστικά κόμματα, και να δημιουργήσουν νέα, επαναστατικά εργατικά κόμματα. Χρειάζεται αντίθετα να εφαρμόσουν την τακτική του ενιαίου μετώπου, να φτάσουν στη συνείδηση των ευρύτερων μαζών και να απαιτήσουν από τα κόμματα των εργατών και των καταπιεσμένων να έρθουν σε ρήξη με την μπουρζουαζία και να σχηματίσουν κυβέρνηση πάνω σ' αυτή τη βάση.

Αυτά τα μικροαστικά κόμματα δεν θα καταφέρουν ποτέ να αντικαταστήσουν τον καπιταλισμό με την δικτατορία του προλεταριάτου των εργατικών συμβουλίων. Ασφαλώς δεν αποκλείεται ότι μπορεί κάτω από την πίεση επαναστατικών κρίσεων και εκρηκτικών ταξικών συγκρούσεων να αναγκαστούν να πάνε πιο πέρα απ' ό,τι επιθυμούν. Ακόμη και η κατάργηση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής δεν αποκλείεται σε εξαιρετικές συνθήκες (βλέπε Ανατολική Ευρώπη, Κίνα, Κούβα και Βιετνάμ κατά το δεύτερο μισό του 20^{ου} αιώνα). Αλλά ακόμη και σ' αυτή την περίπτωση, τα κόμματα αυτά δεν τσακίζουν τον αστικό κρατικό μηχανισμό για να τον αντικαταστήσουν με την εξουσία εργατικών και αγροτικών συμβουλίων και πολιτοφυλακών, αλλά αντίθετα διατηρούν τη δομή του αστικού κρατικού μηχανισμού και συνεπώς εγκαθιδρύουν τη δικτατορία μιας γραφειοκρατικής κάστας. Η επανάληψη τέτοιων εξελίξεων δεν μπορεί να αποκλειστεί στο μέλλον (πχ Η Βενεζουέλα του Τσάβες). Όμως οι Μπολσεβίκοι-Κομμουνιστές απορρίπτουν αυτή τη γραφειοκρατική, αντεπαναστατική ανακατάταξη. Παρά την κοινωνική πρόοδο που επιφέρει η κατάργηση των συνθηκών καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, οδηγεί μόνο στην καταστολή της εργατικής τάξης. Σε μια τέτοια περίπτωση, η εργατική τάξη θα είχε το καθήκον της πολιτικής επανάστασης ενάντια στη γραφειοκρατία για την καταστροφή του κρατικού της μηχανισμού.

Αφήνοντας όμως κατά μέρος τι είναι και τι δεν είναι πιθανό να συμβεί, το σύνθημα της εργατικής κυβέρνησης, βασισμένης στους φτωχούς αγρότες και τους φτωχούς των πόλεων έχει εκπαιδευτική αξία. Κι αυτό γιατί βοηθά

τις μάζες να θέσουν αιτήματα στα κόμματα “τους” και έτσι να βιώσουν την εμπειρία της ανικανότητας των τελευταίων να έρθουν σε ρήξη με τον καπιταλισμό. Κατ’ αυτό τον τρόπο, αυτό το σύνθημα μπορεί να βοηθήσει να επιταχυνθεί η διαδικασία αποκοπής απ’ αυτά τα πολιτικά κόμματα και οικοδόμησης ενός επαναστατικού εργατικού κόμματος.

Το αίτημα που τίθεται στα μικροαστικά κόμματα που βασίζονται στους εργάτες, τους αγρότες και τους φτωχούς των αστικών κέντρων, να έρθουν σε ρήξη με τα ανοιχτά αστικά κόμματα και να σχηματίσουν μια δική τους κυβέρνηση είναι πάντα σωστό, γιατί βοηθά ως απάντηση στην δικαιολογία των μικροαστικών ηγεσιών αυτών των κομμάτων ότι θα ήθελαν αλλά δεν μπορούν να ικανοποιήσουν τα εργατικά συμφέροντα καθώς σκέφτονται τους εταίρους τους. Όμως οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές πάντα συνδέουν αυτά τα αιτήματα με ένα πλήρες πρόγραμμα δράσης κορύφωση του οποίου είναι η προοπτική μιας πραγματικής εργατικής κυβέρνησης βασισμένης στους φτωχούς αγρότες και τους φτωχούς των πόλεων. Αυτό σημαίνει μια κυβέρνηση που έρχεται σε ρήξη με τον αστικό κρατικό μηχανισμό και βασίζεται αντίθετα στην εξουσία των συμβουλίων και των πολιτοφυλακών των εργατών και των καταπιεσμένων και η οποία αρχίζει με την απαλλοτρίωση της τάξης των καπιταλιστών. Μ’ αυτή την έννοια, η εργατική κυβέρνηση που βασίζεται στους φτωχούς αγρότες και τους φτωχούς των αστικών κέντρων δεν είναι παρά ένα μεταβατικό στάδιο στο δρόμο προς τον εμφύλιο πόλεμο ενάντια στη μπουρζουαζία και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Στις παλιές ιμπεριαλιστικές χώρες όπου οι αγρότες αποτελούν μόνο μια ισχνή μειοψηφία και οι φτωχοί των πόλεων εξακολουθούν να υπάρχουν μόνο σε σχετικά μικρό βαθμό, οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές βάζουν αυτό το μεταβατικό σύνθημα με τη μορφή της εργατικής κυβέρνησης. Όμως η μεγάλη πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού ζει σε φτωχές ημιαποικιακές ή υπανάπτυκτες ιμπεριαλιστικές χώρες. Γί’ αυτές τις χώρες, ισχύει το σύνθημα της εργατικής κυβέρνησης που βασίζεται στους φτωχούς αγρότες και τους φτωχούς των αστικών κέντρων.

Η Κομμουνιστική Διεθνής την εποχή του Λένιν και του Τρότσκι υποστήριξε το σύνθημα μιας εργατικής κι αγροτικής κυβέρνησης. Δεδομένων των κοινωνικών αλλαγών που έχουν συντελεστεί από τότε, το εξελίξαμε στο σύνθημα της εργατικής κυβέρνησης που βασίζεται στους φτωχούς αγρότες και τους φτωχούς των αστικών κέντρων. Κατ’ αυτό τον τρόπο εκφράζουμε:

* Ότι η εργατική τάξη είναι η πρωτοπόρα τάξη σ’ αυτή τη συμμαχία και συμπαρασύρει τις άλλες τάξεις και στρώματα.

* Ότι εμείς, όπως ήδη έχει ξεκαθαρίσει η Κομμουνιστική Διεθνής, διαχωρίζουμε την αγροτιά σε ανώτερα και χαμηλότερα στρώματα και τάξεις και επικεντρώνουμε κυρίως στη συμμαχία μεταξύ του προλεταριάτου και των ημιπρολετάρων, ακτημόνων και μικροαστών, μη εκμεταλλευτών φτωχών αγροτών.

* Ότι αναγνωρίζουμε το γεγονός ότι σήμερα στις φτωχότερες χώρες το 45% του πληθυσμού ζει στις πόλεις, όπου το ένα τρίτο ανήκει στους φτωχούς των πόλεων. Αυτό το στρώμα χαρακτηρίζεται από σε εξαιρετικό βαθμό ασταθείς κοινωνικές συνθήκες και ταξικές σχέσεις. Εδώ κυριαρχούν οι μετακινήσεις από την αγροτιά στο προλεταριάτο, από το προλεταριάτο στο λούμπεν προλεταριάτο και τα μικροαστικά στρώματα των πόλεων καθώς και την αγροτιά (βλέπε τη σημασία της γεωργίας στις ημιαποικιακές πόλεις). Εξαιτίας αυτών των ειδικών συνθηκών, που χαρακτηρίζονται από στοιχεία ημιπρολεταριακά, ημι-μικροαστικά, ημι-λούμπεν προλεταριακά, ενσωματώσαμε τους φτωχούς των πόλεων στο σύνθημα της κυβέρνησης.

Ένα επαναστατικό πρόγραμμα για μια εργατική κυβέρνηση, που βασίζεται στους φτωχούς αγρότες και τους φτωχούς των πόλεων, θα πρέπει πάντα να συμπεριλαμβάνει συνθήματα που σηματοδοτούν την αποφασιστική ρήξη με τη μπουρζουαζία:

* Εθνικοποίηση των τραπεζών και συγχώνευση σε μια ενιαία κεντρική τράπεζα, εθνικοποίηση των μεγάλων εταιριών, του μεγάλου εμπορίου χοντρικής και των συγκοινωνιών, των τομέων κοινωνικών υπηρεσιών, υγείας, παιδείας και επικοινωνίας χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο! Καθιέρωση μονοπωλίου στο εξωτερικό εμπόριο!

* Απαλλοτρίωση της τάξης των καπιταλιστών και ειδικά των τραπεζών, των μεγάλων εταιριών και των κερδοσκόπων!

* Για μια εργατική κυβέρνηση, που βασίζεται στους φτωχούς αγρότες και τους φτωχούς των πόλεων, στη βάση συμβουλίων στις επιχειρήσεις και στις γειτονιές και οπλισμένων πολιτοφυλακών, με αντιπροσώπους άμεσα αιρετούς και ανακλητούς από τους εργάτες, οι οποίοι θα λαμβάνουν το μέσο μισθό ειδικευμένου εργάτη!

Από την ένοπλη εξέγερση στην δικτατορία του προλεταριάτου και προς τον σοσιαλισμό!

Όποιος κι αν είναι ο δρόμος προς το σοσιαλισμό, το αποφασιστικό σημείο τομής θα είναι πάντα ο ένοπλος αγώνας του οποίου θα ηγείται το επαναστατικό κόμμα ενάντια στην τάξη των καπιταλιστών ή την κυρίαρχη γραφειοκρατική κάστα στην εθνική και διεθνή αρένα. Ο στόχος αυτής της ένοπλης ταξικής πάλης είναι η ανατροπή και η απαλλοτρίωση αυτών των παράσιτων, η καταστροφή του κρατικού τους μηχανισμού και η εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Το καθήκον της δικτατορίας του προλεταριάτου είναι να προχωρήσει την επανάσταση. Στην πραγματικότητα, η επανάσταση μπορεί να επιβιώσει και να νικήσει μόνο αν έχει διαρκή χαρακτήρα. Αλλιώς διακινδυνεύει να έχει μια μοίρα όπως αυτή της γραφειοκρατικοποίησης και τελικά της κατάρρευσης στην ΕΣΣΔ. Γι' αυτό, οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές στηρίζουν την στρατηγική της διαρκούς επανάστασης. Αυτό σημαίνει ότι η επανάστα-

ση θα πρέπει διαρκώς να αγωνίζεται για την διεθνή της επέκταση με σκοπό την εδραίωση μιας παγκόσμιας σοσιαλιστικής κοινωνίας. Γι' αυτό το σύνθημά μας δεν είναι η οικοδόμηση του σοσιαλισμού σε μια χώρα, αλλά η εξάπλωση της επανάστασης από μια χώρα σε διάφορες άλλες με κατεύθυνση την ίδρυση ομοσπονδιών σοσιαλιστικών κρατών και τελικά τη δημιουργία των *Ενωμένων Σοσιαλιστικών Κρατών του Κόσμου*. Ταυτόχρονα η διαρκής επανάσταση επιδιώκει επίσης να προωθήσει τον οικονομικό, κοινωνικό και πολιτιστικό μετασχηματισμό.

Μια τέτοια σοσιαλιστική κοινωνία, στην οποία οι αποφάσεις λαμβάνονται δημοκρατικά στα συμβούλια από κάτω προς τα πάνω, μέσω αντιπροσώπων ανακλητών ανά πάσα στιγμή, θα σχεδιάσει το σύνολο των κοινωνικών και οικονομικών πόρων ώστε να καλύψει τις ανάγκες των ανθρώπων και όχι το κέρδος των λίγων.

Με λίγα λόγια, είναι ανοιχτή η πόρτα προς μια αταξική κοινωνία χωρίς κράτος, χωρίς καμιά μορφή καταπίεσης, δηλαδή την οικοδόμηση του σοσιαλισμού που αναγγέλλει μια νέα φάση της ανθρώπινης ιστορίας- τη σφαίρα της ελευθερίας όπου οι άνθρωποι παίρνουν τη ζωή τους στα χέρια τους ως ελεύθερα, αυτοκαθοριζόμενα και συνολικά αναπτυσσόμενα πλάσματα.

Κρίσιμη προϋπόθεση όμως για αυτό το δρόμο προς τον κομμουνισμό είναι η έγκαιρη ανάπτυξη ενός επαναστατικού κόμματος μάχης της εργατικής τάξης στη βάση ενός μπολσεβίκικου προγράμματος. Ο χρόνος είναι λίγος! Οι Μπολσεβίκοι- Κομμουνιστές της Επαναστατικής Κομμουνιστικής Διεθνούς Τάσης (RCIT) επιδιώκουν τη συζήτηση και την ενότητα με όλους τους αγωνιστές που είναι πρόθυμοι να γυρίσουν μαζί μας τον κόσμο ανάποδα. Εμπρός για την Πέμπτη Διεθνή των Εργατών, το παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης!

Εργάτες και καταπιεσμένοι όλων των χωρών, ενωθείτε!

Με το σοσιαλισμό, έχουμε να κερδίσουμε ένα κόσμο- με τον καπιταλισμό μπορούμε μόνο να τον χάσουμε!

Πολεμήστε με το RCIT για την Πέμπτη Διεθνή των Εργατών ως το παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης!

Βιβλία από την Επαναστατική Κομμουνιστική Διεθνή Τάση

Η μεγάλη ληστεία
του Νότου

The Great Robbery of the South

*Continuity and Changes in the Super-Exploitation
of the Semi-Colonial World by Monopoly Capital
Consequences for the Marxist Theory
of Imperialism*

By Michael Pröbsting

Published by the Revolutionary Communist International Tendency

Η επανάσταση στην
Κούβα ξεπουλήθηκε

Cuba's Revolution Sold Out?

*The Road from
the Revolution to the
Restoration of Capitalism*

By Michael Pröbsting

Published by the Revolutionary Communist International Tendency

Χτίζοντας το επαναστατικό κόμμα
στη θεωρία και στην πράξη

Building the Revolutionary Party in Theory and Practice

*Looking Back and Ahead after
25 Years of organized Struggle for Bolshevism*

By Michael Pröbsting

Published by the Revolutionary Communist International Tendency

**Παραγγελίες στη διεύθυνση επικοινωνίας σε
παλιότερα τεύχη της περιοδικής έκδοσης της
Επαναστατικής Κομμουνιστικής Διεθνούς Τάσης
Επαναστατικός Κομμουνισμός!**
<http://www.thecommunists.net/publications>

Έκδοση: Επαναστατική Κομμουνιστική Διεθνής Τάση (RCIT). Η Επαναστατική Κομμουνιστική Διεθνής Τάση έχει τμήματα στο Πακιστάν (Revolutionary Workers Organisation, RWO), στη Σρι Λάνκα (United Lankan Workers Party, ULWP), στη Βραζιλία (Corrente Comunista Revolucionária, CCR), στο Ισραήλ/Κατεχόμενα Παλαιστίνη (Internationalist Socialist League, ISL), στις ΗΠΑ (Revolutionary Workers Collective, RWC), και στην Αυστρία (Revolutionary Communist Organisation for Liberation, RKOBL). Επίσης, η Επαναστατική Κομμουνιστική Διεθνής Τάση έχει μέλη στην Υεμένη, στην Τυνησία και στη Βρετανία.

Επαναστατική Κομμουνιστική Διεθνής Τάση
www.thecommunists.net * rcit@thecommunists.net
Füchselhofgasse 6, 1120 Vienna, Austria

...я! Пролетарии от всички страни, съединявайте се! Proletaris de tots els p...

R C I T

Εργάτες και καταπιεσμένοι ενωθείτε!

...landoj, unuiĝu! Karkerên cihanê hevgirin! 万国の労働者よ、団結せよ! 만국
...manggagawa ng mundo, magkaka-sa! Werknemers van die wêreld, verenig! विश्व के का

Bütün ölkelerin proletarları, birleşin! Бүтүн өлкөлөрин про

...алетарыи ўсіх краін, яднайцеся! Пролетарии от всички страни, съединявай
...e lande, foren jer! Proletariërs aller landen, verenigt u! Kõigi maade proletaar
...kar zaitezte! Mga manggagawa ng mundo, magka sa! Kaikkien maiden prolet

...jai, Իրաւորները բոլոր երկրներին, միացէ՛ք! Arbeiterinnen aller Länder, vereinigt euch! 3600000
...! Öreigar allra landa, sameinist! Para pekerja di seluruh dunia, bersatulah! O
...toàn kết lại! 全世界无产阶级，联合起来! Пролетери од сите земји обединете

...کړکړاڼو! Իշխուհիներ! Орон бүрийн пролетари нар нэгдэгтүн! Arbe
...kich krajów, łączcie się! Trabalhadores do mundo, uni vos! Pro etari din toate ț
...e! Proletári všetkých krajín, spojte sa! Proletarci vse dežel, združite se! ԻԼԻՆԻՆԻ

...плакатҳо, як шавед! Барль к илларнең пролетарийлары, берләшегез! Бүтү
...j landoj, unuiĝu! Karkerên cihanê hevgirin! 万国の労働者よ、団結せよ! 만국

...manggagawa ng mundo, magkaka-sa! Werknemers van die wêreld
...erները բոլոր երկրներին, միացէ՛ք! Бүтүн өлкөлө
...নিয়ার মজুর এক হও! Пролетарыи ўсіх краін, яднайцеся! Пролетарии от всеч
...spojte se! Proletarer i alle lande, foren jer! Proletariërs aller landen, verenigt u
...oletarioak, elkar zaitezte! Mga manggagawa ng mundo, magkaisa! Kaikkien n

...אין כל היות! Arbeiter und Arbeiterinnen aller Länder, vereinigt euch! 3600000
...letárjai, egyesüljete! Öreigar allra landa, sameinist! Para pekerja di seluruh
...án toàn kết lại! 全世界无产阶级，联合起来! Пролетери од сите

...کړکړاڼو! Իշխուհիներ! Орон бүрийн пролетари нар нэгдэгтүн! Arbe
...ze wszystkich krajów, łączcie się! Trabalhadores do mundo, uni-vos! Proletari d
...lja, ujedinite se! Proletári všetkých krajín, spojte sa! Proletarci vse dežel, zdru

...и хамаи мамлакатҳо, як шавед! Барлык илларнең пролетарийлары, берле
...landoj, unuiĝu! Karkerên cihanê hevgirin! 万国の労働者よ、団結せよ! 만국
...단결하라! mаnggаgаwа ng mundo, magkaka-sа! Werknemers v